

Tổ Trình Thẩm Linh Oj

Tiền Thiên Bút
tanghuocac.com

Tổ Trinh Thám Linh Dị

Tác giả: Tiểu Thiển Bút

Nguồn: tangthucac.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook – www.dtv-ebook.com

eBook by www.dtv-ebook.com

Giới thiệu:

Tổ Trinh Thám Linh Dị của tác giả Tiểu Thiển Bút đã gây đc tiếng vang và dấu ấn riêng trong thể loại truyện trinh thám hình sự. Truyện có nhiều yếu tố bất ngờ, logic khiến người đọc phải suy nghĩ và đan xen trong từng chi tiết.

"Ta xin tự giới thiệu một chút, ta gọi là Trần Thế Kiệt, năm nay ba mươi sáu tuổi, là hiệu trưởng của Trường Đại Học Thế Kỷ, sinh sống tại sơn khu phía tây của trường. Ta và vợ ta ai cũng rất thích cảm giác gần gũi với tự nhiên, cho nên vì bảo trì sự yên tĩnh u nhã của nơi này, dù khí trời có ác liệt đến mấy ta cũng sẽ không sử dụng máy công cụ giao thông gây ra tiếng ồn lớn làm ảnh hưởng nơi này.

Con đường từ sơn khu đến trường rất bằng phẳng do đã được ta quyên góp tu sửa qua nên việc đi lại cũng thuận tiện.

Trường Đại Học Thế Kỷ đã có mười hai năm lịch sử, có thể nói là một học viện nghệ thuật rất nổi tiếng. Trong vòng mười hai năm, những sinh viên tốt nghiệp từ nơi này, ba mươi phần trăm đều trở thành diễn viên nổi tiếng, minh tinh, thậm chí là những nhà họa sĩ nổi tiếng. Số còn lại cũng ai ai cũng có cuộc sống dư dả và no đủ."

Mời các bạn đón đọc Tổ Trinh Thám Linh Dị Tập 1 của tác giả Tiểu Thiên Bút.

eBook by www.dtv-ebook.com

Chương 1: Vớ vẩn.

Vùng ngoại ô Thượng Hải, trước cổng Trường Đại Học Thế Kỷ.

Một nam sinh viên ăn mặc rất thời trang, tướng mạo anh tuấn đang đứng trước cổng trường đại học. Cổng trường rất lớn, đủ để cho xe hơi chạy hàng ba đi qua. Trên cổng có treo một tấm vải hồng, trên đó có ghi dòng chữ: "Chào mừng các bạn tân sinh viên"

Người nam sinh viên tên là Vương Khang Dận, đến đăng ký học khoa âm nhạc. Ngày hôm qua hẳn mới nhận được giấy thông báo nhập học.

Hắn đứng ở trước cổng, nhìn hàng chữ to "chào mừng ..." trên tấm vải hồng mở miệng lẩm bẩm "Chào mừng cái chó gì mà một học kỳ học phí tốn tới hơn 20000 lậ"

Lúc này, một nữ sinh viên rất đẹp ăn mặc quần jean áo body T-shirt đi ngang qua, mắt liếc nhìn Vương Khang Dận.

Có lẽ là cô ta nghe thấy được những lời Vương Khang Dận nói, hoặc là phát hiện ra bộ quần áo Vương Khang Dận đang mặc là hàng sida. Cô nữ sinh lẩm bẩm gì đó nhưng mỗi chữ đều rõ ràng truyền vào lỗ tai của Vương Khang Dận: "Nghèo thế mà cũng tới học nơi đây", sau đó đi vào trường.

"Đúng là mắt chó nhìn người" Vương Khang Dận đối với mấy cô gái ham lợi này cho tới giờ vẫn không có hảo cảm gì, sau đó hẳn cũng hướng về chỗ đăng ký dành cho tân sinh viên đi đến.

Nửa

tiếng sau

Vương Khang Dận cúi đầu, hai tay vỗ ngực hít thở. Ba lô đeo trên người lúc này đã hạ xuống, thì thào "Chỗ khốn nạn gì thế này, đi hoài sao không tới"

Trường Đại Học Thế Kỷ rất lớn, nếu muốn đi bộ từ bắc xuống nam thì phải tiêu tốn hơn một tiếng đồng hồ. Rất nhiều sinh viên đạp xe đạp trong trường, phần lớn chỉ có tân sinh viên mới dùng "xe căng hải" như Vương Khang Dận thôi.

Cũng không biết đã đi trong trường được bao lâu, lúc này là mùa hè, giữa trưa sức nóng làm cho hơi nước trong người hắt dường như bốc hơi hết. Vương Khang Dận lắc lắc đầu, mồ hôi như mưa văng tứ tung như vòi sen phun nước.

Hắn lúc này đã gần nổi điên, ngẩng đầu lên trời dường như khẩn cầu: "Thần tiên ơi, xin cho con chai nước suối đi"

Có lẽ là trời cao nghe được lời khẩn cầu của hắn, một cánh tay cầm chai nước suối không biết từ nơi đâu thò ra.

"Cảm ơn" Vương Khang Dận cũng không nhìn rõ xem là ai, chụp lấy chai nước suối tu một hơi hơn nửa chai, cả người cũng phục hồi tinh thần một chút, sau đó hắn lại tu hết phần còn lại.

Sau đó cầm cái chai không trả cho đối phương rồi nói: "Rất cảm ơn về chai nước"

Lúc này hắn mới nhìn thấy rõ đối phương: một mái tóc nhuộm vàng, một cái kính mát đeo

trước ngực, tướng mạo làm cho người ta có một loại cảm giác quái dị, thoạt nhìn tựa hồ có chút hung dữ nhưng lại tựa hồ rất thân thiện. Sau lưng hắn đậu một chiếc Rolls Royce, đứng cạnh xe là một gã đàn ông mặc đồ tây chỉnh chu đeo đôi găng tay trắng, dường như là tài xế của hắn.

Đối phương cũng không có cầm lấy cái chai, lạnh lùng nói: "Nếu đã uống hết thì còn đưa cái chai không cho tôi làm gì. Tôi trước giờ không uống cái

người khác đã uống qua"

Kiều ngạo! Người này làm cho Vương Khang Dận có cảm giác hấn quá kiêu ngạo.

"Có tiền làm phách hả mậy?" Vương Khang Dận trong lòng mắng thầm, tiện tay bỏ luôn cái chai không, sau đó vươn tay phải ra và làm ra vẻ thân thiện: "Chào anh, tôi là sinh viên mới, tên là Vương Khang Dận, tên tiếng Anh là Kanyim, học khoa âm nhạc"

Đối phương cũng vươn tay phải ra bắt tay Vương Khang Dận: "Tà Phong"

Tà Phong buông tay Vương Khang Dận ra, lúc này người tài xế của hắn đã mở cửa xe, mỗi một động tác đều quá hoàn hảo làm cho người ta nhìn vào có cảm giác rất thoải mái, dường như là đã trải qua đợt huấn luyện chuyên nghiệp.

Tà Phong lên xe, người tài xế đi tới bên cạnh Vương Khang Dận hỏi: "Xin hỏi, cậu có biết nơi đăng ký dành cho tân sinh viên nằm ở đâu không?"

Wương Khang Dận nhún vai:

"Tôi cũng đang tìm nó đây"

"Vậy tôi xin phép, không quấy rầy cậu nữa"

Nhìn chiếc Rolls Royce chạy đi, Vương Khang Dận thở dài.

Tất cả cùng là người hỏi đường nhưng người ta lại có "làn da sắt" bao bọc, còn mình thì chỉ có làn da bình thường không bình thường hơn được nữa.

Lúc trước mặc dù cũng có hỏi qua vài người nhưng cũng không ai biết vì tất cả họ đều là tân sinh viên, thậm chí còn có mấy người cố ý chỉ sai chỗ cho nên tiêu tốn thời gian tới giờ cũng chưa tìm được.

"Anh bạn!" Vương Khang Dận chặn lại một gã sinh viên đang đạp xe.

Vẻ mặt của đối phương nghi hoặc nhìn hắn hỏi: "Có chuyện gì?"

Không biết tại sao, Vương Khang Dận bị đối phương nhìn như vậy cảm thấy rất không tự nhiên, có lẽ là do đối phương rất cường tráng hay sao đó. Người nọ chỉ ít cũng cao khoảng 1,9m, từ hai bắp tay là có thể nhìn ra, đối phương là một người đã trải qua luyện tập. Gương mặt góc cạnh sáng láng phối hợp với thân thể cường tráng thoát nhìn rất là anh dũng oai hùng.

Vương Khang Dận lúc này nghĩ tới một người Arnol Schwarzenegger (1)..... bất quá trên thực tế, người này còn kém xa hẳn.

"Xin cho hỏi anh có biết nơi đăng ký dành cho tân sinh viên ở đâu không?"

"Tôi cũng đang tìm đây, chúng ta cùng nhau đi tìm vậy"

Dọc theo đường đi, Vương Khang Dận đối với người này mới hiểu rõ một chút. Người này tên là Hoàng Hiếu Bân, học khoa mỹ thuật!

Trường đại học này đa số các môn ngành giảng dạy đều là thuộc lĩnh vực nghệ thuật, ngoại trừ khiêu vũ thì mỹ thuật là ngành không thích hợp nhất đối với Hoàng Hiếu Bân. Một người nam nhân mạnh mẽ như thế mà cầm cái bàn pha màu đứng vẽ vẽ thì nhìn cảm giác sao sao ấy.

Mặc dù khí trời rất nóng nhưng khi nghĩ vậy Vương Khang Dận không khỏi rung mình một cái, tự nhủ: "Thật là quý dị quá đi."

Hoàng Hiếu Bân nghe thấy được Vương Khang Dận nói thế liền hỏi: "Quý dị cái gì? Chẳng lẽ anh cảm giác được gì à?"

Vương Khang Dận nghe xong không hiểu liền hỏi: "Cảm giác gì?"

"Xem ra anh không biết gì rồi." Hoàng Hiếu Bân lấy từ trong ba lô ra một tấm bản đồ, nhìn vào thì dường như là bản đồ của trường nhưng lại được vẽ bằng tay.

Hoàng Hiếu Bân tự hào nói: "Đây là bản đồ của trường học do tôi vẽ đấy."

Sau đó hẳn bắt đầu đưa tay chỉ vào bản đồ và không ngừng giải thích.

Phía tây của trường đại học là sơn khu, nơi này tương đối hoang vu, rất ít người lui tới. Phía tây bắc là khu ký túc xá nam, ký túc xá được bao quanh bởi một con sông có nguồn

chảy từ núi xuống. Có hai cây cầu bắc ngang qua, một cây cầu nối với trung tâm hoa viên của trường, còn lại thì hướng tới khu lầu giảng dạy.

Phía tây nam là ký túc xá nữ, mặt đông của ký túc chính là thao trường. Phía nam của thao trường là cửa nam ra vào trường.

Phía đông nam là khu giảng dạy, phía đông là cửa đông ra vào của trường .

Vương Khang Dận chỉ vào phía đông bắc trên bản đồ: "Vậy thì nơi này làm gì?"

Hoàng Hiếu Bân nhìn vào rồi nói: "Nơi này chính là khu giảng dạy cũ, chức năng cũng giống như những khu giảng dạy khác. Nơi này vào ba năm trước đây đã không còn sử dụng nữa, năm đưa vào sử dụng là năm 1999, tức bốn năm trước. Mặc dù nói nó là cũ nhưng trên thật tế so với những khu giảng dạy khác thì nó là mới nhất"

Vương Khang Dận kinh ngạc hỏi: "Chỉ sử dụng có một năm thôi sao?"

Hoàng Hiếu Bân cau mày: "Đúng vậy, trong trường đại học này có một truyền thuyết, cơ bản là trường nào cũng đều có loại chuyện kỳ quái này đồn đãi. Bởi vì tôi có một người chị họ học ở đây và tốt nghiệp vào hai năm trước cho nên tôi cũng có nghe được một chút" Nói đến đây Hoàng Hiếu Bân thu hồi bản đồ, "Thôi bỏ đi, đừng nói chuyện này nữa, thật hay giả ai mà biết được"

Bất quá như vậy lại làm cho lòng

hiếu kỳ của Vương Khang Dận nổi lên, hỏi: "Rốt cuộc là truyền thuyết gì?"

"Trước tiên chúng ta nên tìm ra nơi đăng ký cái đã, sau đó tôi sẽ nói cho anh biết"

Sau khi hai người đăng ký báo danh xong thì nhận được chìa khóa phòng. Vương Khang Dận nhìn vào chìa khóa thì thấy trên đó có ghi: C418.

C đại biểu chính là khu C, còn 418 tự nhiên là lầu 4 phòng số 18.

Hoàng Hiếu Bân nhìn vào số của hẳn, mỉm cười nói: "Của tôi là C419, sau này coi như là láng giềng rồi"

Nơi đăng ký dành cho tân sinh viên nằm ở phía đông nam, tại khu giảng dạy, còn ký túc xá nam thì lại nằm ở phía tây bắc.

May mắn là Hoàng Hiếu Bân có xe đạp, tốn khoảng hai mươi phút thì cùng Vương Khang Dận tới được ký túc xá nam.

"Cảm ơn, nếu không có anh thì hai chân tôi sẽ bị phế cái chắc"

Hoàng Hiếu Bân khóa xe lại, cười nói: "Được rồi, vào trước rồi nói sau"

Hai người lội thang bộ lên tận lầu 4, cạnh cầu thang là nhà vệ sinh, mà kế nhà vệ sinh là phòng C419.

"Trời ạ!" Hoàng Hiếu Bân vẻ mặt không hài lòng, cho dù là ai thì phòng của mình nằm cạnh nhà vệ sinh cũng đều sẽ có vẻ mặt như hẳn.

Vương Khang Dận cười khan vài tiếng: "Nhà vệ sinh này trông cũng sạch sẽ đấy chứ, hẳn là không có mùi xú uế đâu"

Hoàng Hiếu Bân chuyển mắt nhìn vào, đích xác

không phải là dơ dáy lắm nên cũng hơi an tâm. Sau đó hẳn xoay người sang bắt chuyện với Vương Khang Dận rồi tiến vào phòng của hẳn.

Vương Khang Dận lưng đeo ba lô tiến về phòng của mình - C418.

Căn phòng ước chừng khoảng 50 m vuông, trong phòng có 4 cái giường, hai cái trên hai cái dưới. Hai giường bên dưới đều bị người khác chiếm lấy. Vương Khang Dận cũng không vội vã chọn giường cho mình bởi vì còn chưa đi lĩnh đồ dùng ngủ nghỉ từ nơi quản lý của ký túc xá.

Vương Khang Dận quay về hai người đang nằm ở hai giường dưới tự giới thiệu: "Chào các cậu, tôi là tân sinh viên gọi là Vương Khang Dận, học khoa âm nhạc"

Người ngồi giường bên trái đeo mắt kính gọng vàng, nhìn rất thư sinh, lúc này đang đọc sách. Hắn ngẩng đầu lên, cười nói: "Chào cậu, chúng tôi cũng là tân sinh viên, tôi gọi là Dương Hoàn Kiệt, học khoa văn. Lý tưởng của tôi là trở thành một tác gia nổi tiếng", sau đó chỉ vào người còn lại nói: "Anh ta gọi là Cao Kiện, cũng học khoa âm nhạc giống cậu, tuy nhiên anh ta chỉ có hứng thú với nữ sinh khoa âm nhạc mà thôi"

Người tên là Cao Kiện gật đầu: "Cậu còn chưa đi lĩnh vật dụng sao, để chiều nay tôi đi với cậu, bây giờ người đi nhận hẳn là rất nhiều."

Cao Kiện nhìn rất cool, vóc người cũng rất tốt,

giọng nghe cũng rất trầm ấm, tuy nhiên không biết hẳn giả vờ lạnh lùng hay là có lý do gì mà cho đến đêm hẳn vẫn chưa cười một nụ cười nào.

"Đi thôi." Chiều đến, Cao Kiện nói với Vương Khang Dận.

Vương Khang Dận lúc này đang nằm ở trên giường phía trên Dương Hoàn Kiệt, hai mắt đăm đăm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Dương Hoàn Kiệt đặt cuốn sách dày cộm đủ để đập chết người xuống, sau đó đứng lên nói với Vương Khang Dận: "Nè người anh em, đừng ngủ nữa, mau đi lấy trang thiết bị ngủ nghỉ của cậu đi"

"Người có văn hóa đúng là có khác, "trang thiết bị ngủ nghỉ", sử dụng từ có lựa chọn quá ha" Cao Kiện đứng một bên thân nhiên nói.

"Van hai cậu, trời đã nóng vậy rồi mà còn làm bầu không khí thêm nóng nữa, muốn luộc chết tôi sao?" Vương Khang Dận nghiêng người, từ trên giường nhảy xuống, hai chân của hắn rơi trực tiếp vào đôi giày dưới đất.

Mồm của Cao Kiện và Dương Hoàn Kiệt biến thành chữ "O" đứng nhìn.

Sau khi phục hồi tinh thần lại, hai người đối với Vương Khang Dận đặc biệt nhiệt tâm, khi nhận xong đồng đồ thì hai người giúp hắn mang hết phân nửa.

Ta có gì hấp dẫn bọn họ sao?

Vương Khang Dận trong lòng nói thầm: "Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo."

Thôi có thể

là do ta nghĩ hơi quá.

Ba người tới về tới phòng, Vương Khang Dận lấy đồ quăng lên giường của mình.

"Đói bụng quá" Lúc Vương Khang Dận đang sắp xếp giường gối thì Cao Kiện lại vô tình nói một câu.

"Chẳng lẽ muốn ta đãi ngươi à?" Vương Khang Dận trong lòng thầm nghĩ.

Dương Hoành Kiệt vỗ vỗ vai Vương Khang Dận: "Mọi người đều là anh em, cùng nhau đi ăn cơm đi. Yên tâm, cứ chơi theo kiểu Mỹ vậy, chúng tôi giúp cậu cũng không phải có mưu đồ gì đâu, chỉ vì sau này sống cùng một chỗ nên muốn trao dồi cảm tình thôi"

Lúc này Vương Khang Dận có cảm giác bản thân tựa như là một cô gái mặc đồ mỏng bị nhìn thấu hết bên trong, liền vội vã chuyển ánh mắt khỏi ánh mắt của Dương Hoành Kiệt.

Người này không đơn giản.....

Vương Khang Dận lúc này chỉ có một ý niệm như vậy trong đầu.

"Lời của tôi cũng hơi mạo muội, hai người chúng tôi nhiệt tình quá phận làm cho cậu cảm thấy bất an, tôi hướng cậu xin lỗi vậy" Dương Hoành Kiệt nói rồi có chút khom người.

Vương Khang Dận xấu hổ cười: "Không có việc gì đâu."

Dương Hoàn Kiệt thấy vẻ mặt của Vương Khang Dận mất tự nhiên, tiếp tục nói: "Chúng tôi thấy cậu tựa hồ rất mệt mỏi cho nên mới muốn giúp cậu một chút. Thôi vậy, bữa ăn này tôi mời cho,

mọi người sau này cùng nhau chung sống thì chính là anh em rồi, đừng để ý tới việc ai mời ai nữa"

Vẻ mặt Dương Hoàn Kiệt thoạt nhìn rất là thành khẩn.

"Không, để tôi đãi cho. Tôi hoài nghi nhân phẩm của các cậu là tôi không đúng" Vương Khang Dận nói xong liền hối hận.

Nói vậy để làm chi, đúng là tự mình dùng dây buộc mình mà.

Tự rơi vào bẫy rồi.

Tên Dương Hoàn Kiệt này có phải học tâm lý học không?

Trong lòng Vương Khang Dận càng cảm thấy bất an.

Chuyện kinh khủng nhất là gì? Đó chính là bị người khác nhìn thấu trong lòng mình nghĩ gì. Bị nhìn thấu còn chưa đủ mà còn dẫn dụ mình rơi vào bẫy nữa.

Dương Hoàn Kiệt nháy nháy mắt, cười khan vài tiếng: "Ha ha, thôi chơi kiểu Mỹ vậy, đi ăn nào."

Vừa mới rời khỏi ký túc xá thì chuông điện thoại di động của Vương Khang vang lên. Nhìn vào dãy số hẳn liền nói với hai người: "Phiền các cậu giúp tôi mua một phần đem về, tiền tôi sẽ trả lại cho hai cậu sau"

Nói xong liền vội vã rời đi.

"Xem ra hẳn vẫn còn đề phòng chúng ta." Sau khi Vương Khang Dận rời đi, Dương Hoàn Kiệt đưa ngón tay đẩy đẩy gọng kính vàng của hắn, nói với Cao Kiện.

"Nếu là ta thì ta cũng nhất định sẽ đề phòng người, đọc ba cái thứ sách tâm lý học linh tinh, hại người hại mình"

"Bất quá

cũng có nhiều điều thú vị lắm, nè người nhìn đi" Nói xong, Dương Hoàn Kiệt lấy từ sau lưng ra cuốn sách dày cộm đủ để đập chết người.

"Á, cuốn sách dày như vậy mà cũng mang theo bên người, đồ biến thái!"

Lúc này là thời gian ăn cơm chiều, một tuần nữa mới chính thức vào học cho nên trong trường cũng không có bán thức ăn. Bây giờ trong trường phần lớn là tân sinh viên, hơn nữa hầu hết đều rời khỏi trường đi ăn cả. Trong trung tâm hoa viên của trường ngay cả ma cũng không thấy.

Tuy nhiên lại vẫn có một bóng người.

Tay phải của bóng người cầm điện thoại di động, tay trái thì đút vào túi quần, lưng dựa vào một gốc cây đại thụ, rất có phong cách của đại ca xã hội đen.....

"Vớ vẩn" Bóng người la lớn.

Sau đó cười nói thêm một chút rồi cúp điện thoại, tiếp đến hẳn chuyển đầu nhìn chăm chăm về phía khu lầu giảng dạy cũ.

eBook by www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cái chết của chú Tần.

Khu lầu giảng dạy cũ tọa lạc tại phía đông bắc của trường, trong đó một tòa cao nhất lúc này đang phản xạ ánh sáng rạng rỡ trong đêm tối.

Trên tòa kiến trúc xuất hiện những vết nứt mờ , trông giống như nhiều năm không tu sửa. Những đường nứt mờ đó thể hiện sự tang thương của một vật bị bỏ phế nhiều năm.

Khu lều giảng dạy cũ trông tang thương như vậy, nhưng trong cái tang thương đó đồng thời cũng mang theo một tia âm lãnh làm lòng người phát sinh sợ hãi.

Bóng người rùng mình một cái rồi xoay đầu đi không tiếp tục nhìn vào khu lều giảng dạy khiến kẻ khác dựng tóc gáy nữa.

Xong xoay người đi về hướng về ký túc xá nam.

Ánh mặt trời mặc dù không tỏa sức nóng bằng buổi trưa nhưng vẫn như trước mang theo một phần ấm áp làm cho người ta cảm giác được thế giới này vẫn sáng lạn và tốt đẹp.

Bóng người hướng về phía tây nhìn lại, ánh sáng màu hoàng kim rọi vào gương mặt điển trai của hắn.

"Vương Khang Dận!"

Bóng người quay đầu lại nhìn lại thì thấy Hoàng Hiếu Bân cường tráng đang đi về phía hắn.

"Hoàng Hiếu Bân?" Về mặt Vương Khang Dận nghi hoặc: "Anh chưa đi ăn cơm à?"

Hoàng Hiếu Bân đi đến đứng trước mặt Vương Khang Dận, hắn làm cho trong lòng Vương Khang Dận nổi lên cảm giác tự ti mặc cảm.

Vương Khang Dận thân cao 1,75m nhưng Hoàng Hiếu Bân cao gần 1,9m. Khi một người đứng trước một người cao hơn mình thì chỉ có thể ngẩng đầu lên mà nhìn đối phương, trong lòng tự nhiên sẽ nổi lên cảm giác tự ti mặc cảm.

Vương Khang Dận cũng ý thức được một tia

bất thường trong tâm tình của mình, hắn thâm hít sâu một rồi chậm rãi thở ra.....

"Ăn rồi, tôi đang muốn hỏi cậu ăn cơm chưa đây?" Hoàng Hiếu Bân nói

Lúc này trong lòng của Vương Khang Dận cũng đã bình tĩnh lại, mỉm cười nói: "Ăn rồi à, nhanh thế. Tôi còn tưởng rằng anh không ăn nữa chứ, tôi chưa ăn gì, bất quá đã nhờ hai người bạn cùng phòng mua dùm phần ăn mang về rồi"

"VẬY hả? Mua giúp cậu đồ ăn à? Mấy người bạn chung phòng của cậu cũng tốt quá đấy chứ"

"Đúng vậy, lần sau ăn cơm nhớ chậm chậm ăn thôi, đừng ăn nhanh quá coi chừng viêm ruột thừa đó. Anh sao rồi? Bạn ở chung phòng có khá không?"

Hai người vừa tán gẫu vừa đi trở về ký túc xá.

Đưa mắt nhìn Hoàng Hiếu Bân đi vào phòng C419, Vương Khang Dận mới lấy ra chìa khóa mở phòng mình bước vào, liếc mắt nhìn quanh, Dương Hoàn Kiệt cùng Cao Kiệt vẫn còn chưa quay lại.

"Ừng ục... ùng ục..."

Bụng của Vương Khang Dận đánh trống.

"Ôi, bọn họ làm gì mà giờ này còn chưa ăn xong nữa?" Vương Khang Dận phóng lên giường của mình.

Sau đó nằm thành hình chữ nhân.

Không biết qua bao lâu, một đôi tay chụp vào vai của Vương Khang Dận. Vương Khang Dận mở mắt ra thì nhìn thấy một đôi mắt đỏ tươi.

"A!"

Cả người Vương Khang Dận giật nảy lên,

nhìn một chút chung quanh, tựa hồ cũng không có người nào tiến tới. "Trời, thì ra là nằm mơ"

"Mọi chuyện đều do ông anh chết tiết, hại ta nằm mơ thấy ác mộng." Trong lòng Vương Khang Dận nói thầm.

Lúc trước người gọi điện thoại tới là anh của hắn. Vương Khang Dận từ lúc sáu tuổi đã cùng với người anh lớn hơn hắn hai tuổi sống nương tựa lẫn nhau, cuối cùng anh hắn được một người đạo sĩ thu dưỡng và trở thành đệ tử của vị đạo sĩ đó.

Bản thân hắn đối với đạo thuật không có gì hứng thú, hắn từ nhỏ đã yêu âm nhạc điên cuồng. Dưới sự trợ giúp của vị đạo sĩ, hắn vẫn giống như các đứa bé khác phát triển bình thường, bây giờ còn thi đậu vào Trường Đại Học Thế Kỷ. Đương nhiên tiền học phí là do vị đạo sĩ kia cho hắn mượn, đợi khi tốt nghiệp xong thì phải hoàn trả.

Anh hắn gọi điện dặn dò bảo hắn phải cẩn thận chú ý mọi việc, và chúc mừng hắn đậu vào Trường Đại Học Thế Kỷ bởi vì tốt nghiệp tại đây sau này tương lai sẽ rất khả quan. Tuy nhiên điều duy nhất mà anh hắn lo lắng chính là trong trường này có âm khí quá nặng và bảo Vương Khang Dận phải đặc biệt chú ý mấy "thứ đồ dơ dáy" trong trường.

Do đó Vương Khang Dận khi ở trong hoa viên mới thốt lên hai chữ "vớ vẩn"

Hắn

là ai chứ? Tốt xấu gì cũng đã sống cuộc sống đạo sĩ một thời gian.

Có lẽ là do cơn ác mộng khi nãy nên khiến trong lòng Vương Khang Dận có chút bối rối.

Ngay lập tức hắn kéo ba lô tới rồi lấy từ trong ba lô ra một quyển sách. Tất cả những trang trong sách này đều có vẽ các hình ảnh kỳ quái, hơn nữa còn có thêm chú thích, thoạt nhìn dường như là bút ký của ai đó.

Vương Khang Dận nằm ở trên giường, tay không ngừng lật

Lật tới trang thứ mười và đọc chú thích trong đó: "Bài Âm Phù, có khả năng ngăn cản âm hồn, hiệu lực ba tháng."

Vương Khang Dận cười cười hài lòng, sau đó lấy ra một cây bút lông, một hộp chu sa và một lá bùa từ trong ba lô ra. Tiếp đó hắn cẩn thận chiếu theo

hình vẽ trong cuốn sách mà vẽ lên tấm bùa.

Vẽ xong, hấn dùng hai ngón giữa và trở đồng thời kẹp lá bùa, các ngón tay còn lại kết thành một hình ảnh cổ quái. Động tác này Vương Khang Dận duy trì khoảng một phút, trán hấn đã lấm tấm mồ hôi.

"Tật!"

Vương Khang Dận chợt quát một tiếng, nếu là có người đang ở bên cạnh bị hấn quát như vậy thì dù không có bệnh tim cũng có thể bị bệnh nặng a, còn nếu mà có bệnh thì trực tiếp đi đầu thai luôn quá.

Buông lá bùa ra, lúc này nhìn hai mặt của lá bùa dường như là đã được vẽ hai mặt

trước đó chứ không phải một mặt.

Đưa tay lên quệt mồ hôi trên trán, sau đó hấn cẩn thận nhét lá bùa vào dưới gối.

Làm xong mọi chuyện thì Vương Khang Dận mới tiếp tục nằm xuống nhắm mắt lại.

Không lâu sau có tiếng thở gấp của người cùng tiếng chìa khóa đang gấp gáp mở cửa phòng của Vương Khang Dận. Tiếng chìa khóa va vào cửa nghe rất dồn dập làm Vương Khang Dận tỉnh giấc.

"Ai đó? Vào phòng ngủ cũng đâu cần gấp gáp như vậy, bộ đi nhà cầu sao mà gấp thế?"

Vương Khang Dận mở to hai mắt nhìn về phía cửa, mắng to.

Người mở cửa dường như rất bối rối nên sử dụng sai chìa khóa, do đó hấn ở ngoài cửa một hồi lâu mới mở được cửa tiến vào.

Cửa mở, Vương Khang Dận nhìn thấy dung mạo của đối phương, tóc nhuộm vàng, khuôn mặt nhìn rất quen, tựa hồ đã gặp ở đâu.

Đối phương đóng mạnh cửa lại nghe một cái "ầm", sau đó tựa lưng vào cửa thở hào hển không ngừng.

Vương Khang Dận nhìn đối phương không chớp mắt, rốt cục cũng nhớ được tên của đối phương : "Tà Phong?"

Tà Phong vẻ mặt nhất thời tái nhợt, mặt hầu như không còn chút máu, bộ dáng khoa trương lúc trước đã mất đi.

"Ai..... ai! Ra mặt đi!" Tà Phong cố hết sức hô lên.

"Anh làm gì đó? Tôi đang ở đây nè!" Vương

Khang Dận nằm ở trên giường hướng Tà Phong vẫy vẫy tay.

Có lẽ là do Tà Phong quá mức bối rối, khi bước vào căn bản cũng không chú ý đến Vương Khang Dận đang nằm ở giường trên. Lúc này Vương Khang Dận hướng hẳn vẫy vẫy tay, ra hiệu trong phòng có người.

Tà Phong thở phào nhẹ nhõm, cả người nằm úp xuống mặt đất.

Khi Tà Phong tỉnh lại thì đã là 8 giờ tối.

"Chuyện gì xảy ra thế?" Dương Hoàn Kiệt quay về Tà Phong đang nằm trên giường hỏi.

Tà Phong lúc này rất tinh táo, thản nhiên đáp: "Chết rồi."

"Á, mẹ kiếp! Sao lại có xác con gián trong canh thế này" Vương Khang Dận đang uống canh đột nhiên hét lên

Cao Kiện đi tới bên người Vương Khang Dận, cúi người nhìn vào con gián trong chén rồi nói: "Cũng may còn nguyên, nếu ăn vào nửa con thì thảm rồi"

"Cũng không có gì khác nhau cả! Canh tôi cũng đã uống rồi" Bộ dáng Vương Khang Dận lúc này sắp sửa muốn ói.

Dương Hoàn Kiệt đang hỏi Tà Phong lại bị sự ồn ào của hai người phá rối. "Đừng ồn nữa, uống cũng uống rồi, gián cũng có dinh dưỡng lắm đấy" Lời này của Dương Hoàn Kiệt kỳ thật là cố ý, mục đích chính là

Vương Khang Dận nghe xong thầm mắng hấn ác tâm, sau đó lao ra khỏi phòng đi ỏi.

"Cao Kiện, người đi xem hấn, thuận tiện lấy khăn này cho

hấn lau mặt" Dương Hoàn Kiệt đưa cho Cao Kiện một cái khăn.

Sau khi Cao Kiện rời đi, Dương Hoàn Kiệt đẩy đẩy gọng kính vàng của hấn: "Tốt rồi, tốt cực cũng yên tĩnh", sau đó nói với Tà Phong: "Kể một chút xem rốt cuộc là chuyện gì đã phát sinh?"

Ngay khi Tà Phong đăng ký làm thủ tục nhập học xong định trở về thì chú Tần chở hấn ngang qua khu lầu giảng dạy cũ hướng cửa bắc của trường rời khỏi, nhưng không ngờ rằng...

Khi xe tiến vào khu vực của khu lầu giảng dạy cũ, đang muốn quẹo cua thì bỗng nhiên lại húc vào tường. Cũng may mắn là tốc độ của xe không nhanh lắm cho nên Tà Phong chỉ cảm thấy được chiếc xe hơi rung, cũng không có bị thương.

Kỹ thuật lái xe của chú Tần rất chuyên nghiệp, nếu không thì cũng sẽ không giao cho ông lái chiếc Rolls Royce này rồi.

Từ kính chiếu hậu ở giữa, Tà Phong nhìn thấy nửa gương mặt của chú Tần, tái nhợt

Những người phục vụ trong gia đình Tà Phong, tất cả đều kiểm tra sức khỏe định kỳ, người không khỏe mạnh sẽ không được giữ lại. Tuy nhiên về mặt của chú Tần lúc này lại tái nhợt.

"Chú Tần, làm sao vậy?" Tà Phong lo lắng hỏi.

"Ha ha ha ha!" Chú Tần đột nhiên lại cất tiếng cười to và giơ tay múa loạn, trong kính hậu gương mặt của chú Tần hiển lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi.

"Chú Tần!"

"Ha ha, mau hắc hắc hắc, thiếu gia mau... chạy đi, ha ha ha!" Chú Tần nói xong những lời này rồi cũng ngừng cười.

Tà Phong ngồi ở ghế phía sau đưa tay sờ mũi chú Tần, không còn thở nữa...
Đã chết!

Tà Phong căn bản không thể tin một người tài xế chuyên nghiệp, luôn luôn cẩn thận như chú Tần lại lạc tay lái. Hơn nữa rõ ràng thân thể còn đang khỏe mạnh, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, hơn nữa còn cười đến chết.

Điều này làm cho hắn không cách nào tiếp nhận tất cả mọi việc đều quá bất thường.

Bản năng của loài người, khi có chuyện làm cho mình không cách nào tiếp nhận thì sẽ sinh ra sợ hãi hoặc các loại tâm tình bất an.

Lúc này trong đầu của Tà Phong là một mảnh hỗn loạn, hắn nắm chặt chìa phòng C418 trong tay, mở cửa xe rồi không ngừng chạy đi..... Khu lầu giảng dạy cũ này nằm cách ký túc xá rất xa, nếu không có tín niệm "đào mệnh (chạy giữ mạng)" cầm cự trong lòng thì một người đại thiếu gia như Tà Phong căn bản không có khả năng chạy được đoạn đường xa như thế. Cho đến khi tiến vào phòng ngủ, nhìn thấy được Vương Khang Dận thì thần kinh bị buộc chặt của hắn mới được thả lỏng.

Dương Hoàn Kiệt cầm giấy viết ghi lại tỉ mỉ tất cả các chi tiết, bút trong tay phải của hắn không chuyển động.....

"Cười lớn, sắc mặt tái nhợt, sợ hãi." Cây bút trong tay lại viết ra mấy từ, trong mắt Dương Hoàn Kiệt thì đây là trọng điểm.

Khi sợ hãi sẽ làm người ta có sắc mặt tái nhợt, nhưng tại sao lại cười?

Vì khi cười sẽ làm mặt người ta đỏ lên, tuy nhiên tại sao người cười lại có sắc mặt không còn chút máu?

Dương Hoàn Kiệt mỉm cười lấy bút khoanh lại mấy chữ: "Đây là nghi điểm.", xong nhìn Tà Phong hỏi tiếp: "Câu mang tôi đến hiện trường nhìn

một chút được không?"

Tà Phong không ngừng lắc đầu, tỏ vẻ không đáp ứng.

Dương Hoàn Kiệt đọc qua sách tâm lý học nên hiểu được Tà Phong do bởi sợ hãi nên mới như vậy. Phần lớn sự sợ hãi của loài người đến từ việc nhìn thấy một sự vật kinh khủng hoặc là nhìn thấy một chuyện không hiểu biết gì đó.

Hiển nhiên Tà Phong thuộc về loại người sau, nguyên nhân chính là: cái chết ly kỳ của chú Tần.

"Không cần lo lắng, tôi hoài nghi chú Tần của cậu đã trúng một loại độc dược khiến cho bất cửu. Bởi vì ông ta phát hiện ra bản thân trúng độc nên mới sợ hãi và có sắc mặt tái nhợt như thế." Dương Hoàn Kiệt giải thích.

Tà Phong gật đầu rồi cùng Dương Hoàn Kiệt rời khỏi ký túc xá.

Nhưng

cái Tà Phong không biết chính là Dương Hoàn Kiệt đang lừa hắn. Nếu là trúng độc thân vong thì chú Tần tuyệt đối sẽ không bảo Tà Phong mau chóng rời đi mà là sẽ bảo Tà Phong đi điện thoại gọi cấp cứu

Lúc này Vương Khang Dận đang cùng Cao Kiện ở trong nhà vệ sinh, không biết Dương Hoàn Kiệt cùng Tà Phong đã đi tới khu lầu giảng dạy quý dị. Bản thân Dương Hoàn Kiệt cũng không biết là hắn đang đi vào vùng đất của sự chết chóc.....

eBook by www.dtv-ebook.com

Chương 3: Lại muốn cứng nữa.

"Ói xong chưa?" Cao Kiện dùng cái giọng lạnh lùng của hắn ở ngoài nhà vệ sinh hỏi.

"Ọc... ọc" Vương Khang Dận dùng tiếng ói đáp lại hần.

Cao Kiện lúc này có thể tưởng tượng ra cảnh tượng trong nhà vệ sinh, sau đó hần nhìn thời gian trên điện thoại di động thì thấy Vương Khang Dận đã ở trong nhà vệ sinh ói được hai mươi phút rồi.

"Không biết hần có ói luôn cả bao tử ra hay không?" Cao Kiện bước vào rồi đi tới bồn rửa tay, sau đó xoa xoa mặt và sửa sang tóc một chút, tiếp đó hần nhe răng ở trước gương.

Vương Khang Dận ói xong đứng dựa vào bên tường, u oán nói: "Đại ca à, sau này đừng mua mấy thứ đồ có gián nữa nhé"

Cao Kiện xấu hổ cười

cười: "Được rồi, được rồi, gián cũng có dinh dưỡng rất nhiều mà"

Hần chưa kịp nghĩ đã thuận miệng nói lời không nên nói nên đã đưa tới một bi kịch.

Đợi Vương Khang Dận rửa và lau mặt xong, Cao Kiện dìu Vương Khang Dận về phòng. Hai người cũng không hề để ý đến việc Dương Hoàn Kiệt và Tà Phong đi đâu.

"Cậu vừa mới nói gián có dinh dưỡng rất nhiều phải không?" Về mặt Vương Khang Dận bất thiện, trừng mắt nhìn Cao Kiện.

"À, à hình như đúng là thế." Cao Kiện cười khúc khích đáp.

"Ông đây cho người ném thử" Vương Khang Dận chụp lấy con gián trong chén và dùng tốc độ sét đánh nhét con vật vào miệng Cao Kiện.

Cao Kiện cũng không biết vì sao, có lẽ ma quỷ xui khiến nên hần nuốt nước bọt một cái... một cảm giác có vật thể chui qua cổ họng

"Vật gì vậy?" Cao Kiện hỏi.

"Là vật rất có dinh dưỡng!" Vương Khang Dận vừa nằm xuống giường của Cao Kiện vừa trả lời.

Cao Kiện tựa hồ ý thức được là gián nên đảo mắt nhìn vào trong cái chén.

Quả nhiên là nó rồi!

"Ọc ọc... !" Trong nhà vệ sinh truyền ra tiếng ói ghê rợn của Cao Kiện.

oOo

Dương Hoàn Kiệt lúc này cười "con chiến mã hai chân" chở Tà Phong hướng về nơi phát sinh chuyện, hẳn nhất định cũng không biết người trong nhà vệ sinh đã đổi vai rồi.

Một lát sau, một chiếc xe Rolls Royce màu đen bóng hiện ra trước mắt.

Tà Phong không đợi Dương Hoàn Kiệt dừng xe lại liền nhảy xuống xe: "Không có khả năng, nó hẳn phải đang nằm ở khu lầu giảng dạy chứ?" Tà Phong chỉ vào chiếc Rolls Royce hô lên.

Dương Hoàn Kiệt lúc này cũng đang nghi hoặc, dựa theo lời của Tà Phong thì chiếc xe kia hẳn là phải nằm ở trong khu lầu giảng dạy cũ, tuy nhiên bây giờ tại sao lại nằm ở bên ngoài khu giảng dạy?

Cửa xe phía sau đã đóng lại, Tà Phong lúc đó cuống quýt rời đi sẽ không có khả năng nhớ kỹ là đã đóng cửa hay chưa. Rốt cuộc là tại sao? Xe thì đậu ở nơi khác, hơn nữa cửa xe cũng bị đóng chặt lại. Nếu là do gió thổi thì cửa xe cũng sẽ không đóng chặt như vậy, hơn nữa bây giờ khí trời cũng không có gió lớn.

Nếu như có người khác phát hiện và đóng lại cửa xe thì hẳn người đó đã báo cảnh sát rồi, tuy nhiên bây giờ ở chung quanh không có bất luận kẻ nào.

Dương Hoàn Kiệt đưa đầu sát vào cửa kính xe quan sát chú Tần đang ngồi đó. Hai tay của chú Tần buông thõng ra hai bên, đầu ngửa ra sau, trong miệng có thể nhìn thấy một chút vật thể màu trắng, hẳn là bọt mép. Khuôn mặt rất vắn vẹo, nhìn thì thấy được đó là do sợ hãi, còn đôi mắt thì trừng nhìn

thẳng về phía trước.

"Trùng mắt nhìn thẳng về phía trước." Dương Hoàn Kiệt nói thầm để suy nghĩ, một con người đang ở trong tình huống nào mà có thể trùng đôi mắt nhìn thẳng về phía trước như thế.

Nếu là đột ngột tử vong thì hẳn là đôi mắt phải trắng dã.

Nếu là cười chết thì hẳn là phải từ từ nhắm hai mắt lại hoặc mở to đôi mắt.

Lúc này Dương Hoàn Kiệt càng thêm xác định rằng nguyên nhân dẫn đến cái chết tuyệt đối không phải là cười mà chết!

"Trùng mắt, hẳn là khi chết không cam lòng... nếu là không cam lòng thì tại sao lại cười?" Dương Hoàn Kiệt tay vịn cằm suy tư.

"Thế nào? Có phát hiện ra gì không?" Tà Phong đứng một bên hỏi.

"Rất khó phán đoán, theo tôi thấy trước tiên nên báo cảnh sát. Loại xe này của cậu rất đắt tiền nên cũng có rất ít người dám tới gần, hơn nữa ở vùng phụ cận của khu lầu giảng dạy lại không ai đi qua, như vậy thì trừ khi thi thể thối rữa bốc mùi, nếu không thì phỏng chừng vĩnh viễn sẽ không có ai phát hiện" Sau đó Dương Hoàn Kiệt lắc đầu, trong lòng tự giễu: "Chuyện này là chuyện của cảnh sát, ta đến đây làm chi, đúng là lòng hiếu kỳ gây tai họa mà"

Khi cảnh sát tới nơi thì đã là 9 giờ đêm. Hiệu trưởng tự mình ra mặt đuổi đám đông sinh viên

vây quanh, kể cả Tà Phong và Dương Hoàn Kiệt.

"Các sinh viên không hiểu chuyện, các anh hãy giải quyết đi" Hiệu trưởng hơi cúi người nói.

Cảnh sát bắt đầu làm việc, tuy nhiên trong mắt của hiệu trưởng dường như hiện lên cái gì đó, ở một bên lạnh nhạt đứng nhìn.

Ngay sau khi cảnh sát kiểm tra toàn bộ bên ngoài chiếc xe thì một gã cảnh sát viên đeo găng tay mở cửa xe.

Thi thể của chú Tần đột nhiên ngã vào người gã cảnh sát làm hấn ngã xuống đất, cái xác nằm bên trên.

"Cứu mạng..." Đây là tiếng cuối cùng của gã cảnh sát.

Lúc này cả đám người đại biểu cho pháp luật, công lý và chánh nghĩa, không có một ai dám can đảm tiến lên kéo thi thể của chú Tần ra.

Người có mặt tại hiện trường mặt ai cũng cứng đờ, ngoại trừ hiệu trưởng ...

Lúc này nhìn hiệu trưởng dị thường quý dị, khuôn mặt còn mang theo một tia tươi cười khinh miệt, bất quá không có ai nhận thấy được vì ánh mắt của người nào cũng nhìn chăm chăm vào thi thể của chú Tần cùng gã cảnh sát kia.

"Lo lắng làm gì!" Đội trưởng quay về một gã cảnh sát viên khác đập hấn một cái bảo: "Tiến lên"

Gã cảnh sát viên bị đội trưởng bất thành linh đập một cước chúi ngã trên mặt đất, hấn từ từ đứng dậy, trong lòng mang theo tâm tình phức tạp.

Có

lẽ là do sợ hãi đội trưởng ở phía sau và do tâm tình không ổn định nên gã cảnh sát viên móc súng ra rồi chĩa vào thi thể chú Tần mà bắn, cây súng lục sản xuất năm 92 không ngừng phát ra hỏa quang hoa lệ

Cho đến khi bắn hết đạn thì gã cảnh sát vẫn cứ liên tục bóp cò.

"Đồ khốn, đang làm gì vậy hả? " Đội trưởng tiến lên đẩy hấn một cái ngã nhào.

Đội trưởng cảnh sát quả không hổ là đội trưởng, sau một khắc đã dàn xếp mấy người cảnh sát viên khác dùng gậy đẩy thi thể của chú Tần ra.

Tiếng súng khi nãy rất nhanh đã truyền vào tai của những sinh viên chưa bỏ đi xa, đương nhiên trong đó cũng có hai người Dương Hoàn Kiệt.

Khi hai người bọn hấn đi trở lại hiện trường thì đúng lúc nhìn thấy cảnh sát đang sử dụng gậy đẩy thi thể chú Tần.

Thi thể chú Tần bị đẩy ra, nằm ngửa mặt lên trời. Trong lỗ mũi và miệng của chú Tần đang có những con côn trùng màu trắng (bạch trùng) lớn khoảng ngón tay cái đang bò lúc nhúc. Tuy nhiên gã cảnh sát viên bị đê thì vị trí ngực trái của hắn đã bị máu tươi nhiễm đỏ. Có một số con bạch trùng đang cố sức bò đến vết thương trước ngực.

"Nhanh! Mau đốt đi!" Đội trưởng vội vàng hô lên.

Một đêm này nhất định là một đêm không tầm thường.

Trong trường

đại học bốc lên một đám cháy lớn. Trong đám lửa không ngừng phát ra tiếng nổ lộp bộp to lớn.

Đêm nay, vào 11 giờ trường cũng chưa tắt hết điện như trước. Chuyện có người chết trong trường đang được các sinh viên truyền bá.

Trong phòng của hiệu trưởng.

"Chú à, như vậy có được không? Cứ để các sinh viên tuyên truyền ..." Một cô gái tóc dài xinh đẹp đang ngồi tại salon, hỏi hiệu trưởng.

Hiệu trưởng giơ tay lên, ý bảo cô ta đừng nói thêm gì nữa: "Không sao, chú tự có sắp xếp"

Phòng C418.

Vương Khang Dận và Cao Kiện hai người đang mắt to mắt nhỏ trừng nhau. Còn Tà Phong thì ngồi thất thần ở một bên.

Vài phút sau, Dương Hoàn Kiệt đi vào phòng rồi rót một ly nước, hớp một hớp, trừng mắt nhìn hai người nói: "Đừng trừng mắt nữa, coi chừng chúng rớt ra bây giờ"

Vương Khang Dận nhìn về phía Dương Hoàn Kiệt, ánh mắt vẫn như cũ. Đôi mắt trừng lớn của hắn làm cho Dương Hoàn Kiệt cảm thấy rất không được tự nhiên: "Tôi khuyên các cậu đừng làm vậy nữa mà cậu còn trừng mắt nhìn tôi là sao?"

"Mặt cứng hết cả rồi, à cậu đang nói gì thế?" Vương Khang Dận xoa xoa gương mặt cứng đờ của mình hỏi.

Dương Hoành Kiệt nghe xong, thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất: "Cứng à ... xem như các cậu giỏi,

rốt cục các cậu đã trừng mắt như vậy bao lâu rồi hả? Tôi nhớ là từ khi tôi rời khỏi phòng.... Thành thật mà nói thì mấy con trùng đó thật là tởm quá"

Trước khi Dương Hoành Kiệt rời khỏi phòng thì hắn đã nhìn thấy hai người trừng mắt nhìn nhau, dường như hận không được ăn tươi nuốt sống đối phương, khi đó nhân tiện hắn cũng đem chuyện của chú Tần kể một lần.

"Thì cũng là trùng thôi, sau này cứ đem theo thuốc diệt trùng là được."

Vương Khang Dận vẫn đang xoa xoa mặt hắn như cũ.

Dương Hoành Kiệt liếc mắt nhìn Cao Kiện, phát hiện Cao Kiện vẫn trừng mắt như cũ nhìn Vương Khang Dận: "Cao Kiện, đừng trừng mắt nữa, mắt lồi ra mấy tấc rồi kìa"

"Khò...." Cao Kiện nhất thời ngáy một cái.

"Bụp" "Mẹ kiếp!"

Tiếng ngã xuống đất của Dương Hoành Kiệt vang lên. Tiếng thứ hai tự nhiên là tiếng chửi thề của hắn.

"Thật chịu không nổi, không ngờ lại gặp cái tên ngủ mà cũng mở to mắt, con mẹ nó thật xúi quẩy" Dương Hoành Kiệt đứng lên đưa tay phủi bụi trên quần áo, miệng vẫn mắng, căn bản không thèm để ý Cao Kiện đang ngủ hay thức.

Đột nhiên, Tà Phong đứng lên, hơn nữa còn đứng rất thẳng.

Dương Hoành Kiệt lại một lần nữa bị hù dọa, bất quá lần này còn tốt vẫn còn chưa ngã. Dương Hoành Kiệt bị ba người

kích thích đến nỗi sấp hồng mất tinh thần. Hắn phát hiện cái kiến thức về tâm lý học của hắn tại đây chẳng có tác dụng gì cả.

"Ta hối hận quá! Sao lại sơ sót không đọc quyển "Phân Tích Tâm Lý Học Của Người Bất Bình Thường" cơ chứ" Dương Hoàn Kiệt miệng lẩm bẩm.

"Ai là người bất bình thường hả?" Tà Phong lấy giọng đại thiếu gia hỏi.

Lời của đại thiếu gia cũng không làm cho Dương Hoàn Kiệt khó chịu. Lúc này trong lòng hắn thầm than thở: "Rốt cuộc cũng khôi phục lại bình thường rồi"

"Có điện thoại di động không? Tôi muốn gọi điện về nhà, vốn hôm nay tôi phải về nhà" Giọng Tà Phong không có chút ý nào nhờ vả mượn đồ, ngược lại cứ như là ra lệnh.

Vương Khang Dận đối với lời của Cao Kiệt rất không hài lòng cho nên làm ra bộ dáng không nghe thấy. Dương Hoàn Kiệt trong lòng hiểu được Tà Phong nói như vậy là đã rất khách khí rồi. Một người đại thiếu gia giàu có như hắn, từ nhỏ đã có người phục vụ từ A đến Z rồi nên có thái độ này cũng là tự nhiên thôi.

Dương Hoàn Kiệt móc điện thoại di động từ túi ra đưa cho Tà Phong.

"Cám ơn." Giọng nói của Tà Phong cứng nhắc, có thể thấy hắn không có thói quen nói cảm ơn với người khác.

Tà Phong đi ra ngoài gọi điện. Về mặt Vương Khang Dận

lúc này rất khinh thường, tức giận nói: "Có tiền hay lăm sao! Đã đăng ký ở ký túc xá rồi mà còn về nhà, người có tiền thật là phiền toái! Bộ nơi này tệ hại lăm sao? Không biết đầu óc hắn có bị sao không nữa?"

"Quên đi, cuộc sống của hắn từ nhỏ đã khác với chúng ta rồi" Dương Hoàn Kiệt vỗ vỗ vai Vương Khang Dận, ý bảo hắn đừng nóng.

Tà Phong sau khi gọi xong trở vào, tay phải cầm di động của Dương Hoàn Kiệt, phía dưới điện thoại có tờ một trăm đồng, đưa cho Dương Hoàn Kiệt.

Dương Hoàn Kiệt cầm lấy điện thoại: "Cám ơn, cậu thu tiền lại đi"

"Anh đã giúp tôi nhiều, tôi phải cảm tạ anh mới đúng đạo" Tà Phong lại đẩy tờ một trăm cho Dương Hoàn Kiệt.

Vương Khang Dận vốn đối với thái độ của Tà Phong rất khó chịu nên ở một bên lạnh lùng hừ một tiếng, quát: "Có tiền cũng đâu phải là có tất cả, coi chừng bị bắt cóc tổng tiền đó"

"Cậu đấy! Nói chuyện phải chú ý suy nghĩ nhé!" Tà Phong mặc dù là đại thiếu gia nhưng cũng không phải là ngu ngốc, hẳn hiểu được Vương Khang Dận đang đùa cợt hằn.

"Chú ý cái gì? Người cho rằng người có tiền thì chính là hoàng đế chắc?"

Dương Hoàn Kiệt thấy hai người trừng mắt nhìn nhau, trong lòng thầm hô to: "Không xong! Mặt Vương Khang Dận lại muốn cứng nữa rồi ..."

eBook by www.dtv-ebook.com

Chương 4: Một con gián dẫn đến máu chảy đầy.

Ba giờ sáng, xa xa nhìn lại, trong ký túc xá của trường, chỉ có đèn cháy sáng mà chẳng có một bóng người.

Đêm nay, người dám tắt đèn mà ngủ hầu như không có ai. Chuyện cái chết quỷ dị của hai người trong trường đã được truyền bá hoàn toàn.

Phòng C418.

Cao Kiệt vẫn ngồi trên giường của hắn trừng mắt ngáy to. Tà Phong đại thiếu gia thì đã an giấc. Vương Khang Dận nhìn như đang nằm ngủ, nhưng thực chất là khép hờ mắt tu luyện. Chỉ còn lại duy nhất Dương Hoàn Kiệt

không ở trên giường, hẳn bây giờ đang ngồi ở tại bàn, cây bút trong tay không ngừng ngọ nguậy.

Hắn nhìn vào ghi chép chi tiết của mình trên giấy, khi thì nhắm mắt tự hỏi, khi thì hạ bút phân tích.

Vương Khang Dận nằm trên giường thở ra một hơi thật dài. Một lát sau mới đứng dậy phóng xuống giường.

"Thức rồi à?" Dương Hoàn Kiệt vẫn như cũ nhìn vào trang giấy ghi chép của hắn, đầu cũng không quay lại, hỏi.

"Ừ, ngủ không được. Đèn sáng quá."

Vương Khang Dận nhìn thấy Cao Kiện vẫn trừng mắt như cũ liền tiến đến đẩy đẩy hắn: "Thức, thức, mở to mắt ngủ có hại cho mắt lắm đó"

Cao Kiện lúc này

hai mắt vô thần, hơn nữa còn đầy tơ máu. Có lẽ là đã tỉnh giấc, tay phải của hắn giơ lên, dường như là muốn dụi hai mắt của mình.

Vương Khang Dận vội chặn tay của Cao Kiện: "Đừng dụi mắt"

Dương Hoàn Kiệt dùng tay xoay xoay huyết Thái Dương, sau đó móc từ trong túi ra một chai thuốc nhỏ mắt rồi đi tới bên Cao Kiện: "Đừng nhúc nhích, tôi giúp cậu nhỏ mắt", sau đó tay trái cầm lấy tóc của Cao Kiện, rất bạo lực kéo đầu ngửa về sau.

"Rắc!" Mặc dù một tiếng rắc vang lên nhưng gương mặt cứng ngắt của Cao Kiện không tỏ vẻ đau đớn gì.

"Mắt đã đỡ hơn chưa?" Dương Hoàn Kiệt nhỏ mắt tốc độ rất nhanh, lời vừa nói xong thì hai giọt nước thuốc đã rơi vào hai mắt Cao Kiện.

"Đèn tắt hết rồi lấy gì mà thấy" Cao Kiện còn chưa ý thức được hai mắt của hắn có vấn đề.

Nghe Cao Kiện nói vậy, Dương Hoàn Kiệt liền chau mày: "Là tôi không tốt, đáng lẽ không nên đánh thức cậu" Giọng Dương Hoàn Kiệt rất nhỏ

nhẹ, có thể thấy trong lòng của hắn đang thật sự không tốt lắm, hắn là đang tự trách mình. Tay phải của hắn nắm chặt mép giường, dường như là để phát tiết mọi sự trong lòng, bởi vì quá dùng nên các đốt ngón tay có chút trắng bệch.

Dương Hoàn Kiệt và Cao Kiện biết nhau từ những năm học trung học, cảm tình của bọn họ có thể nói là so với anh em ruột còn thân thiết hơn. Bây giờ hai mắt của Cao Kiện...

"Không có việc gì đâu, đừng lo lắng." Vương Khang Dận hiểu được tâm tình hiện tại của Dương Hoàn Kiệt, vỗ vỗ vai hắn: "Tôi có biện pháp, hãy để tôi xem anh ta nào"

Mặc dù Vương Khang Dận nói rất mơ hồ nhưng Dương Hoàn Kiệt rất thông minh, nhất thời liền hiểu được ý tứ của Vương Khang Dận. Hắn ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn thẳng vào Vương Khang Dận, tựa hồ hô to: "Cậu nhất định phải giúp cậu ta trở lại bình thường"

Wương Khang Dận gật đầu, sau đó hai tay đặt lên hai vai của Cao Kiện.

Dương Hoàn Kiệt đứng ở một bên nhìn chăm chăm vào hai mắt của Cao Kiện, hy vọng hai mắt của hắn có thể khôi phục lại thần thái như trước.

Khi Vương Khang Dận đặt hai tay lên vai Cao Kiện thì hắn dường như muốn mở miệng hỏi cái gì nhưng lại phát hiện ra mình không thể khống chế thân thể nữa, trong lòng sợ hãi vô cùng.

Chỉ trong chốc lát, hắn cảm thấy được một luồng khí lưu nóng rực từ hai vai tiến vào cơ thể của mình, nó tựa như một con chuột đang không ngừng chạy khắp trong thân. Hắn cảm thấy ý thức tựa hồ bị lấy đi khỏi thân thể...

"Rầm!"

Khi Vương Khang Dận buông tay ra thì Cao Kiện ngã ngửa ra sau, cái ót của hắn tiếp xúc rất thân mật với giường.

"Xiin lỗi, xin lỗi!" Vương Khang Dận đỡ Cao Kiện dậy, giúp hắn xoa đầu. Trước khi Vương Khang Dận buông tay ra cũng quên rằng giường trong ký túc xá được làm rất chắc chắn để dành cho nhiều khóa sinh viên, nó được làm từ khung thép và gỗ dày, do đó cú đập của Cao Kiện không phải là nhẹ.

Dương Hoàn Kiệt thấy Cao Kiện va chạm mạnh như vậy cũng không có tỉnh lại, liền hỏi Vương Khang Dận: "Cậu làm gì thế?" Giọng của hắn có vẻ rất sanh ngạnh, giống như là bức cung tội phạm vậy.

"Không có việc gì, do huyết mạch của Cao Kiện không thông mà thôi, bây giờ cậu ta đang ngủ" Vương Khang Dận nói rất hàm hồ nhưng là trong ánh mắt tràn ngập sự thành khẩn khiến kẻ khác không muốn tin cũng phải tin lời hắn.

Dương Hoàn Kiệt không nói gì thêm, chỉ bước tới ngồi trên giường của Cao Kiện và nhìn hắn.

Vương Khang Dận rất thức thời liền rời khỏi giường. Hắn nhún vai, vừa định phóng lên trên giường của mình thì ánh mắt liền nhìn thấy tờ giấy ghi chép của Dương Hoàn Kiệt. Sau đó hắn tiến tới ngồi xuống ghế và bắt đầu đọc.

Khi mặt trời mang theo ánh dương sáng lạn của nó chiếu khắp đại địa thì trong trường cũng đã tràn ngập sức sống.

Tại thao trường có nhiều

sinh viên đang chơi bóng rổ. Bởi vì thao trường nằm đối diện ký túc xá nữ nên những nam sinh viên đang chơi này cố gắng phát huy ra mười hai thành công lực của mình, hy vọng có thể có được sự quan tâm của một nữ sinh viên nào đó.

Có lẽ là do ánh mặt trời chiếu vào nên làm cho Tà Phong đang nằm ở phía giường trên Cao Kiện mở mắt thức giấc. Hắn có thói quen khi thức giấc thì ngồi ở mép giường, sau đó cúi xuống tìm giày của mình.

"A.. a... a!"

Trong ký túc xá nam quanh quần tiếng kêu thảm thiết của Tà Phong. Cao Kiện dụi mắt tỉnh lại, hàm hồ nói: "Ai mới sáng sớm mà ồn ào thế?" Nhìn rõ ràng thì thấy Tà Phong đang nằm úp hình chữ bát trên mặt đất.

Tà Phong là một đại thiếu gia, bình thường ngủ ở nhà đều là ngủ trên giường lớn rộng, hơn nữa cách mặt đất cũng không cao. Nếu ngồi ở mép giường thì hai chân sẽ gần như chạm đất.

Hắn có một thói quen mỗi ngày khi rời giường ở nhà chính là ngồi ở mép giường, sau đó bước xuống giường rồi mang giày vào, tiếp đó ra khỏi phòng để cho người phục vụ bữa sáng.

Buổi sáng hôm nay hắn cũng như thường lệ ngồi ở mép giường nhưng hắn hoàn toàn quên là bản thân hắn đang ở trong ký túc xá, chưa kịp nhìn rõ đã theo thói quen bước xuống...

Khi hắn rơi xuống thì mới cảm

giác được hai chân đang ở trong khoảng không, tiếp đó hét thảm một tiếng rồi té nằm úp trên đất.

Tất cả chỉ phát sinh trong một thời gian rất ngắn, Cao Kiện có thể nói là nhân chứng mục kích, một tiếng cười to đánh thức Dương Hoàn Kiệt bên người cùng với Vương Khang Dận đang ngủ gục trên bàn.

"Ha ha ha ha!" Trong phòng C418 truyền ra từng trận cười to vang.

"Ai vậy, đừng làm ồn nữa, không cho người khác ngủ à!" Một giọng nói Vương Khang Dận quen thuộc từ bên phòng C419 kể bên truyền đến, đúng là Hoàng Hiếu Bân.

Ba người nghe tiếng liền giảm nhỏ tiếng cười.

Tà Phong tựa hồ té quá đau nên miệng rống to: "Người đâu? Các người còn đứng nhìn sao? Mau đỡ ta đứng lên"

"Nơi này là trường học, không phải là nhà của cậu" Vương Khang Dận đối với tính tình của Tà Phong đại thiếu gia cảm thấy rất khó chịu, nói.

Vương Khang Dận cùng Tà Phong lại bốn mắt trừng nhau...

Dương Hoàn Kiệt nhìn thấy hai mắt của Cao Kiện đã khôi phục lại thần thái như trước, tảng đá nặng trong lòng rốt cuộc cũng bỏ xuống.

"Là ai? Ai làm?" Tiếng nói lớn của Hoàng Hiếu Bân lại truyền đến.

Bốn người nghe xong liền rùng mình, sau đó quên cả mang giày chạy chân không hướng về phòng C419.

Bốn người lúc này đều rất kinh

ngạc bởi vì thật không ngờ hành động của bốn người hoàn toàn nhất trí với nhau, tựa hồ sống chung cùng một phòng cũng không phải là trùng hợp mà là do vận mệnh đã an bài.

Khi bốn người chạy đến thì phát hiện trong phòng C419 không có người nào, hơn nữa trong phòng căn bản không có hiện tượng gì bất thường xuất hiện. Ngay khi bốn người cảm thấy nghi hoặc thì trong nhà vệ sinh truyền ra tiếng của Hoàng Hiếu Bân.

"Các cậu mau đến đây xem! Không biết là ai, con mẹ nó, lại ói ra nhiều như vậy đồ xú uế, thật tức chết mà" Hoàng Hiếu Bân vốn đã rất bất mãn vì phòng nằm cạnh nhà vệ sinh, bây giờ trong nhà vệ sinh lại còn tràn ngập mấy đồ dơ dáy, lúc này Hoàng Hiếu Bân tức giận đến nổi người như phát hỏa.

Ngoại trừ Tà Phong, mặt của ba người còn lại có vẻ rất xấu hổ. Trong lúc nhất thời bầu không khí có vẻ rất trầm mặc.

"Khục..." Dương Hoàn Kiệt ho khan một tiếng, phá tan bầu không khí trầm mặc: "Tôi đi rửa mặt.", sau đó cũng không quay đầu lại, vội vã rời đi.

Tà Phong cũng xoay người rời đi, hơn nữa còn lưu lại một câu: "Các cậu tự mình tạo nghiệt thì hãy tự giải quyết"

Hoàng Hiếu Bân nghe xong, sắc mặt hơi đổi.

"Chuyện này... ngày hôm qua tôi ăn phải con gián, cho nên" Cao Kiện nói mới một

nửa thì khuôn mặt đẹp đẽ của hắn đã nhận được một cú đấm thép.

"Thật xin lỗi, là do tôi quá xúc động" Hoàng Hiếu Bân lúc này lửa giận đã nguôi, dù sao ra tay đánh người là không phải, cần phải xin lỗi.

Cao Kiện vừa định phát tác nhưng đối phương đã nói xin lỗi nên chỉ có thể ủy khuất chỉ vào Vương Khang Dận nói: "Người ới cũng đâu phải một mình tôi, người thứ nhất ới chính là cậu ấy, tại sao người bị đánh lại là chỉ có tôi cơ chứ? Thật bất công"

"Đừng chỉ vào tôi... tôi vô tội" Vương Khang Dận mặc dù ngoài miệng nói mình vô tội nhưng giọng của hắn nghe ra dường như hơi sợ hãi.

Một cú đấm thép nữa bay vào mặt Vương Khang Dận...

"Công bằng chưa?" Hoàng Hiếu Bân hỏi Cao Kiện.

Cao Kiện vội gật đầu: "Rất công bằng, rất công bằng!" Vừa gật đầu thì máu tươi từ lỗ mũi chảy ra.

Lúc Hoàng Hiếu Bân đánh Cao Kiện là lúc hắn đang phát hỏa, cho nên dùng sức hơi mạnh. Với sức lực của Hoàng Hiếu Bân vậy mà không gãy xương mũi đã là điều may mắn rồi.

Đương nhiên, khi hắn đánh Vương Khang Dận chỉ là làm cho qua nên căn bản không giống với khi đánh Cao Kiện.

Cao Kiện đưa tay ôm mũi chạy về phòng nhưng máu vẫn như cũ từ trong khe hở của tay chậm rãi chảy ra, rơi nhỏ giọt trên đất. Trên

đường từ nhà vệ sinh đến phòng C418 đều là máu của Cao Kiện.

Giữa trưa, Hoàng Hiếu Bân đến xin lỗi, mời bốn người của phòng C418 ra bên ngoài quán ăn bữa cơm.

Lúc này hai lỗ mũi của Cao Kiện đã được đặt hai miếng bông gòn lớn, có lẽ là do chảy máu hơi nhiều nên hai miếng bông gòn đã đỏ tươi. Bởi vì mũi bị

bông gòn nên giọng của Cao Kiện nghe có chút quái dị: "Đều do con gián chết tiết đó, hại ta hôm nay chảy một thau máu", nói xong nghiêng răng kèn kẹt.

Dương Hoàn Kiệt nghe xong Cao Kiện nói, liền cười cười rất cổ quái, sau đó nói: "Thời cổ có người từng bị chết vì ăn bánh bao, còn hôm nay thì lại có người nuốt một con gián dẫn đến máu chảy đầy đường"

Bốn người khác có mặt tại đó đều không cười nổi, ai cũng rùng mình một cái.

Lạnh... thật lạnh..... quá lạnh... siêu cấp lạnh a ...

Dương Hoàn Kiệt cũng ý thức được lời của mình dẫn tới như vậy nên xấu hổ cười cười cho qua.

"Các cậu có thấy cái chết của chú Tần rất ly kỳ hay không?" Tà Phong đại thiếu gia đột ngột nói một câu.

"Một người đại thiếu gia như cậu sao lại đột nhiên đối với cái chết của người làm công phát sinh hứng thú nhỉ?" Vương Khang Dận đối với Tà Phong giọng vẫn châm chọc như cũ.

Dương Hoàn Kiệt thấy hai người lại

muốn trừng mắt liền nói lảng sang chuyện khác: "Tôi thấy việc này rất kỳ hoặc, tôi đã phân tích cả đêm nhưng vẫn như cũ không có phát hiện ra cái gì khác", nói xong rồi lấy tờ giấy ghi chép trong túi ra.

"Cho tôi xem một chút"" Hoàng Hiếu Bân cầm tờ giấy ghi chép nhìn kỹ:

"Cười? Trùng?" Hoàng Hiếu Bân đọc lên hai cái nghi điểm của Dương Hoàn Kiệt ghi rồi đặt tờ giấy xuống bàn ăn, nhìn mọi người nói: "Các cậu thấy thế nào?"

Vương Khang Dận cầm lấy tờ giấy rồi vò thành cục ném bỏ, nói "Việc này các cậu đừng động vào"

Chương 5: Tra xét.

Mọi người rất kinh ngạc với biểu hiện của Vương Khang Dận, hẳn cho tới bây giờ không có tham dự qua chuyện của chú Tần, tại sao đột nhiên lại có biểu hiện như thế...

Chẳng lẽ là có quan hệ tới việc hẳn với Tà Phong?

"Tại sao đừng động vào?" Tà Phong đứng lên, hai tay hung hăng đập xuống bàn ăn.

Có lẽ là bởi vì hẳn và Vương Khang Dận không hợp nhau nên người thứ nhất phát ra kháng nghị chính là hẳn.

Về mặt Vương Khang Dận lãnh đạm, cũng không có đáp lời.

Tà Phong trực tiếp đem lời của Vương Khang Dận trở thành sự khiêu khích với hẳn, hét lớn với Vương Khang Dận: "Cậu nghĩ

cậu là ai hả? Bình thường đối với tôi có nhiều thành kiến, cậu căn bản không có tư cách phê phán tôi! Tôi cho tới giờ không hề thấy giàu có là có vấn đề gì." Nói xong liền móc ra tờ một trăm đưa cho Hoàng Hiểu Bân, thản nhiên nói: "Đây là điều tôi có thể làm", rồi rời khỏi quán ăn.

"Từ lời nói của Tà Phong tôi có thể cảm giác được cậu ấy rất cô đơn, hy vọng mọi người hãy hiểu cho cậu ấy" Dương Hoàn Kiệt ở một bên nói. Rất rõ ràng, những lời này là nói cho Vương Khang Dận nghe.

Vương Khang Dận cũng hiểu được mọi người ai cũng đều cho rằng hẳn bởi vì bất mãn đối với Tà Phong nên mới bảo bọn họ đừng động vào chuyện của chú Tần, nên nói: "Không phải như các cậu nghĩ đâu, việc này rất nguy hiểm đối với các cậu đó, tất cả hãy giao hết cho tôi đi, được không?"

Dương Hoàn Kiệt đẩy đẩy gọng kính, không nói gì.

"Giao hết cho cậu? Nói vậy thì cậu đã hiểu hết mọi nghi điểm trong chuyện này rồi à? Cậu làm sao mà biết được?" Hoàng Hiếu Bân mở miệng hỏi, Dương Hoàn Kiệt dùng vẻ mặt kính ngạc nhìn Hoàng Hiếu Bân.

Vẻ mặt Vương Khang Dận rất nghiêm túc, lắc đầu: "Ừm không hiểu nhiều lắm nhưng đại khái cũng được. Việc này các cậu không có năng lực nhúng tay vào đâu, hiểu không?"

Hoàng Hiếu

Bân vừa muốn mở miệng, Dương Hoàn Kiệt đã đứng lên chụp lấy cánh tay của Vương Khang Dận: "Cậu có chắc là tìm được hung thủ không? Nếu xét ở mặt tâm lý học thì cậu thua là cái chắc rồi", sau đó chuyển sang Hoàng Hiếu Bân nói: "Cậu cũng muốn nói như thế phải không?"

"Không phải, tôi chỉ muốn nói là với sức mạnh của tôi sẽ không ai có thể ngăn cản được"

Vương Khang Dận giật tay ra, nhìn vào Dương Hoàn Kiệt: "Tôi nói rồi, việc này các cậu đừng động vào, tâm lý với cả tâm lý, tôi tự có biện pháp của mình, tôi xin phép đi trước" Vương Khang Dận nhanh chóng rời quán ăn.

Trong quán chỉ còn lại Cao Kiện, Dương Hoàn Kiệt, Hoàng Hiếu Bân ba người. Cao Kiện chỉ lo ăn thức ăn của hăn, bởi vì lỗ mũi bị bịt nên không ngừng phát ra âm thanh quái dị.

"Cậu không chỉ có tứ chi phát triển mà đầu óc cũng không đơn giản."

Dương Hoàn Kiệt mỉm cười nói với Hoàng Hiếu Bân.

"Cậu quá khen rồi, thôi mau ăn đi, có người đãi đừng lãng phí, ăn nhiều một chút nào" Hoàng Hiếu Bân cũng cười đáp lại Dương Hoàn Kiệt.

Tà Phong ngồi ở trên giường của mình, hai mắt đăm đăm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Vương Khang Dận đẩy cửa bước vào, nhìn vào Tà Phong đang ngồi trên giường, ánh mắt rất phức tạp.

Một lúc lâu sau mới

mở miệng nói: "Xin lỗi cậu, tôi không phải cố ý trêu chọc cậu đâu, không cho các cậu điều tra về cái chết của chú Tần cũng là lo cho sự an nguy của các cậu thôi"

Tà Phong trầm mặc thật lâu rồi mới trả lời: "Tôi hiểu được, tôi đã mục kích cái chết của chú Tần cùng với tình trạng thi thể của chú ấy"

Mặt của Vương Khang Dận có vẻ rất kinh ngạc.

"Không có gì phải kinh ngạc cả. Người có tiền chỉ sợ bản thân mình không có mạng mà hưởng thụ cho nên rất mê tín chuyện quỷ thần. Tôi cũng khuyên cậu đừng động vào việc này, nguy hiểm lắm đó", Tà Phong nói xong rồi lấy từ trong ngực ra một miếng thẻ bài kim loại màu vàng: "Cậu xem nè, đây là bùa hộ thân tôi cầu trong miếu đấy"

"Có thể cho tôi xem một chút không?"

Tà Phong trực tiếp ném cái bùa hộ thân qua. Vương Khang Dận vươn tay, dùng ngón trỏ cùng ngón giữa ung dung kẹp nó.

Tà Phong nói: "Thân thủ tốt đấy"

Vương Khang Dận không nói gì thêm, trực tiếp ném cái bùa hộ thân ra ngoài cửa sổ.

"Cậu... !" Tà Phong nghĩ Vương Khang Dận đang chơi hẩn.

Vương Khang Dận lấy từ dưới gối của hẩn ra Bài Âm Phù (bùa trừ âm tà) rồi đặt lên giường của Tà Phong: "Cái bùa của cậu vô dụng, nó chỉ có thể giúp cậu an tâm mà thôi. Còn cái này cậu giữ cẩn thận nhé, nhớ kỹ, ba tháng sau nó sẽ hết tác dụng, đến lúc đó cậu nhắc nhở tôi, tôi sẽ cho cậu một cái mới"

Tà Phong cầm lấy lá bùa, thấy nó sao ấy, chỉ cần ngón tay ấn nhẹ một phát là...

"Đừng xem thường nó, đây là bùa chú của đạo gia, hãy giữ cẩn thận, đừng phá hủy nó" Vương Khang Dận nói xong, nắm xuống, hai tay đặt ở phía sau ót, nhắm mắt.

Đưa cho Tà Phong lá bùa coi như là bồi thường cho hấn, dù sao chính mình cũng hơi quá mức.

Tà Phong cẩn thận gấp lá bùa lại rồi để vào trong túi áo, trong lòng thầm nói: hy vọng cậu đừng chơi tôi.

Dù sao miếng bùa bằng kim loại kia cũng là cầu ở trong miếu, còn Vương Khang Dận chỉ tùy tiện đưa cho hấn một tấm giấy, nhìn ngang nhìn dọc thế nào thì cũng thấy cái bùa kim loại kia có cảm giác an toàn hơn.

Mặt trời đã hạ xuống phía tây, khuôn viên trường rất nhanh đã bị bóng tối bao phủ. 9 giờ tối, phòng C418 thiếu mất một người.

"Vương Khang Dận đi đâu rồi?" Dương Hoàn Kiệt hỏi hai người còn lại. Cao Kiệt lắc đầu.

"Tôi cũng không biết"

Bên ngoài khu lầu giảng dạy cũ, Vương Khang Dận một mình ngẩng đầu đứng nhìn về khu lầu A cao nhất.

Lúc đầu tại trung tâm hoa viên, hấn rõ ràng cảm giác được khu lầu A này khiến cho người khác nổi da gà, và bây giờ đứng gần hấn càng tin tưởng phía trong khu lầu A này tuyệt không tầm thường.

Từ nhỏ đã được đạo sĩ thu dưỡng, vị đạo sĩ cũng đã nói qua một chút kinh nghiệm trừ quỷ tà cho hấn nghe. Hiện tại hấn đã hiểu rõ mọi chuyện từ tấm giấy ghi chép của Dương Hoàn Kiệt.

Cái chết của chú Tân, hai mắt trừng thẳng nhìn về phía trước, nhất định là đã nhìn thấy cái gì mà hoảng sợ. Còn việc cười thì Vương Khang Dận cho

rằng, đây là do âm hồn nhập thể, khống chế thân thể của chú Tần làm một số động tác.

Còn về việc có đám trùng trắng chui vào thân thể, rất có thể cũng là do âm hồn gây nên. Chết chưa được nửa ngày thì thi thể không có khả năng có vòi bọ. Đến tột cùng là nguyên nhân gì hẳn cũng không rõ. Vị đạo sĩ kia cũng chưa bao giờ nói qua chuyện có liên quan đến mấy đám trùng này. Vốn định gọi điện thoại để hỏi ông anh nhưng thật không khéo là ông anh của hẳn đang cùng vị đạo sĩ bế quan tu luyện.

"Chỉ còn cách dựa vào chính mình thôi" Vương Khang Dận thì thầm.

Vừa hướng về khu lầu A bước tới một bước thì toàn thân Vương Khang Dận chấn động, hẳn rõ ràng cảm giác được có một luồng khí âm hàn ập đến.

Chỉ mới bước một bước mà đã khác nhau lớn như vậy, Vương Khang Dận bây giờ rất muốn lui về phía sau vì không biết

ở phía trước có cái gì đang đợi hẳn. Mặc dù từ nhỏ đã tu luyện nhưng dù sao cũng không chăm chỉ lắm cho nên cảnh giới của hẳn chẳng bằng một nửa của ông anh.

Đưa tay vào túi rồi lấy ra một cái chuông cổ nhỏ cầm trong tay, một khi gặp phải nguy hiểm thì cái chuông nhỏ này có thể giúp cho bản thân có cơ hội thoát thân.

Có bình phong bảo vệ, Vương Khang Dận lại bước tiếp bước thứ hai, ngay sau đó là bước thứ ba, bước thứ tư, bước thứ năm ... mỗi bước đi của hẳn dường như rất nặng nề.

Chung quanh, một sự yên tĩnh đáng sợ khiến kẻ khác hít thở không thông.

Vương Khang Dận có thể cảm giác được bản thân đang khẩn trương và thở dốc, trái tim đập ngày càng kịch liệt.

Hẳn muốn bỏ đi nhưng hẳn không hy vọng bọn người Tà Phong tham gia vào việc này. Giải quyết mấy chuyện âm hồn này không phải là dùng vũ khí

có thể giải quyết.

Hao tâm tổn sức một hồi, lúc này Vương Khang Dận rốt cuộc cũng đã đứng trước cánh cửa lớn của khu lầu A.

Cánh cửa lớn mở rộng, ở một bên tường có có đoạn chữ màu đỏ tươi: "Đây là một thế giới tràn ngập sự công bằng. Tuy nhiên cái gì là công bằng đây? Công bằng cũng có cái giá của nó. Người có muốn nổi bật không? Đến đây đi dùng đôi chân của người bước tới.

Ở chỗ này, người sẽ có tất cả, tuy nhiên cái giá phải trả chính là tính mạng của người."

Tại sao ma quỷ lại đem cái chuyện "nổi bật" ra hấp dẫn loài người? Chẳng lẽ là có người âm thầm giở trò quỷ?

Bản thân hẳn biết rõ ma quỷ không có trí tuệ và đầu óc. Bọn họ trước khi chết chỉ có thể lưu lại sự tín niệm mà thôi, không thể có được trí tuệ của loài người.

Con người một khi già đi, trí nhớ mới giảm xuống. Con người chết đi thì linh hồn sẽ rời khỏi thể xác, căn bản sẽ không thể viết được một đoạn chữ như thế.

Nhưng cái cảm giác âm trầm ở chung quanh ... là từ đâu tới? Chẳng lẽ là

Quý thuật sĩ sao? Bọn tà đạo chuyên khống chế âm hồn đi hại người?

Nghĩ vậy, Vương Khang Dận nhú mày, nếu thật sự là là quý thuật sĩ thì với cảnh giới của mình tuyệt đối sẽ thất bại và trở thành một con cờ trong tay đối phương.

Để an toàn, tuyệt đối không thể lưu lại đây! Vương Khang Dận quay đầu bỏ chạy về hướng trung tâm hoa viên. Nơi đó là nơi thường xuyên có người nói chuyện yêu đương, là nơi chốn đông người, có thể cho hẳn chút cảm giác an toàn.

"Đã 10 giờ khuya rồi, cậu ta làm gì mà chưa trở về thế?" Dương Hoàn Kiệt không khỏi có chút lo lắng.

Một bóng người xuất hiện

trước cửa phòng: "Đang nói về tôi à?"

Ba người nhìn lại, thì ra là Hoàng Hiếu Bân.

"Có chuyện gì vậy?"

"Có phải cậu muốn mời chúng tôi đi ăn khuya không?" Cao Kiệt liếm liếm môi, tựa hồ mỹ vị của bữa ăn khuya đang hiện ra trước mắt.

"Tôi đến tìm Vương Khang Dận, cậu ta đâu?"

Nghe Hoàng Hiếu Bân nói vậy, mặt Cao Kiệt liền lộ ra vài phần thất vọng.

"Chẳng lẽ cậu ta một mình đi tra xét rồi sao?" Trong mọi người chỉ có Tà Phong là tin tưởng chuyện quỷ thần nên hẳn rất lo lắng cho Vương Khang Dận bị mấy con quỷ bám theo: "Không thể không quản, mau đi tới khu lầu giảng dạy tìm cậu ấy"

"Cũng tốt, nhân tiện có thể điều tra thêm về nơi xảy ra cái chết của chú Tần" Dương Hoàn Kiệt gật đầu đồng ý.

Nhóm bốn người đi xuống lầu. Hoàng Hiếu Bân chở Tà Phong, Dương Hoàn Kiệt chở Cao Kiệt.

"Đi qua cây cầu kia đi, nó nối thẳng đến khu lầu giảng dạy đấy. Còn cây này thì nối đến trung tâm hoa viên" Hoàng Hiếu Bân vừa đạp xe vừa chỉ.

Khi Vương Khang Dận chạy đến trung tâm hoa viên và nghỉ ngơi một chút rồi trở về phòng và phát hiện mọi người đã đi hết. Hắn cũng không để ý liền leo lên giường nằm. Đêm nay thần kinh của hắn đã bị hành hạ quá mức, vừa nhắm mắt lại đã tiến ngay vào giấc mộng đẹp.

Nhóm bốn người tới khu lầu giảng dạy. Dương Hoàn Kiệt liền hỏi Tà Phong: "Lần đầu xe đậu ở đâu?"

"Chạy tới phía trước một chút, tôi nhớ kỹ nơi chú Tần đâm xe vào là khu lầu cao nhất."

Cao Kiện ngồi phía sau Dương Hoàn Kiệt đột nhiên run rẩy.

Dương Hoàn Kiệt thiếu chút nữa đã không ổn định được xe do sự run rẩy của Cao Kiện, liền nói: "Cao Kiện, cậu đừng hoảng lên như thế, muốn hại chết tôi à?"

"Tôi không phải cố ý, tự nhiên tôi có cảm giác nơi này thật lạnh"

Cao Kiện vừa nói như vậy, ba người còn lại cũng cảm giác được nơi đây đích xác có chút lạnh lẽo. Còn Tà Phong nhất thời vẻ mặt trắng bệch.

"Là chỗ đó phải không?" Dương Hoàn Kiệt chỉ, hỏi Tà Phong.

"Ừ, đúng là nó" Giọng Tà Phong có chút run run.

Dương Hoàn Kiệt đẩy đẩy gọng kính, hiển nhiên có chút hưng phấn. Hắn cảm giác được áp lực đã gần lộ ra rồi: "Được, bắt đầu kiểm tra hiện trường. Hãy tìm trên tường xem chỗ nào có dấu sơn đen. Chiếc xe Rolls Royce của Tà Phong đã đâm mạnh vào, nhất định phải để lại một chút manh mối. Điều tra xong, chúng ta sẽ đi tìm Vương Khang Dân. Cậu ta đã là người lớn, sẽ không chạy lạc đâu"

"Chia hai người một tổ vậy" Tà Phong dùng cái giọng run run của hắn bổ sung.

Ba người còn lại đều cho rằng Tà Phong đang sợ hãi. Hoàng Hiếu Bân cười nói: "Cậu đừng sợ, có tôi đi cùng mà. Tôi mạnh mẽ như vậy, ai ai cũng nói tôi có cảm giác an toàn cả"

Tà Phong trong lòng nói thầm: "Ta đâu phải phụ nữ chứ", bất quá ngoài miệng cũng không nói, chỉ gật đầu.

Hoàng Hiếu Bân và Tà Phong một tổ. Còn Cao Kiện thì nói chia ra sẽ có hiệu quả hơn nên cùng Dương Hoàn Kiệt chia nhau tìm kiếm.

Ngay khi Cao Kiện rời khỏi phạm vi tầm mắt của ba người, nương theo ánh trăng, hắt phát hiện trước mắt có hai cái bóng...

Nơi này ánh sáng chỉ có ánh trăng, một người căn bản sẽ không có khả năng in xuống đất hai cái bóng. Không thể nghi ngờ gì nữa, bên cạnh mình còn có một người...

eBook by www.dtv-ebook.com

Chương 6: Truyền thuyết về khu lều giảng dạy.

"Dương Hoàn Kiệt, cậu đi theo tôi làm gì? Không phải đã nói là chia ra hành động sao? Sợ hả?" Cao Kiện vừa nói vừa xoay người lại.

Tà Phong cùng Hoàng Hiếu Bân một tổ. Chỉ có Dương Hoàn Kiệt là độc thân hành động. Cho nên Cao Kiện cho rằng cái bóng còn lại là Dương Hoàn Kiệt.

Nhưng là, chuyện cũng không phải như sự tưởng tượng của hắn ...

Ở phía sau là một cô gái.

Không biết là

Cao Kiện chậm hay là bởi vì mỹ nữ đối với có lực hấp dẫn, khi hắt phát hiện ra phía sau không phải là Dương Hoàn Kiệt thì vẻ mặt cũng không hề biến hóa.

Khi Cao Kiện thấy rõ đối phương, ho nhẹ một tiếng nói: "Xin hỏi cô có chuyện gì cần giúp đỡ không?"

Đối phương mi thanh mục tú, mặc dù không tính là khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng là ngọc báu quốc gia, thân hình đường cong lả lướt mê người

"Tôi... tôi...", Cô gái cứ "tôi" một hồi lâu vẫn chưa nói thêm chữ nào, khuôn mặt thì đỏ hồng trông rất đáng yêu.

Cao Kiện nhất thời bị cô gái hấp dẫn, ánh mắt lóe lên, trong lòng cảm thán: "Lão tử tán gái vô số nhưng giờ mới biết em chính là duy nhất trong đời anh", giờ phút này Cao Kiện phát huy ra "Tán gái thần công" của hãn, đối với những cô gái hay thẹn thùng nhất định giọng nói phải nhỏ nhẹ dịu dàng. Khóe miệng Cao Kiện có chút nhếch lên, nói: "Con gái đi một mình giữa khuya khoắt thế này rất nguy hiểm, tôi đưa cô về nhé"

Cô gái lắc đầu, thân hình nàng mềm mại như liễu đung đưa trong gió, nói "Không, tôi không muốn về." Giọng của cô gái rất non nớt nhưng giống như âm thanh từ tiên giới, rất động lòng người.

Cao Kiện lúc này đã bị hấp dẫn hồn phách rồi nên khó dẫn nổi liền lên tiếng hỏi tên cô gái: "Tôi là Cao Kiện,

rất vui được biết cô. Xin hỏi cô tên gì?" Đồng thời lộ ra nụ cười tươi rói.

Có lẽ là nhìn thấy nụ cười tươi tắn pha lẫn vẻ dửng dưng như xấu hổ của hãn, cô gái dùng giọng nhỏ nhẹ báo tên mình: "Tôi là Đỗ Mai. Tôi muốn xem người ta khiêu vũ, đừng đuổi tôi đi nhé, được không?"

Cao Kiện bây giờ đã hoàn toàn quên hết chuyện hãn tới đây làm gì, hãn giờ chỉ còn biết tán gái thôi.

Dương Hoàn Kiệt tìm kiếm một hồi lâu nhưng vẫn như trước không có tìm được dấu vết về màu sơn đen của xe: "Thật kỳ lạ, không có khả năng, ở đây chỉ có mấy cua queo thôi mà"

Một đôi tay chụp lấy đôi vai của Dương Hoàn Kiệt từ phía sau. Dương Hoàn Kiệt đang muốn xoay lại nhưng hai vai đã bị giữ chặt, không thể xoay chuyển, mồ hôi lạnh từ trên mặt hãn chảy ra nhỏ giọt rơi xuống. Hãn

muốn chạy đi nhưng hai chân tựa hồ không thuộc về hẳn nữa, bất luận cố gắng truyền đạt ý nghĩ chạy đi như thế nào thì hai chân cũng không có phản ứng gì, hẳn đứng chết trân một chỗ.

Trong nháy mắt, Dương Hoàn Kiệt suy nghĩ cực nhanh: "Tại sao? Mặc dù khu lầu A này rất lớn nhưng đi tìm kiếm cũng được hơn phân nửa, sao lại không gặp được Cao Kiện."

Cao Kiện và Dương Hoàn Kiệt đi cùng phương hướng, chỉ là Dương Hoàn Kiệt ở

lại nhiều chỗ để quan sát. Còn Cao Kiện nếu tốc độ không sai biệt lắm mà nói thì hẳn giờ đã chạm mặt nhau. Dương Hoàn Kiệt hiện cũng không biết rằng Cao Kiện giờ phút này đang ở chỗ khác tán gái.

"Cứu... !" Dương Hoàn Kiệt cũng không quay đầu lại, trực tiếp la lớn. Hẳn cũng không biết tại sao bản thân lại muốn la lớn, nhưng theo bản năng la lớn gọi đồng bạn tới là phương pháp an toàn nhất.

Cao Kiện giờ phút này đã nhập thần, ngoại trừ gương mặt hồng hồng và giọng nói ngọt ngào của Đỗ Mai ra thì tất cả mọi thứ chung quanh cũng không cảm giác được.

May là, Hoàng Hiếu Bân ở cách đó không xa, nghe được tiếng hô của Dương Hoàn Kiệt, liền chuyển người cấp tốc chạy đến. Tà Phong thấy Hoàng Hiếu Bân chạy đi, không chút do dự cũng đuổi theo. Bây giờ nếu không có Hoàng Hiếu Bân bên người, sự sợ hãi trong lòng hẳn sẽ dâng lên vô hạn.

Khi Hoàng Hiếu Bân chạy tới thì phát hiện ra có một cái xác không đầu đang chụp lấy vai của Dương Hoàn Kiệt. Ở cổ của thi thể có một vật thể màu trắng không ngừng chuyển động. Hoàng Hiếu Bân nhanh chóng tiến đến gần, vươn một tay chụp lấy cái xác rồi dùng hết sức lực kéo nó ra, tuy nhiên dù cố dùng sức như thế nào đi nữa thì nó cũng lù lù bất động.

Lúc đến gần thì Hoàng

Hiếu Bân mới nhìn rõ vật thể màu trắng đang động đậy trên cổ của cái xác, đó là một con trùng màu trắng to khoảng ngón cái, có mấy con đã hoàn toàn thoát ly cái xác và đang bò về hướng cổ của Dương Hoàn Kiệt.

Đám trùng này... chẳng lẽ chính là...

"Đợi tôi với" Tà Phong là một đại thiếu gia quanh năm ăn sung mặc sướng nên tốc độ so với Hoàng Hiếu Bân kém xa, bởi vì Hoàng Hiếu Bân vóc người lớn nên cái xác không đầu đứng phía sau Dương Hoàn Kiệt đã bị cơ thể của Hoàng Hiếu Bân che mất.

"Hai người các cậu đang làm gì vậy?" Tà Phong hỏi.

Hoàng Hiếu Bân không nói gì, lúc này hắn vẫn như cũ duy trì động tác kéo, trơ mắt nhìn con mấy con trùng đang bò tới thân thể của Dương Hoàn Kiệt.

Tà Phong thấy hai người không nói gì, liền tiến đến vỗ vỗ hai vai của Hoàng Hiếu Bân: "Cậu chụp lấy vai người khác...", khi hắn nhìn thấy cái xác không đầu và đám trùng màu trắng phía sau Dương Hoàn Kiệt thì mấy chữ "làm gì thế?" nuốt trở vô.

Dương Hoàn Kiệt đầu óc trống rỗng, hắn đã cảm giác được ở cổ có luồng khí lạnh như băng.

Một luồng ánh sáng màu lam nhạt hiện lên, cái xác liền buông lỏng hai tay, ngay cả đám trùng cũng quay đầu.

Tà Phong nhìn trong túi mình phát ra ánh sáng liền nhớ tới lời của Vương Khang

Dận : "Đừng xem thường nó, đây là bùa chú của đạo gia....".

Lúc này Tà Phong rất cực tin tưởng lời Vương Khang Dận nói cũng không phải là trêu chọc gì hắn, liền lấy lá bùa ra dán vào người của Dương Hoàn Kiệt .

Cái xác không đầu tựa hồ gặp cái gì hù dọa , sau khi lui lại mấy bước thì ở cổ đám trùng trắng không ngừng bò ra ngoài.

Ba người chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, cho đến khi hơn mười con trùng từ trong cái xác chui ra thì cái xác liền ngã xuống.

"Tôi... tôi phải đi, trời đã khuya lắm rồi" Giọng nói ngọt ngào của Đỗ Mai truyền vào trong tai Cao Kiện.

Cao Kiện nhìn thời gian thì thấy lúc này đã là 11 giờ đêm, cũng không để ý đến việc ký túc xá đóng cửa, nói: "Cô ở đâu? Sau này có thể gặp lại không?"

Đỗ Mai chỉ chỉ về phía bắc: "Ở phía bắc của trường. Tôi không phải là sinh viên của trường này nhưng tôi rất muốn xem người ta khiêu vũ, tuy nhiên lại không biết ở nơi nào, đến đây chẳng thấy ai khiêu vũ cả." Câu cuối cùng của Đỗ Mai nghe có vẻ rất mất mát.

"Sau này tôi sẽ đưa cô đi xem, nơi đó tôi biết"

"Thật vậy à? Vậy sau này hẹn gặp anh ở nơi này nhé, được không?" Giọng Đỗ Mai rất ngọt.

"Được chứ"

Nhìn bóng lưng của Đỗ Mai rời đi, trong lòng Cao Kiện có chút mất mát.

"Cao Kiện!

Cậu ở đâu?" Cách đó không xa truyền đến tiếng gọi của ba người.

Theo hướng giọng nói phát ra, Cao Kiện rất dễ dàng tìm đến nơi của ba người Dương Hoàn Kiệt.

"Cậu đi đâu thế?" Có lẽ là vô cùng lo lắng, Dương Hoàn Kiệt hung hăng vỗ vai của Cao Kiện.

"Tôi gặp được một cô gái, làm nam nhi hẳn là phải bảo vệ rồi" Cao Kiện cao giọng hai từ "nam nhi" .

"Thôi đừng nói nữa, trước hết hãy rời khỏi nơi đây đã, hy vọng Vương Khang Dận không có tới nơi này." Vì các sự kiện khi nãy nên vẻ mặt Tà Phong rất khẩn trương.

Bốn người trở về, trèo tường vào ký túc xá.

"Tôi ngủ ở chỗ các cậu có được không? Trong phòng của tôi giờ có mình tôi thôi." Hoàng Hiếu Bân xấu hổ gãi đầu nói.

"Okay"

Ba người cùng Hoàng Hiếu Bân về phòng hẳn giúp hẳn mang mền gối qua phòng. Sau đó Dương Hoàn Kiệt dùng ánh sáng của điện thoại di động chiếu vào giường của Vương Khang Dận.

"Cuối cùng cậu ta cũng đã về." Dương Hoàn Kiệt nói với bốn người.

oOo

Khi Vương Khang Dận tỉnh giấc thì phát hiện ra có bốn cặp mắt đang dán vào hắn.

"Các cậu muốn gì..." Giường của Vương Khang Dận lúc này phải thừa nhận trọng lượng của năm người, Vương Khang Dận sợ hãi động đậy sẽ làm cho giường sụp, cho nên chỉ có

thể bất động.

"Mau nói! Đêm hôm qua cậu đã làm gì, đi đâu?" Hoàng Hiếu Bân rút sợi dây nịt ở eo quần ra cầm trong tay, uy hiếp.

"Khu lâu giảng dạy cũ" Vương Khang Dận chỉ nói mấy chữ đơn giản.

Ngoại trừ Cao Kiện ra thì ba người còn lại sắc mặt biến đổi lớn.

"Cảm ơn cậu rất nhiều về tấm bùa" Giọng của Tà Phong lần đầu tiên khiến kẻ khác có cảm giác thân cận.

Vương Khang Dận cũng không khách sáo, sắc mặt nghiêm túc, nói: "Các cậu hôm qua đã đi đâu? Làm thế nào mà lại dùng tới lá bùa?"

Dương Hoàn Kiệt đem một loạt sự kiện năm năm rõ mười kể lại.

Vương Khang Dận gật đầu rồi nhìn sang Hoàng Hiếu Bân nói: "Khu lầu giảng dạy đó rốt cuộc có truyền thuyết gì vậy?"

"À, là vậy.... !" Hoàng Hiếu Bân vỗ cái ót của hăn, nói: "Nghe nói ở tại khu lầu đó, nếu có người mở ra cánh cửa của nó thì chỉ cần sau khi bước vào là có thể đạt được vinh hoa phú quý. Ba năm trước đây có một nam sinh viên đi tới đó, cuối cùng thì mất tích, cho nên đến bây giờ truyền thuyết này chỉ kể cho vui mà thôi."

"Các cậu đã nghe hết rồi đó" Vương Khang Dận dùng ánh mắt nghiêm túc quét vào mọi người: "Từ bây giờ trở đi, bất cứ ai cũng không được đi đến nơi đó. Tôi hoài nghi nơi đó đang có người giữ trò, cố ý

dẫn dụ người khác vào trong đó. Chúng ta đi điều tra sẽ là cá mắc câu", sau đó đem những việc mình gặp được đem qua kể ra.

Vương Khang Dận nói xong, bốn người Dương Hoàn Kiệt không thể tin: "Cậu nói là cửa đã mở, hơn nữa bên cạnh còn có chữ viết? Tuy nhiên khi chúng tôi đến thì rõ ràng nhìn thấy là cửa đã đóng mà"

"Các cậu cho rằng tôi nói dốt sao?"

Mọi người nhìn Vương Khang Dận không ngừng gật đầu. Bọn họ ai cũng hoài nghi bởi vì Vương Khang Dận muốn ngăn cản bọn họ điều tra nên mới nói thế.

"Các cậu không tin tôi?" Vương Khang Dận nhíu mày, vẻ mặt biểu hiện rất phẫn nộ.

Trong nháy mắt thời gian, Vương Khang Dận đã biến mất trước mắt mọi người. Một Vương Khang Dận đang ở trên giường bất động đột ngột biến mất...

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt rất khiếp sợ.

"Tôi ở đây."

Theo tiếng nói, bốn người phát hiện Vương Khang Dận đang ngồi trên đất ngẩng đầu nhìn bọn họ.

"Là ảo giác sao?" Dương Hoàn Kiệt tháo kính xuống, dụi dụi mắt mình.

Vương Khang Dận không có lên tiếng, trong tay một đám tro bụi rơi ra:

"Con người có đôi khi cũng có thể làm ra một chút chuyện ly kỳ."

"Cậu rốt cuộc là ai?" Dương Hoàn Kiệt vẽ mặt cảnh giác.

"Đệ tử của Mao Sơn đạo trưởng"

Lời

vừa nói ra, Tà Phong liền nhảy xuống giường, nhìn vào Vương Khang Dận:

"Lá bùa cậu đưa tôi là do cậu làm ra à?"

Vương Khang Dận gật đầu rồi chuyển mắt nhìn Dương Hoàn Kiệt nói:

"Đối phương chắc hẳn là một nhân vật thuộc phe tà giáo. Tôi không muốn các cậu mất mạng, nếu các cậu cứ chấp mê bất ngộ....", dừng một chút, thờ dãi nói tiếp: "Tôi đây cũng không có gì hay ho, chỉ có cái hay là luôn nói lời thật mà thôi" .

eBook by www.dtv-ebook.com

Chương 7: Dương Hoàn Kiệt khiêu khích.

Ngoại trừ Tà Phong thì ba người còn lại lúc này đều đối với Vương Khang Dận sinh ra tâm lý e ngại, dù sao sự biểu hiện của Vương Khang Dận đã siêu việt năng lực của người bình thường.

Vương Khang Dận nói: "Tôi biết các cậu hẳn là đang xem tôi giống như quái vật, nhưng vì sự an toàn của các cậu tôi không thể không làm như vậy."

Không biết tại sao trong lòng tôi luôn có một ý niệm là không thể để cho các cậu gặp chuyện không may, điều này ngay cả tôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ"

"Nếu cậu không đưa cho tôi lá bùa thì đêm hôm qua có thể chúng tôi đã chết rồi" Tà Phong có thể nói là người sợ chuyện nhất trong đám nên tự nhiên cũng là người tin vào năng lực của Vương Khang Dận nhất.

Tà Phong vừa nói như

thế, Dương Hoàn Kiệt cũng ý thức được: đêm hôm qua nếu Tà Phong không xuất ra lá bùa của Vương Khang Dận đưa thì người thứ nhất chết chính là hắn.

"Tôi nghe lời cậu, tôi xin hứa sẽ không đi điều tra nữa. Mặc dù trước đó tôi có ý nghĩ xem cậu là quái vật nhưng bây giờ tôi đã hiểu được, cậu đúng là người anh em tốt của chúng tôi" Nhảy xuống giường, đi đến đứng bên cạnh Vương Khang Dận vỗ vỗ vai hắn: "Đừng buồn nữa, chúng tôi sẽ không xem cậu như quái vật nữa đâu, nhiều nhất xem là thần côn thôi, ha ha"

Có những lời này của Dương Hoàn Kiệt, Vương Khang Dận cười cười đáp: "Cám ơn."

Tà Phong và Dương Hoàn Kiệt đều đứng về phía Vương Khang Dận, Hoàng Hiểu Bân cũng không cam lòng yếu thế, vung đôi tay trắng kiện của hắn ôm lấy Vương Khang Dận, bất quá Vương Khang Dận lại không thể chịu nổi khí lực mạnh mẽ của Hoàng Hiểu Bân, mặc dù có chút đau đớn nhưng điều này cũng đủ để chứng minh Hoàng Hiểu Bân đã tín nhiệm hắn.

Còn Cao Kiện thì đang lo lắng.

Dương Hoàn Kiệt thấy thế, nói lớn: "Cao Kiện, nếu không có Vương Khang Dận, đêm qua chúng ta có thể đã chết hết rồi"

"Tôi không phải có ý đó" Vẻ mặt Cao Kiện rất cổ quái.

Dưới sự bức bách của mọi người, hắn mới nói ra lời hẹn của hắn với Đổ

Mai. Tuy nhiên Vương Khang Dận lại không cho phép bọn họ đi tới khu lầu giảng dạy, điều này làm cho Cao Kiện cảm thấy rất khó xử.

Nghe Cao Kiện nói như vậy, Vương Khang Dận liền mở ba lô lấy bộ đồ nghề vẽ bùa ra. Mọi người đối với hành động của Vương Khang Dận rất tò mò, ai cũng nhìn chăm chăm hẳn, tựa hồ sợ để mất một chi tiết gì.

Vương Khang Dận vẽ hai lá bùa xong, khi hẩn truyền chân khí vào hai lá bùa thì mọi người chung quanh lúc này cả thở mạnh cũng không dám thở. Bọn họ thấy Vương Khang Dận lúc này đang cố hết sức của hẳn.

Trải qua khoảng ba phút sau mới hoàn thành chú khí (truyền chân khí vào trong bùa). Vương Khang Dận lúc này sắc mặt trắng bệch, thở hỗn hển, tay cầm Bài Âm Phù nói: "Bùa này tương đương với bùa hộ thân, hãy luôn để trong túi", rồi giơ lá còn lại giải thích tiếp: "Còn lá này là bùa có thể làm cho người khác sinh ra ảo giác, cũng chính là cái khi này tôi sử dụng, phải truyền chân khí vào hoặc là dùng lửa đốt, rất có hiệu quả đấy"

Cao Kiện tiếp nhận hai lá bùa, vẽ mặt kinh ngạc. Lúc này hình vẽ trên lá bùa so với hình vẽ trên lá bùa lúc trước rõ ràng hơn, tựa hồ như được in ra vậy, hơn nữa hình vẽ trên lá bùa cũng đã từ một mặt biến thành hai mặt.

Mọi người cũng phát hiện

ra điểm này nên lao xao bàn luận. Còn Vương Khang Dận có lẽ là do chế tác bùa quá mệt mỏi nên ngồi ở trên ghế ngủ luôn.

oOo

Ngày 3 tháng 9 năm 2003.

Hôm nay, trong trường đại học người nhiều như kiến. Từ ký túc xá nữ nhìn lại thì thấy hằng hà sa số đầu người đang từ từ hướng về phía thao trường.

8 giờ sáng, hiệu trưởng ngồi tại một cái bàn trên khán đài trong buổi lễ khai giảng phát biểu.

"Hôm nay là ngày khai giảng năm học mới, rất nhiều sinh viên mới tất nhiên sẽ không biết tôi. Tôi là hiệu trưởng của các em, họ Trần. Trong những năm học tới hy vọng các em có thể cố gắng hết mình..."

Hai tiếng sau, Trần hiệu trưởng vẫn như cũ ngồi tại đó, miệng vẫn thao thao bất tuyệt.

Trong thao trường, một số tân sinh viên thầm than vãn: "Nói hai tiếng rồi mà không mệt sao trời, thiệt chẳng biết ông hiệu trưởng này muốn nói bao lâu nữa?"

"Hai tiếng à? Tôi nhớ rõ lẽ khai giảng năm trước, khi hiệu trưởng kết thúc bài diễn văn thì thức ăn ở căn tin đã nguội lạnh hết rồi", một người cựu sinh viên nói.

Người của phòng C418 đứng chung một chỗ tán dóc, tham dự vào còn có Hoàng Hiếu Bân của phòng C419.

"Hoàng Hiếu Bân, sao cậu không đi tìm bạn cùng phòng nói chuyện vậy?" Dương Hoàn Kiệt ngoài miệng nói, trong lòng

liền nghĩ Hoàng Hiếu Bân có lẽ chẳng hợp gu với mấy người cùng phòng hẳn.

Hoàng Hiếu Bân nhất thời lộ ra vẻ mặt đau khổ: "Không nói được, một người mộng du cả đêm, buổi sáng ngủ, buổi tối đi loạn, cậu xem tôi nè, mắt tôi bây giờ đã quầng thâm hết. Còn có một tên luôn làm ra vẻ ta đây, tôi có chút chịu không nổi hẳn. Còn nữa, có một tên tính cách giống như mấy giảng viên, suốt ngày cứ chỉ chỉ dạy dạy" Vừa nói vừa chỉ về vị trí ba người của phòng C419.

Dương Hoàn Kiệt chuyển mắt nhìn về phía đám người phòng C419, trong đó có một người cao gầy, hai mắt hí hí lại trông như thiếu ngủ, nhất định chính là cái tên mộng du. Còn một người có vẻ mặt nghiêm túc, đang hướng về phía hiệu trưởng lắng nghe lời phát biểu, nhất định là cái tên chỉ chỉ dạy dạy rồi.

Người cuối cùng làm cho Dương Hoàn Kiệt nổi lên hứng thú, hắn đeo một cái kính mát, từ điệu bộ và vẻ mặt mà xem thì có thể nhìn ra hắn đang ra vẻ ta đây...

11 giờ 32 phút trưa, hiệu trưởng rốt cục cũng kết thúc bài diễn văn. Các sinh viên khóa trước vốn tưởng rằng cơn ác mộng đã chấm dứt nhưng thật không nghĩ tới, hiệu trưởng lại tiếp tục giới thiệu một giảng viên mới.

"Các em sinh viên, trong năm mới này trường sẽ có một giảng viên mới..."

Bước lên

đài chính là một người phụ nữ, trên người khoát một cái áo khoác màu lam nhạt có viền ren, phần dưới thì cũng mặc một quần jeans màu lam nhạt, mái tóc dài dợn sóng sau lưng, nhìn vào tràn ngập sức sống.

Ánh mắt của các nam sinh viên lúc này giống như ra đa quét vào người phụ nữ đang bước tới phía hiệu trưởng, nhìn sao cũng thấy tuổi của người giảng viên mới này chỉ nhiều nhất là 22 tuổi, thậm chí còn nhỏ hơn.

Dưới ánh mặt trời chói chan, mấy tên sinh viên đang núp trong mát đang hướng trời cầu khẩn cho cô giảng viên trẻ đẹp này dạy bọn hăn.

Khi nữ giảng viên tuyên bố chuyên ngành sẽ dạy là văn học và âm nhạc thì phía dưới có người hưng phấn, có người cảm thấy mất mát.

Cao Kiện lúc này đang chảy nước dãi, Vương Khang Dận thì dường như không quan tâm, Dương Hoàn Kiệt thì lắc đầu.

Mỗi người đều có ý nghĩ riêng của mình. Tỷ như Cao Kiện, gặp được gái đẹp, lúc này hăn đang ở trong sự tưởng tượng về mặt tâm sinh lý. Dương Hoàn Kiệt lắc đầu, cho rằng cô gái trẻ như vậy không cách nào đảm nhiệm nổi khóa trình của khoa văn.

Giọng nói của nữ giảng viên mới rất dễ nghe, phía dưới các nam sinh viên hận không được nghe nói cả ngày. Bất quá người nữ giảng viên xinh đẹp này không giống ông già

đứng kế bên, nói khoảng mấy phút thì đã rời khỏi không thấy bóng dáng.

Khi năm người ở căn tin ăn cơm thì Cao Kiện vẫn còn chưa quên được hình ảnh của nữ giảng viên trẻ xinh đẹp kia: "Chọn học khoa âm nhạc là lựa chọn chính xác nhất trong đời của tôi. Giảng viên Trần Huệ Mẫn quá hấp dẫn"

Không biết là thức ăn của căn tin hợp khẩu vị của hắn hay là ý niệm dâm dăng trong đầu khiến cho nước dãi từ miệng của hắn chảy tràn ra.

Ba phút sau, bàn Cao Kiện ngồi chỉ còn lại một mình hắn, mấy người còn lại khi thấy nước dãi của hắn chảy ra đã lựa chọn "dời trận địa".

Cao Kiện thấy bốn người chạy đến một bàn khác ngồi liền bưng thức ăn đi đến ngồi chung.

"Cậu mà còn chảy nước dãi nữa thì sẽ tạo thành "một giọt nước dãi dẫn đến máu chảy đầy đường" đó" Dương Hoàn Kiệt nói chuyện, đồng thời ánh mắt nhìn Hoàng Hiếu Bân.

Hoàng Hiếu Bân tựa hồ hiểu ý câu nói của Dương Hoàn Kiệt, vẻ mặt thận trọng, gật đầu.

Cao Kiện thấy Hoàng Hiếu Bân gật đầu, liền rụt người lại.

"Hoàng Hiếu Bân, cậu hãy giới thiệu cho tôi làm quen với mấy người bạn cùng phòng của cậu đi" Dương Hoàn Kiệt nói.

Dù sao cũng đã ở chung qua một đoạn thời gian, Hoàng Hiếu Bân rất rõ Dương Hoàn Kiệt muốn

nói gì: "Được, ăn xong tôi dẫn cậu đi"

Khi Dương Hoàn Kiệt theo Hoàng Hiếu Bân đi vào phòng C419 thì người chỉ chỉ dầy dầy là người trước tiên đối mắt với Dương Hoàn Kiệt.

"Chào cậu, tôi là Dương Hoàn Kiệt, học khoa văn" Dương Hoàn Kiệt hơi khom người nói.

Đối phương cũng hơi khom người: "Cậu quả là người am hiểu lễ nghi Trung Quốc. Tôi là Trần Hải Đông, cũng học khoa văn, sau này xem là bạn cùng khoa rồi"

"Quả nhiên, con của hiệu trưởng cũng chọn khoa văn" Dương Hoàn Kiệt nói.

Trần Hải Đông khước miệng nhếch lên một góc độ hết sức quỷ dị: "Ha ha, thật không ngờ cậu lại lợi hại thế, lần đầu gặp mặt đã khiến cho tôi ngạc nhiên rồi"

Hoàng Hiếu Bân đứng đó vẻ mặt ngạc nhiên há to miệng, còn tên ra vẻ thì chỉ đẩy đẩy gọng kính, về phần một người khác thì vẫn còn đang trong giấc mộng, miệng nói mơ gì đó.

"Cậu quá khen" Vẻ mặt Dương Hoàn Kiệt rất bình thản.

Sau thần sắc tươi cười, Trần Hải Đông đột nhiên nghiêm túc hỏi: "Cậu làm sao biết được?"

"Rất đơn giản." Dương Hoàn Kiệt cũng không vội nói, đến ngồi tại giường của Hoàng Hiếu Bân, hai tay chống xuống giường, chậm rãi nói: "Đầu tiên, cậu ở trong ký túc xá hành động chỉ trở nghiêm cấm, theo như lời của Hoàng Hiếu Bân

thì cậu trông giống như giảng viên. Sinh viên bình thường ở trong ký túc xá thì hẳn là rất tùy ý, tuy nhiên cậu lại khác họ và có hành động như vậy, qua đó có thể thấy được cậu đối với trường này có quan hệ rất sâu"

Tựa hồ là tư thế này không được thoải mái nên Dương Hoàn Kiệt giơ tay phải lên xòe hai ngón ra, còn tay trái vẫn chống xuống giường: "Thứ hai là tại buổi lễ khai giảng, cậu nhìn hiệu trưởng với vẻ mặt rất tôn kính, lúc đó tôi đã nghi ngờ giữa cậu và hiệu trưởng nhất định có quan hệ gì đó, vì vậy tôi đã đặc biệt đem so dung mạo của cậu và hiệu trưởng, mắt và miệng của cậu trông rất giống hiệu trưởng, và từ lúc đó tôi đã bắt đầu hoài nghi thân phận của cậu"

Dương Hoàn Kiệt đứng lên, đi tới bên cạnh cái tên ra vẻ, hai tay chấp sau lưng, đưa lưng về phía Trần Hải Đông tiếp tục nói: "Thứ ba tự nhiên chính là cái tên của cậu, bây giờ trong lòng tôi còn một số ý nghĩ khác nữa nhưng nhiều đó cũng đã đủ rồi" Dương Hoàn Kiệt nói xong nhìn cái tên ra vẻ cười cười: "Ở bên cạnh cậu, tôi nhịn không được liền bắt chước cậu một chút"

Không để ý đến ánh mắt quái dị của tên ra vẻ, Dương Hoàn Kiệt vừa đi về phía cửa vừa nói: "Tôi về trước nhé, Hoàng Hiếu Bân, cậu có thời gian rảnh thì ghé chơi"

"Rất tinh tế, một người rất thú vị. Hoàng Hiếu Bân, thật không ngờ cậu lại quen biết được một người xuất sắc như vậy, nhưng xem ra mục đích chính của hẳn chắc không phải là tôi" Trần Hải Đông nói với Hoàng Hiếu Bân.

Tên ra vẻ lúc này rốt cuộc cũng mở miệng: "Hẳn là hẳn đến khiêu khích tôi? Dương Hoàn Kiệt à? Tôi nhớ kỹ tên này"

Hoàng Hiếu Bân liền hỏi: "Lục Gia Chánh, có biết tại sao hẳn ta lại khiêu khích cậu không?"

Lục Gia Chánh lấy kính xuống, dùng áo chùi chùi tròng kính, đáp: "Tôi làm sao biết được?"

"Vậy thì tôi cũng chào thua" Hoàng Hiếu Bân cười ha ha, xong nói tiếp: "Có thể cậu và hẳn có duyên đây"

"Vậy à?" Lục Gia Chánh đeo lại mắt kính nói.

eBook by www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mất tích.

Vương Khang Dận ngồi ở trước đàn piano trong phòng học âm nhạc, thật lâu không có đàn một tiếng nào.

7 giờ tối, bầu trời đã bị hắc ám bao phủ. Hẳn một người ngồi ở trong phòng học âm nhạc nhưng ngay cả ngón tay cũng không hề động đậy chút nào.

Một lúc lâu sau, những ngón tay của Vương Khang Dận bắt đầu chạy trên những phím đàn đen của piano, một chuỗi âm thanh vang lên quanh quẩn trong phòng học yên tĩnh.

Ngay cả bản thân Vương Khang

Dận cũng không muốn thừa nhận đây là âm nhạc, nó làm cho người ta cảm giác rất u ám và lạnh lẽo.

Có lẽ là do cái chết của chú Tần dẫn đến một loạt các sự việc khác nhau khiến cho trong lòng hẳn có một sự hoang mang. Mặc dù hẳn đã cấm bọn người Dương Hoành Kiệt đi điều tra nhưng biện pháp tiêu cực như vậy có thể giải quyết tất cả không?

Các ngón tay không ngừng chạy trên phím đàn đen, tiết tấu cũng trở nên nhanh hơn. Nếu như lúc này tốc độ là đi bộ thì bây giờ là chạy.

o O o

"Cậu khiêu khích Lục Gia Chánh là vì sao thế?"

Hoàng Hiếu Bân lúc này đang ở trong phòng C418, chơi cờ vây cùng Dương Hoành Kiệt.

"Thì ra tên của hẳn là Lục Gia Chánh à. Tôi chỉ muốn hiểu rõ tâm lý của cậu ta chút thôi, người hay ra vẻ thường có một mặt ở phía sau vẻ mặt đang có"

Dương Hoành Kiệt nhíu mày nhìn bàn cờ, hẳn phát hiện mình đã gần thua.

Trong lúc Dương Hoành Kiệt suy nghĩ, Hoàng Hiếu Bân biết tự mình đã thắng chắc nên nói: "Cậu thua rồi."

Rồi không để ý tới Dương Hoàn Kiệt đang cực khổ suy nghĩ phương pháp phá giải, liền thu cờ: "Kỳ thật, tôi có cảm giác cậu và Lục Gia Chánh có chút giống nhau"

Nghe Hoàng Hiếu Bân nói vậy, Dương Hoàn Kiệt liền hỏi: "Chẳng lẽ ý cậu muốn nói là chúng tôi đeo kính giống nhau sao?"

Hoàng Hiếu Bân lắc đầu: "Không phải, các cậu đều là người cận thị"

o O o

Các ngón tay của Vương Khang Dận không ngừng dạo trên những phím đàn đen, đầu ngón tay lúc này đã hơi đỏ lên.

Có thể ngón tay hắn đang đau vì đánh đàn quá lâu, hắn giơ hai tay lên rồi đập bàn xuống dãy phím màu trắng.

Vương Khang Dận chống tay đứng thẳng dậy, thấp giọng lẩm bẩm: "Cho dù âm thanh của những phím đen có âm trầm cỡ nào đi nữa thì những phím trắng cũng có thể chấm dứt tất cả"

"Cậu đàn rất hay, tại sao không thử dùng cả hai phím đen trắng để đàn, sự hòa hợp sẽ sinh ra giai điệu tuyệt vời đấy"

Vương Khang Dận nhìn về phía giọng nói phát ra thì thấy một cô gái tóc dài đang đứng ở cửa phòng học, toàn thân mặc đồ màu lam nhạt. Cô nàng cũng không giống như những cô gái khác trang điểm son phấn nhưng gương mặt lại rất đẹp dễ thanh tú. Nếu Cao Kiệt ở chỗ này thì nhất định sẽ nhận ra cô nàng chính là người nữ giảng viên mà hiệu trưởng đã giới thiệu trong buổi lễ khai giảng, Trần Huệ Mẫn.

"Cô là... ?" Vương Khang Dận vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Trần Huệ Mẫn che miệng cười một tiếng, động tác hết sức mê người: "Tôi là giảng viên mới của cậu, mặc dù hôm nay chưa tới đây"

lên lớp nhưng sáng nay hiệu trưởng có giới thiệu qua tôi, chẳng lẽ cậu không nhớ sao?"

Vương Khang Dận cũng không vì động tác mê người của đối phương mà hoảng hốt, vẻ mặt cũng không có chút biến hóa: "Đã nhớ."

"Thời gian không còn sớm nữa, cậu trở về ký túc xá đi. Ngày mai tôi trở lại nghe cậu đàn", Trần Huệ Mẫn đi vài bước rồi xoay người nói tiếp: "Sau này đừng đàn những khúc nhạc âm trầm nữa, nó không thích hợp với cậu đâu"

Vương Khang Dận dở khóc dở cười, hẳn không cho rằng cái mình đàn chính là nhạc khúc. Cho đến khi Trần Huệ Mẫn đi khuất tầm mắt thì đột nhiên có một cảm giác không rõ ràng dâng lên trong lòng, Vương Khang Dận lại lẩm bẫm: "Có thể lại có chuyện xảy ra. Giai điệu âm trầm này lúc nào mới ngưng đây?"

Giữa khuya 12 giờ, Vương Khang Dận giật mình mở mắt. Hẳn cảm giác được dường như có một luồng hơi thở âm trầm ở gần đó, tiếp đến liền lấy ra Bài Âm Phù chế tác mấy ngày trước dán lên trên cửa, xong mới trở lại giường tiếp tục giấc mộng.

o O o

Cao Kiện trải qua một ngày nhàm chán trong cuộc sống sinh viên nội trú.

Mới ngày thứ hai mà đã cảm thấy nhàm chán thì làm thế nào mà trải qua ba năm học đây?

Cao Kiện hét to phát tiết tâm tình buồn bực trong lòng. Hẳn vốn tưởng rằng khoa âm nhạc hẳn là có rất nhiều mỹ nữ, nhưng thật không ngờ khóa này nữ sinh theo học có số lượng rất ít, thậm chí ngay cả chất lượng cũng không khả quan. Thật vất vả mới nhìn lọt mắt một vài nữ sinh nhưng lại thuộc vào loại "chanh hời" quá.

Đối với Cao Kiện mà nói thì những nữ sinh này giống như mì ăn liền vậy, chỉ có thể no bụng, không thể thỏa mãn khẩu vị.

Hơn nữa, nữ giảng viên xinh đẹp Trần Huệ Mẫn ở ngày thứ hai cũng chưa đến dạy, làm Cao Kiện rất là thất vọng.

Nhưng cũng may mắn, hẳn còn có một người trong mộng, Đỗ Mai.

9 giờ tối, hẳn cầm theo hai lá bùa Vương Khang Dân đưa cho đi tới khu lầu giảng dạy quý dị. Từ khi được nghe kể về chuyện cái xác không đầu thì Cao Kiện mỗi khi tới nơi này, trong lòng đều dâng lên một nỗi sợ hãi không thể diễn tả.

Lúc đầu vì không hẹn thời gian với Đỗ Mai nên hẳn cũng chưa có cơ hội gặp lại, hẳn mỗi ngày cứ đúng 9 giờ tối đều đến nơi này chờ đợi.

Hôm nay cũng không ngoại lệ. Hẳn ôm một tia hy vọng, chờ đợi.

Lúc 10 giờ, Cao Kiện định rời đi thì phía sau bỗng truyền đến một giọng nói quen thuộc: "Cao Kiện, là anh phải không?"

Giờ khắc này, công việc chờ đợi mỗi mòn ngày qua ngày rốt cuộc cũng chấm dứt, Cao Kiện lòng mừng như

điên, liền hướng về phía Đỗ Mai chạy tới.

"Đỗ Mai!" Cao Kiện dang đôi tay ra rồi ôm Đỗ Mai vào lòng.

Giờ phút này Đỗ Mai bị Cao Kiện ôm chặt, khuôn mặt đỏ hồng như mặt trời ban trưa: "Tôi"

Lời còn chưa nói ra khỏi miệng thì Cao Kiện đã ngắt lời: "Đỗ Mai, anh yêu em. Có lẽ em cho rằng anh quá phù phiếm, nhưng..."

Cao Kiện không biết còn có thể nói gì, hẳn cúi đầu hướng về đôi môi của Đỗ Mai.

Nhưng lúc này điện thoại di động lại vang lên không đúng lúc, nhân lúc Cao Kiện lấy điện thoại, Đỗ Mai liền thoát khỏi đôi tay của hẳn.

"A lô... !" Cao Kiện nhin không được lớn giọng.

Đầu bên kia truyền đến giọng nói của Vương Khang Dận: "Cậu ở đâu thế? Đêm hôm qua tôi cảm giác được ở chung quanh ký túc xá có chút khí tức u ám và lạnh lẽo, phỏng chừng lại sắp có chuyện xảy ra, cố gắng về sớm chút nhé"

Từ lần trước mọi người vì tìm kiếm Vương Khang Dận, thiếu chút nữa đã chết dưới tay của cái xác không đầu. Dương Hoàn Kiệt đã lấy số điện thoại và đưa của tất cả mọi người.

"Ừm, tôi hiểu rồi, tạm biệt."

Cao Kiện cúp điện thoại, phát hiện hai mắt của Đỗ Mai đang cảnh giác nhìn mình. Cao Kiện cũng ý thức được hành vi khi nãy của mình có chút cầm thú.

"Xin lỗi em."

Đỗ Mai cắn

môi: "Tôi... tôi phải về rồi"

Một cánh tay đột nhiên chụp lấy cánh tay mảnh dẻ của Đỗ Mai, cô nàng vẻ mặt kinh hoảng nhìn về phía Cao Kiện.

"Anh không phải cố ý, thật xin lỗi em. Ngày mai anh đưa em đi xem khiêu vũ nhé, được không?"

Đỗ Mai gật gật đầu, tâm tình so với lúc trước hòa hoãn rất nhiều.

Cao Kiện nhìn thấy phản ứng của Đỗ Mai, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó chỉ về hướng trung tâm hoa viên nói: "Vậy ngày mai lúc 12 giờ trưa, hẹn gặp em ở trung tâm hoa viên nhé"

Liên tiếp ba ngày, Vương Khang Dận cùng những người khác đều rất hiếm khi gặp Cao Kiện. Còn Dương Hoàn Kiệt thì thường xuyên ở cùng một chỗ với Lục Gia Chánh. Tất cả mọi người không biết hai người bọn họ đang làm cái gì.

Lúc này trong phòng C418 chỉ còn lại có hai người, Vương Khang Dận và Tà Phong .

"Tà Phong, phía cha cậu sao rồi?" Vương Khang Dận nằm ở trên giường, hỏi Tà Phong.

"Cha tôi nói qua vài ngày nữa sẽ gửi tới"

Đêm đến, Hoàng Hiếu Bân chạy đến phòng của Vương Khang Dận, hét lớn: "Không xong rồi, không thấy Trần Hải Đông"

Vương Khang Dận liền hỏi lại: "Không phải cả ngày cậu chỉ nói thầm chứ? Mới nói mà lại hét lớn như vậy, thật phiền quá. Hôm nay cậu đổi tính à? Cậu ta có lẽ trở về nơi của người cha già đáng kính rồi"

"Tôi cũng nghĩ là cậu ta đi đến nơi của hiệu trưởng nên tôi cũng đã đến đó, tuy nhiên lại không gặp. Bây giờ hiệu trưởng đang điên lên kìa, từ ngày hôm qua đã không thấy cậu ta nữa"

"Người khác biến mất cũng không phải cậu biến mất, gặp cái gì?" Tà Phong thay đổi tư thế nằm, ngồi thẳng người lên nhìn Hoàng Hiếu Bân nói.

Hoàng Hiếu Bân lấy ra một cuốn sách: "Đây là nhật ký của Trần Hải Đông, tôi nghi ngờ là cậu ta đã đi đến khu lầu giảng dạy cũ"

Vương Khang Dận nghe xong nghiêng người rồi nhảy xuống giường, đến trước mặt Hoàng Hiếu Bân, sau đó chụp lấy cuốn nhật ký rồi giở ra ngay trang ngày 6 tháng 9, cũng chính là ngày hôm qua.

Ngày 6 tháng 9 năm 2003.

Hôm nay trời nắng đẹp, tuy nhiên cuộc sống nội trú thật quá khô khan, mấy ngày nay lên lớp, nội dung học mình đã học xong ở trung học. Dương Hoàn Kiệt mấy ngày nay đều đến tìm Lục Gia Chánh, giữa hai người luôn có mùi thuốc súng, xem ra cũng cảm thấy một chút hứng thú, tuy nhiên cũng không thể để trường học của cha rơi vào tình cảnh hỗn loạn được.

"Sao cậu dám chắc cậu ta sẽ đi đến đó?" Vương Khang Dận trả lại cuốn nhật ký cho Hoàng Hiếu Bân.

Hoàng Hiếu Bân quăng cuốn nhật ký lên giường của Vương Khang Dận rồi nói: "Nhật ký

không cần trả lại cho tôi đâu. Những sinh viên của các khóa trước rất thích cái truyền thuyết về khu lầu giảng dạy đó. Trần Hải Đông cũng đã hỏi qua tôi về chuyện của khu lầu. Cậu ta muốn tìm việc gì đó để làm, có thể đã đi đến đó, tôi thấy chúng ta nên đi tìm đi"

"Phán đoán tùy tiện quá, tôi không tán thành" Dương Hoàn Kiệt mở cửa bước vào: "Nếu cậu ta không đến chỗ đó thì chúng ta có thể xem chết lần nữa đấy"

"Cho dù có muốn đi tìm thì cũng phải chờ một đoạn thời gian nữa" Tà Phong đuổi người nằm xuống, nói.

Chuyện Tà Phong nhờ vả cha của hắn chỉ có hắn cùng Vương Khang Dận hai người biết. Vương Khang Dận nghe Tà Phong nói vậy cũng phụ họa theo: "Đợi qua vài ngày nữa đi, nếu Trần Hải Đông vẫn chưa trở về thì chúng ta sẽ đi tìm"

Nửa đêm, Vương Khang Dận lại giật mình mở mắt. Tà Phong và Dương Hoàn Kiệt hơi thở rất đều, còn Cao Kiệt thì ngáy như sấm.

Vì để không đánh thức ba người, Vương Khang Dận nhẹ nhàng mặc quần áo rồi rời khỏi phòng.

Ngoài phòng, rất lạnh. Nếu là mùa đông thì có lạnh cũng là bình thường nhưng bây giờ đang là mùa hạ.

"Xem ra, thật sự có người đang giở trò" Vương Khang Dận nhíu mày, lấy cái chuông nhỏ trong túi ra, sau đó dùng sợi dây đỏ trên cái chuông buộc vào

ngón giữa của tay phải, đồng thời tay trái cũng cầm lấy một lá bùa.

Cảm giác được khí tức âm hàn thấu xương phát ra, liền hướng nơi nó phát ra đi đến. Bước ngang qua cửa phòng C419 thì Vương Khang Dận liền biết nơi khí tức âm hàn phát ra cách hẳn rất gần.

"Nhất định là nơi này." Vương Khang Dận dừng lại, đứng trước cửa phòng vệ sinh cạnh phòng của Hoàng Hiêu Bân.

Từ phía trong có ánh sáng yếu ớt lập lòe bất định, tựa hồ lúc nào cũng có thể biến mất.

Nhất định có người.

Âm khí nặng như vậy, hơn nữa thọt nhìn thì tựa hồ có đèn cầy đang cháy sáng.

Vương Khang Dận dám chắc bên trong có người, hơn nữa còn là một người biết tà thuật!

Lá bùa trên tay phát ra ánh sáng trắng, tay run lên, lá bùa giống như một mũi tên bắn thẳng vào trong.

"Là ai?" Từ phía trong truyền ra một giọng nói khàn khàn.

Chương 9: Tuổi trẻ, thật là tốt.

"Ta là người tới bắt người." Vương Khang Dận đứng ở ngoài cửa nói.

"Ha ha ha ha!" Từ phía trong truyền ra một trận cười vang: "Bắt tao? Chỉ bằng vào mà? Tao biết, ở trước mặt tao chỉ là một ảo ảnh mà thôi"

Vương Khang Dận cau mày.

Xem ra, đối phương đã phát hiện...

Nhưng là đối phương cũng không có phát hiện ra vị trí chính thức của Vương Khang Dận. Trong nhà vệ sinh lúc này ánh đèn cầy vẫn lập lòe lúc sáng lúc tối.

Tiến vào hay không? Đối phương có thể đang tiến hành một nghi thức gì đó.

Lá bùa Vương Khang Dận bắn vào có tên là Kính Tượng Phù, có thể tạo thành ảo giác đối với người khác, ngoài ra còn có thể tạo thành hình ảnh của người sử dụng, thời gian ước chừng khoảng hai mươi giây.

Làm cho Vương Khang Dận suy nghĩ chính là đối phương làm thế nào có thể nhìn ra đó là ảo ảnh?

Ngay trong thời gian Vương Khang Dận đang tự hỏi thì một cái bóng người bán trong suốt xuất hiện trước mặt.

Vương Khang Dận mặc dù chưa chính thức gặp qua âm hồn nhưng cũng đã từng nghe qua. Âm hồn khi hấp thu đủ một lượng âm khí nhất định thì mới có thể tạo nên hình ảnh, thậm chí là thật thể.

Hắn giơ tay phải lên, cái chuông nhỏ trong tay giờ phút này phát ra tiếng leng keng, trên nó còn phát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt. Năm ngón tay của Vương Khang Dận mở ra, một trảo chụp xuống đầu của âm hồn.

"Hú..." Một âm thanh giống như tiếng sói tru vang lên, tuy nhiên so với tiếng sói tru càng âm trầm hơn từ trong miệng âm hồn phát ra.

Một cái bóng trắng hướng về Vương Khang Dận phóng

tới, Vương Khang Dận bất đắc dĩ buông tay ra, đồng thời lùi về phía sau.

Vương Khang Dận lau đi mồ hôi trên trán, nếu không phải nhờ đêm tối nhìn thấy được cái bóng màu trắng thì nguy rồi. Vương Khang Dận lúc này lại rống lớn: "Ra đi! Đừng ở đó mà giờ trò"

Mặt đất trước cửa xuất hiện một cái bóng người dài, trong ánh sáng chập chờn của đèn cầy, cái bóng trên mặt đất cũng không ngừng vạn vẹo.

"Chịu ra rồi sao?" Vương Khang Dận lấy từ trong túi ra một lá bùa, vẽ mặt cảnh giác.

Nhìn theo cái bóng trên đất, Vương Khang Dận thấy rõ đối phương dường như đang làm một động tác phát tay, cái âm hồn bán trong suốt khi nãy nhất thời biến mất trước mắt.

"Người nào? Mau ra đây cho ta!" Giọng Vương Khang Dận so với trước càng thêm lớn hơn, hăn hy vọng có thể đánh thức những người đang ngủ trong phòng gần đó. Nhiều người liên thủ thì cho dù thần tiên cũng khó thoát.

"Đừng rống nữa, nơi này âm thanh truyền không ra đâu" Đối phương tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của Vương Khang Dận, lạnh lùng nói.

Từ trong nhà vệ sinh truyền ra tiếng bước chân, một người toàn thân mặc đồ đen đi ra. Hăn cúi đầu, gương mặt hoàn toàn bị cái nón đội trên đầu che lại, và vì bộ quần áo rộng thùng thình của hăn nên Vương Khang

Dận không cách nào phán đoán được thân hình của đối phương.

Tay trái lại run lên, lá bùa hóa thành một đoàn hỏa cầu bắn về phía người mặc áo đen.

Người mặc áo đen lại vung tay lên, không khí trước người vạn vẹo trông giống như gợn sóng, làm cho đoàn hỏa cầu của Vương Khang Dận biến mất.

Vương Khang Dận vẻ mặt ngạc nhiên, hạ ý thức lui về phía sau từng bước:
"Người... sao có thể... ?"

Người mặc đồ đen hừ lạnh một tiếng, cũng không có trả lời câu hỏi của Vương Khang Dận, chỉ hỏi lại: "Mày là đạo sĩ à, nhóc con?"

"Không phải." Vương Khang Dận trả lời.

Chê cười, đối phương có khả năng khống chế âm hồn, nhất định chính là quý thuật nhất phái. Quý thuật sĩ cùng đạo sĩ là thề bất lưỡng lập, trả lời "phải" có thể sẽ bị diệt khẩu ngay lập tức.

"Vậy đạo pháp của mày học ở đâu?" Giọng nói của đối phương rất âm trầm.

"Do người thân dạy lúc còn bé, hiện ông ta đã qua đời rồi." Vương Khang Dận sắc mặt không đổi đáp.

"Tao tin mày, nhóc con."

Vương Khang Dận trong lòng thở phào nhẹ nhõm, xem ra cái mạng nhỏ có khả năng giữ lại.

"Nhưng tao cũng rất chán ghét mày!" Người mặc đồ đen ngẩng đầu lên, lộ ra nửa gương mặt.

Cằm của hắn nhọn hoắt, đôi môi tái nhợt.

Vương Khang Dận lại cho tay trái vào túi, sờ sờ.

Mặc dù trong túi còn khoảng 10 lá bùa nhưng bản thân chỉ có thể sử dụng nhiều nhất là ba lá nữa thôi. Bùa chỉ có ba loại: Hỏa Phù, Kính Tượng Phù, Lôi Phù. Đây là hắn nhắm vào đối tượng "con người" mà chọn lấy ba loại bùa hữu hiệu nhất. Hiện tại Kính Tượng Phù đã không dùng được nữa, Hỏa Phù thì hiệu quả cũng không lý tưởng.

Lôi Phù, trong sấm sét hàm chứa chính khí, không chỉ đối với người có hiệu quả mà đối với âm hồn cũng có hiệu quả cực tốt.

Liều mạng, không liều cũng chết.

Lấy ra ba lá bùa, trong đó có hai lá nhất thời bắn ra, hóa thành hai đoàn hỏa cầu.

Người mặc đồ đen cũng không có làm cho không khí vẩn vọ giống lần trước, hẳn chỉ phát phát tay.

Vương Khang Dận nhất thời cảm giác được nhiệt độ không khí ở bốn phía đều giảm xuống hơn mười độ, nhiệt độ của hỏa cầu trong không khí rét lạnh phát ra không được hiệu quả, khi bay tới trước mặt người mặc áo đen thì tự động tắt ngúm.

"Quý môn đã mở, cho dù mày có sử dụng một trăm tấm Hỏa Phù cũng chẳng có tác dụng"

Giọng của người mặc đồ đen có vẻ rất tự tin, tuy nhiên Vương Khang Dận cũng phát hiện ra hơi thở của đối phương đã dồn dập hơn so với trước.

"Thừa dịp người yếu, lấy mạng của người" Vương Khang Dận nói xong, một luồng điện màu trắng phóng tới thân thể đối phương.

Người mặc đồ đen trúng đòn thân thể run lên, đôi chân mềm nhũn ngã xuống mặt đất không động đậy.

Lúc này bản thân Vương Khang Dận cũng không tốt lắm, cánh tay trái buông lỏng xuống, đã hoàn toàn mất đi cảm giác.

Vương Khang Dận tiến lên, đang muốn dùng tay phải lấy cái nón ra xem mặt đối phương thì người mặc đồ đen bỗng nhiên chuyển động, một chiêu cầm nã thủ xuất ra chế phục được Vương Khang Dận...

Tất cả đều xảy ra trong chớp mắt, Vương Khang Dận căn bản cũng không ngờ đến đối phương nhanh như vậy đã hết tê liệt, vì cánh tay trái của hắn đến bây giờ cũng vẫn chưa hồi phục lại cảm giác.

Người mặc đồ đen đem Vương Khang Dận đè xuống đất, lạnh lùng nói:
"Lôi thuần dương, Quý thuật sĩ chúng tao từ lúc bắt đầu luyện tập thuật thì

âm khí trong cơ thể đã mạnh hơn người thường, chân khí của mày không đủ nên không thể uy hiếp đến tao đâu nhóc ạ"

Mặt của Vương Khang Dận dán sát vào đất, cánh tay phải bị người mặc đồ đen bẻ ra sau, đau đến nổi rên rỉ thành tiếng, nếu đối phương còn dùng thêm chút sức nữa thì cánh tay phải sẽ gãy.

"Muốn

giết cứ giết, còn hành hạ nữa, ta liều mạng với ngươi!" Vương Khang Dận dùng hết sức quát lên. Cái loại đau đớn kia quả thật là Vương Khang Dận đã không cách nào chịu nổi, hãn thà chết cho xong chứ không muốn bị hành hạ nữa.

"Muốn chết? Dễ vậy sao?" Người mặc đồ đen dùng sức thêm.

"A a... !" Tiếng kêu đau đớn vang vọng.

"Có la bê phổi cũng không ai đến cứu mày đâu, hắc hắc." Giọng người mặc đồ đen có vẻ rất hưng phấn.

Vương Khang Dận nghe xong những lời này, cả người sợ run. Một sắp hình ảnh hiện lên trong đầu hãn.

Một gã lưu manh đặt một cô gái dưới thân hãn, cô gái không ngừng kêu lên: "Đừng, đừng! Cứu, cứu tôi với!"

Gã lưu manh chảy nước dãi, dùng cái giọng bỉ ổi cười nói: "Em yêu, em có kêu bê phổi cũng không có ai tới cứu em đâu."

Vương Khang Dận lúc này không còn kêu la nữa.

Chẳng lẽ hôm nay trình tiết khó giữ...

Thì ra tên này không chỉ là người trong tà đạo mà còn là một tên biến thái nữa...

Thà chết hơn hàng!

Sĩ khả sát bất khả nhục!

Vương Khang Dận ra sức giãy dựa thân thể, chỉ nghe thấy "rắc" một tiếng, Vương Khang Dận biết rằng xương tay phải của mình đã gãy...

Sắc mặt Vương Khang Dận trắng bệch, không còn chút máu, đôi môi không ngừng run

rầy.

Mồ hôi tuôn ra trên mặt giống như cơn mưa to đổ xuống.

"Crắc"

Có lẽ là do đau đớn quá độ kích phát huyết tính, Vương Khang Dận sắc mặt dữ tợn hẳn lên, mạnh mẽ xoay đầu nhìn người mặc đồ đen ở phía sau.

"A.. mặt mày sao ghê thế" Người mặc áo đen liền lùi ra sau. Hẳn biết bây giờ Vương Khang Dận đã mất đi lý trí, một người mất đi lý trí thì tuyệt đối khó đối phó.

Trong đầu Vương Khang Dận lúc này chỉ còn lại có một ý nghĩ: "đập chết nó"!

Phóng tới, cánh tay trái hiện khôi phục tri giác liều mạng đánh vào người mặc đồ đen.

Người mặc đồ đen dùng hai tay ra sức ngăn cản nắm tay của Vương Khang Dận. Mỗi một quyền đều bị hấn đón đỡ.

Khi này hai người còn dùng pháp thuật đánh nhau, còn bây giờ thì giống như bọn lưu manh ẩu đả.

Người mặc đồ đen rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, một cú chặt bổ vào sau ót của Vương Khang Dận.

Tuy nhiên đồng thời hẳn cũng cảm thấy hạ bộ của hẳn tê rần.

Vương Khang Dận té xiêu trên đất, người mặc đồ đen vừa xoa hạ bộ vừa chạy vào nhà vệ sinh thu hồi pháp khí, xong xuôi rồi rời đi.

o O o

5 giờ sáng.

Cao Kiện vừa dụi hai mắt của mình vừa đi tới nhà vệ sinh.

"A... a!"

Cao Kiện ôm lấy "cậu em" của

mình mà kêu lên, sau đó hướng phía sau nhìn lại nhưng thấy không có một bóng người...

"Ai đánh ta?" Cao Kiện lúc này bị dọa tới sắc mặt trắng bệch.

Rõ ràng là có người từ phía sau đánh vào "cậu em", tại sao bây giờ lại không thấy ai.

"Cứu mạng a!"

Tiếng hét của Cao Kiện làm kinh động đến người trong ký túc xá, mọi người đua nhau chạy đến vây quanh người hấn.

Đồng thời có người phát hiện ra Vương Khang Dận.

"Mau tới đây xem, nơi này có người ngất xỉu"

Sau đó Vương Khang Dận được mấy người bạn khiêng về phòng.

Cao Kiện lúc này hai tay đang ôm lấy "cậu em", trên mặt mang theo ba phần hoảng sợ, bảy phần đau đớn: "Bộ hạ của tôi bị người ta đánh, sao lại không có ai đến giúp đỡ thế, ôi thật không công bằng"

Khi Vương Khang Dận khôi phục lại tri giác thì sự đau đớn ở cánh tay phải giống như thủy triều kéo tới.

"Ừ... !" Vương Khang Dận cắn răng rên một tiếng, rồi cố gắng nói một câu: "Giúp... đỡ ... tôi lên"

Dương Hoành Kiệt chau mày: "Tay phải của cậu đã gãy, cơ bắp cũng tổn thương luôn"

Tay trái của Vương Khang Dận cầm lấy tay phải của mình, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi chảy đầy trên thân, quần áo trên người đã ướt gần hết.

"Thiếu gia!" Một người trung niên ăn mặc rất

lịch sự đứng ở trước cửa, lúc này đang khom người một góc khoảng 45 độ, tay phải của ông ta đặt trên ngực, không thể không nói, tư thế khom người của ông ta rất ưu nhã, dường như không có vẻ là người làm công cho lắm.

"Chú Vương, nhanh lên, mang bạn của cháu đến bệnh viện đi" Tà Phong có vẻ rất lo lắng.

Gương mặt chú Vương hiển lộ ra một nụ cười, có lẽ là do không tự kìm hãm được tâm tình, hô lên: "Thiếu gia, cậu rốt cuộc cũng đã có bạn rồi"

Mọi người nghe được chú Vương nói vậy liền nhìn Tà Phong bằng ánh mắt kinh ngạc.

Tà Phong lộ ra vẻ mặt xấu hổ, trông giống như một cô gái đang e lệ đỏ mặt.

Chú Vương nhìn thấy thiếu gia của mình như thế liền thay Tà Phong giải thích: "Có rất nhiều người ghen ghét với thân phận của thiếu gia, cho nên từ nhỏ thiếu gia đã rất cô đơn, không có người bạn nào thiết tình cả, điều này thật khiến cho các cậu chê cười rồi. Tôi là quản gia của Tà gia, các cậu có thể gọi tôi là Vương quản gia hay là chú Vương cũng được"

"Chú Vương" Dương Hoàn Kiệt và Hoàng Hiếu Bân đồng thời mở miệng.

Có thể là do "cậu em" đang đau nên Cao Kiệt ập a ập úng: "Chú

Wương, chào chú", sau đó cười cười, bởi vì "cậu em" bị đau nên hẳn cười so với khóc còn khó coi hơn.

"Các

cậu đừng chào hỏi nữa, mau đưa Vương Khang Dận đến bệnh viện đi" Tà Phong vẻ mặt khẩn trương nhìn về phía Vương Khang Dận.

Bởi vì Vương Khang Dận đã từng cho hắn lá bùa nên trong lòng hắn đối với Vương Khang Dận có một tia cảm kích.

Tà Phong cùng Hoàng Hiếu Bân dìu Vương Khang Dận đang rên rỉ đi ra cửa. Chú Vương cũng không có ngăn cản thiếu gia của mình làm công việc này, dù sao đó cũng là bạn của thiếu gia.

Tà Phong nhất thời nhớ tới cái gì, hét lớn: "Cao Kiện, cậu cũng cùng đi nào, luôn tiện kiểm tra em út của cậu luôn"

Chú Vương cười ha ha nhìn mấy người thanh niên kéo nhau rời đi, sau đó cảm thán : "Tuổi trẻ, thật là tốt!"

eBook by www.dtv-ebook.com

Chương 10: Sát khí dâng cao.

"Bác sĩ Hàn, xin hỏi bạn tôi có sao không?" Tà Phong thấy người bác sĩ trị liệu cho Vương Khang Dận đi tới liền tiến lên hỏi.

Bác sĩ Hàn lắc đầu.

Tất cả mọi người đều biết ý nghĩa khi bác sĩ lắc đầu, đó là cánh tay của Vương Khang Dận có thể đã bị phế đi.

"Xương đã nổi rồi nhưng là các cơ bị thương rất nghiêm trọng, ngoài ra điều nguy hiểm nhất chính là dây thần kinh đã tổn thương, sau này có thể thậm chí nâng một cái ly cũng không nổi"

Chú Vương đứng ở một bên, tay móc ra một bao thơ đỏ, cười nói: "Bác sĩ, xin hãy cố gắng giúp đỡ, dùng tất cả mọi phương pháp để trị liệu dùm cho"

Bác sĩ Hàn chuyển mắt nhìn trái nhìn phải, thấy xung quan không có nhân viên thì mới lặng lẽ nhận lấy bao đỏ bỏ vào túi, nói: "Yên tâm, giờ tôi đi xem tình hình bạn của các anh đây"

"Hừ, thầy thuốc gì chứ, lang băm thì có" Bác sĩ Hàn đi rồi, Cao Kiện bắt mắt hô lên.

Dương Hoàn Kiệt hướng về chú Vương và Tà Phong hơi khom người nói: "Tà Phong, chú Vương, xin cảm ơn hai người"

"Cậu làm gì thế? Mọi người đều là bạn bè, nếu sau này cậu còn nói như thế nữa thì tôi và cậu nhất đao lưỡng đoạn" Tà Phong biểu hiện rất kích động, làm ai cũng không nói nên lời.

"Thiếu gia tính tình hơi nóng, các cậu bỏ qua cho" Chú Vương xoay về Tà Phong nói: "Thiếu gia, mấy người họ cũng là thật lòng cảm ơn cậu, không phải giả vờ gì đâu"

Tà Phong gật đầu: "Cháu biết, chỉ là nhất thời kích động một chút."

Vương Khang Dận đứng trong phòng bệnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cửa phòng mở ra, mọi người ùa vào hỏi thăm Vương Khang Dận.

Nhìn một chút cục bột trên tay phải mình: "Không sao đâu, các cậu đừng quá lo lắng, mặc dù bây giờ cảm giác tay không có lực nhưng

qua một thời gian sẽ khỏi thôi" Vương Khang Dận nhìn Tà Phong nói: "Cám ơn cậu, người anh em. Trước kia đối với cậu có thành kiến hơi quá, bây giờ tôi xin lỗi cậu"

Tà Phong mỉm cười, nói "Cám ơn cái gì, nếu không có cậu thì tôi bây giờ không biết nằm đâu trong đất kìa"

Nghe Tà Phong nói vậy, chú Vương vẻ mặt khẩn trương: "Thiếu gia, bộ các cậu gặp chuyện gì à?"

Mọi người luân phiên đem chuyện đã xảy ra kể lại.

Chú Vương dùng giọng của tiền bối trách mắng: "Tôi không đồng ý các cậu làm vậy, trên thế giới này có rất nhiều chuyện không thể giải thích, quá nguy hiểm!"

"Chú Vương, cha cháu cũng không phản đối, không có việc gì đâu" Tà Phong giải thích.

Chú Vương thở dài: "Thì ra lão gia vì chuyện này mới kêu tôi mang đồ đến đây, lão gia cũng thật là...", sau đó đứng lên khom người chào mọi người: "Sự an toàn của thiếu gia xin trông cậy vào các cậu"

"Chú yên tâm." Vương Khang Dận cười nói: "Lần này cháu đánh nhau với một quý thuật sĩ nên mới ra như vậy...."

Ở đây cũng không có người ngoài, Vương Khang Dận đem chuyện đánh nhau với quý thuật sĩ kể ra.

"..... cuối cùng tôi đã trúng cậu em của hã, tuy nhiên cũng ngất xỉu luôn"

"Sao cậu không gọi chúng tôi! Nếu là tôi, nhất định sẽ cho hã tàn phế!"

Hoàng Hiểu Bân giơ cánh tay của mình lên nói.

Nghe Vương Khang Dận nói vậy, trong lòng chú Vương cũng yên tâm vài phần, nếu như lão gia đã kêu mang đồ đến thì nhất định món đồ mang đến có thể có giúp ích thật lớn.

"Chờ một chút!" Dương Hoàn Kiệt đột ngột quát lên: "Chúng ta mau trở về trường để tìm tên khốn đó!"

"Ôi, thật vất vả mới ra ngoài được, giờ phải về rồi, chán quá" Cao Kiện oán giận nói.

Hoàng Hiểu Bân gật đầu: "Đúng, phải về trường ngay"

"Tại sao?" Cao Kiện hỏi.

"Rất đơn giản, tên khốn đó đánh "cậu em" của cậu là có mục đích" Dương Hoàn Kiệt giải thích cho Cao Kiện: "Bởi vì hã muốn giá họa, nếu hã có ý nghĩ như vậy thì chứng minh hã là người trong trường, vì sợ bại lộ thân phận cho nên mới làm thế. Nếu đánh người khác thì có lẽ là hã có thể tránh được một kiếp, nhưng người hã đánh lại là cậu, vì cậu không phải là người mặc đồ đen đó, cậu hiểu chưa?"

"Hắn đánh tôi làm gì? Tôi và hắn có oán thù sao?" Cao Kiện vẫn như cũ không hiểu hỏi.

"Nếu hắn là đàn ông thì "cậu em nhỏ" của hắn nhất định sẽ bị thương"
Dương Hoàn Kiệt và Hoàng Hiếu Bân đồng thời nói với Cao Kiện .

"Chúng tôi đi trước đây, cậu dưỡng thương cho tốt nhé" Tà Phong vỗ vỗ lưng Vương Khang

Dận, rồi quay về chú Vương nói: "Chú Vương, phiền chú chiếu cố Vương Khang Dận dùm cháu, xe để cháu lái được rồi"

Sau khi bốn người rời đi, chú Vương liền hướng Vương Khang Dận nói cảm ơn lần nữa.

Wương Khang Dận không thể làm gì khác hơn là mỉm cười cho qua, bản thân hắn cũng không rõ tại sao chú Vương nói cảm ơn với mình. Người nói cảm ơn hắn phải là hắn chứ?

Chú Vương chiếu cố Vương Khang Dận cả ngày, hơn nữa còn trò chuyện rất nhiều với Vương Khang Dận, thậm chí còn nói cho Vương Khang Dận biết ông ta và cha của Tà Phong đã từng là huynh đệ sống vai tác chiến trong giới xã hội đen, cha của Tà Phong còn đỡ cho ông ba viên đạn.

Giữa trưa ngày kế tiếp, Vương Khang Dận trở lại phòng, cánh tay vẫn bó bột như cũ. Hắn cũng biết cánh tay của hắn đã bị phế hơn phân nửa rồi.

"Thế nào? Có tìm được người không?" Vương Khang Dận hỏi

Hoàng Hiếu Bân cầm tờ giấy nói: "Ngày hôm qua người xin phép nghỉ học ngoại trừ chúng ta còn có 12 người khác, trải qua sự điều tra của chúng tôi thì bọn họ cũng không có hiềm nghi gì, đương nhiên trong đó cũng có nữ nhưng chúng tôi cũng đã tra qua luôn"

"Chẳng lẽ hắn không phải người trong trường?"

Dương Hoàn Kiệt đẩy đẩy gọng kính nói: "Không đâu, có thể hắn cứ

theo lẽ thường mà lên lớp, chúng ta có thể hỏi thăm xem có người nào hôm qua có dáng đi không được tự nhiên không?"

"Thôi để tạm việc đó qua một bên đi, sau này cẩn thận một chút hay hơn"
Vương Khang Dận quay về Tà Phong hỏi: "Cậu nhận được đồ rồi phải không?"

"Cạch cạch!"

Cao Kiện cầm cây súng ngắn trong tay: "Mọi thứ đều tốt."

"Cậu làm gì đó? Lỡ súng nổ thì sao?" Tà Phong thấy Cao Kiện cầm súng quơ quơ, vẻ mặt khẩn trương hét lớn.

"Bỏ súng xuống!" Dương Hoàn Kiệt cầm súng chia vào sau ót của Cao Kiện, đương nhiên súng của hắn vẫn ở chế độ bảo hiểm .

Cao Kiện trông giống như mấy tên cướp trong phi, buông súng, hai tay ôm đầu ngồi xồm xuống.

10 giờ tối.

Mọi người đi tra xét khu lầu giảng dạy cũng đã bình an trở về. Có lẽ là do đi quá sớm nên không thấy có hiện tượng gì bất thường. Dương Hoàn Kiệt thậm chí còn phát hiện được vết sơn đen của xe dính trên tường tại khu lầu A.

Dấu vết nho nhỏ này làm cho mọi người sửng sốt không thôi.

Lúc đầu Dương Hoàn Kiệt cùng mấy người đi tìm kiếm dấu vết của xe để lại nhưng không có tìm được, còn gặp được cái xác không đầu, nhưng bây giờ thì lại vô tình tìm được...

Một dấu vết tìm cả tuần không thấy, nay lại bất ngờ hiện ra?

"Để tôi phân tích một chút" Dương Hoàn Kiệt cầm giấy ghi chép gì đó rồi nói: "Về vết sơn đen của xe, trước tiên chúng ta hãy tạm để nó qua một bên.

Hiện tại mục tiêu chủ yếu của chúng ta chính là phải tìm ra người mặc đồ đen, một khi tìm được tên đó thì tất cả mọi chuyện có thể giải quyết"

Vương Khang Dận đồng ý gật đầu: "Đúng vậy, chúng ta cứ phán đoán linh tinh cũng chẳng được gì, chi bằng cứ trực tiếp đi tìm người mặc đồ đen là hay nhất"

"Tôi về phòng nhé, ngày mai sẽ đến nghe các cậu nói tiếp về người mặc đồ đen, chúc các cậu ngủ ngon" Hoàng Hiếu Bân vẫy tay tạm biệt.

"Tà Phong, cha của cậu ghê thiệt, gửi đến mấy thứ này." Dương Hoàn Kiệt vẻ mặt hưng phấn, quơ quơ cây súng.

Tà Phong nói: "Người giàu có bình thường có súng cũng là chuyện bình thường thôi"

Một đêm yên tĩnh.

o O o

Giữa trưa ngày thứ hai, Hoàng Hiếu Bân lôi tên ra về Lục Gia Chánh vào phòng C418.

"Ồ, thật không ngờ là hần! Sao ta lại không nghĩ đến trước đó chứ? Thật gốc quá" Không để ý đến hai người, Dương Hoàn Kiệt cười khố nói.

Lục Gia Chánh sờ sờ cảm hỏi: "Cậu ta bị sao vậy?"

"Không phải chuyện của cậu, đứng sang một bên dùm" Hoàng Hiếu Bân đối với người bạn cùng phòng không chút

khách khí, đẩy hần ra cửa.

"Đi thôi" Vương Khang Dận nói.

Trong phòng C418 tràn ngập tiếng "cạch cạch" của súng lên đạn. Lúc này ở cửa, Lục Gia Chánh đã ra khỏi phòng một khoảng, lại nghe thấy ở phía sau lưng tiếng kim loại vang lên, trái tim nhất thời đập mạnh.

"Con mẹ nó, xã hội đen, cũng may bọn chúng không chú ý mình" Lục Gia Chánh lòng sợ hãi nói thầm.

Nghe tiếng bước chân ở phía sau vang lên, Lục Gia Chánh cố ý hơi quay đầu lại liếc nhìn thì thấy năm tên đeo kính đen, mặc đồ tây đen lù lù đi tới, trái tim của hắn lại nhất thời đập mạnh dường như muốn rớt ra khỏi ngực, lẩm bẩm: "Con mẹ nó, xảy ra chuyện gì thế?"

"Cậu còn đứng đó làm gì?" Hoàng Hiếu Bân hỏi Lục Gia Chánh.

Lục Gia Chánh lúc này lấy lại phong độ ta đây vốn có, đầu ngẩng lên, khoe miệng mỉm cười: "Không có gì, tôi vừa nhìn thấy một cô gái đẹp, đột nhiên động tâm", bất quá hai mắt của hắn căn bản không dám nhìn vào mọi người.

"Thiệt là cái tên khùng điên, trong ký túc xá nam làm gì có gái đẹp?"

Mọi người vừa nói thầm vừa đi đến phía cầu thang.

Khi năm người đi khỏi thì Lục Gia Chánh mới chuyển ánh mắt nhìn vào bóng lưng màu đen của mọi người.

"Ôi, căng thẳng thần kinh quá, đi tắm cái cho thoải mái"

Đoàn

người Vương Khang Dận ngồi trong xe của Tà Phong hướng về khu lầu giảng dạy...

"Thật đúng là xe tốt, hình thức trong xe quả là có nghệ thuật nha, hơn nữa không gian lại lớn, tám người ngồi cũng dư nữa là"

Hoàng Hiếu Bân ngồi ở ghế cuối, vẻ mặt rất thỏa mãn. Tà Phong đột nhiên đạp thắng, đậu xe lại ở một bên.

"Tà Phong thiếu gia ời, lần sau có thắng gấp xin nhắc nhở một tiếng dùm nhé" Phía sau vang lên giọng nói buồn bực của Hoàng Hiếu Bân.

"Đi, làm thật tên khốn đó" Cao Kiện bước xuống xe trước tiên, trong lời nói rất có mùi của đại ca xã hội đen...

Có lẽ là do lời nói đầy sát khí của Cao Kiện.

Sát khí của đoàn người dâng lên ngập trời!

Vương Khang Dận dùng tay trái sờ sờ đồ vật còm cộm trong áo, khoe miệng nở nụ cười tự tin.

Lần này, xem người chạy đâu, tên quý thuật sĩ kia...

Chúng tao không dễ khi dễ thế đâu!

"Ha ha ha ha!"

Luồng sát khí bị tiếng cười của Vương Khang Dận phá tan.

"Vương Khang Dận, cậu cười to như vậy làm hấn nghe thì sao?" Dương Hoàn Kiệt quay đầu lại trách mắng.

"À... nhất thời kích động thôi." Vương Khang Dận xấu hổ cười.

Sát khí lại tiếp tục dâng lên...

"Úi da!"

Dương Hoàn Kiệt nhìn vào Cao Kiện bị vấp ngã nằm trên

đất, buồn bực nói: "Các cậu sao lại thích phá hư hào khí thế?"

"Do chân phải không cẩn thận đập trúng chân trái thôi, không sao, tiếp tục."

Sát khí lại bốc cao...

eBook by www.dtv-ebook.com

Chương 11: Sự thật.

Năm người đứng trước cửa lớp của khoa kịch chờ cá lớn sa lưới... tuy nhiên lúc này điện thoại di động của Cao Kiện lại vang lên không đúng lúc.

"A lô!"

Vẻ mặt Cao Kiện rất mừng rỡ, nhưng chỉ lát sau, sắc mặt biến đổi: "À, à... được rồi, em chờ anh chút"

Cúp điện thoại, Cao Kiện vẻ mặt xấu hổ nói với mọi người: "Là Đỗ Mai tìm tôi."

"Được rồi, được rồi, cậu cứ đi đi, chúng tôi bốn người có thể ứng phó"
Vương Khang Dận dùng cánh tay băng bột huých huých Cao Kiện

Cao Kiện thở phào nhẹ nhõm, giống như làm phạm nhân được ân xá, vội vã chạy đi.

Ngay khi chạy đến thang lầu thì đụng vào một người nam sinh viên khiến cho ngã ngửa chổng bốn vó lên trời. Sinh viên ở chung quanh nhìn thấy Cao Kiện bày ra tư thế đẹp mắt như thế ai ai cũng cũng nở nụ cười.

Cao Kiện bị cười chê tự nhiên trong lòng phát hỏa, chỉ vào cái tên hấn đụng hét lớn: "Người, người"

Nhưng đối phương chỉ là tùy ý liếc nhìn hấn

một cái. Cái liếc mắt này trong mắt của Cao Kiện, rất là lạnh lẽo.

Cao Kiện không tự chủ được rung mình một cái, muốn nói gì đó nhưng nói không ra lời, liền hô: "Ông đây không so đo với người", rồi vội vã rời đi.

Tên nam sinh thấy Cao Kiện bỏ đi, hừ lạnh một tiếng rồi cũng bỏ đi luôn.

"Thật ngẫu quá nha." Mấy nữ sinh viên ở chung quanh cảm thán.

o O o

Vương Khang Dận nhíu mày: "Như thế nào còn chưa tới?"

"Sẽ nhanh thôi. Lục Gia Chánh nói hấn ăn trưa xong sẽ trở về lớp để ngủ."
Hoàng Hiếu Bân tựa hồ chờ đợi cũng mệt mỏi, lưng tựa vào tường nói.

"Tới kìa!" Dương Hoàn Kiệt nhắc nhở.

Hoàng Hiếu Bân mở mắt ra, gật đầu: "Triệu Kỳ!"

Triệu Kỳ nghe Hoàng Hiếu Bân gọi tên liền giương mắt nhìn Hoàng Hiếu Bân, lạnh lùng nói: "Muốn gì?", khi hăn nhìn thấy Vương Khang Dận thì khẽ cau mày rồi xoay người bỏ chạy.

Nếu Cao Kiện có mặt thì hăn sẽ phát hiện, cái tên nam sinh viên mà hăn đụng phải trước đó là tên này.

"Đuổi theo!" Hoàng Hiếu Bân quơ cánh tay chạy đi.

Một nhóm bốn người giống như chủ nợ rượt con nợ.

Vương Khang Dận chạy cuối cùng bởi vì cánh tay phải của hăn bị băng bột, cơ thể mất thăng bằng nên bị mấy người bỏ lại một khoảng .

Hăn biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì

mấy người kia chắc chắn sẽ mất dấu, vạn nhất mà gặp phải đối phương thì triển pháp thuật độc ác nào đó thì mấy người bọn họ nhất định sẽ có nguy hiểm. Nhìn vào cánh tay bó bột với vẻ mặt kiên quyết, thầm nói: "Dù sao cũng đã phế rồi."

"Crắc... !"

Khi Vương Khang Dận đuổi kịp mọi người, bột thạch cao bó trên tay phải đã không thấy nữa, có lẽ là do khi chạy quơ tay mạnh quá làm nó văng ra chẳng? Vương Khang Dận thở hốt hển, cánh tay phải của hăn đang không ngừng run rẩy.

Thở hốt hển không chỉ có mình Vương Khang Dận, ngoại trừ Hoàng Hiếu Bân ra thì tất cả mọi người đều như thế.

"Bọn mày... bọn mày..... muốn gì?" Triệu Kỳ lắp bắp hỏi.

Vương Khang Dận liền chạy đến gần, thở hồng hộc mấy hơi rồi nói: "Mày là tên quý thuật sĩ đêm đó phải không?"

"Mày chính là cái tên bị tao đánh sao?"

Vương Khang Dận nghe xong nhướng mày: "Hôm nay mày chạy không thoát"

Triệu Kỳ hừ lạnh một tiếng, xoay người bỏ chạy nhưng lại đụng đầu vào ngực của Hoàng Hiếu Bân...

"Tao đã sớm thừa dịp mày không chú ý, đứng đây chờ mày này giờ" Hoàng Hiếu Bân dùng đôi tay cường tráng giữ chặt lấy Triệu Kỳ.

Dương Hoành Kiệt nhanh chóng móc từ trong túi ra một xấp giấy rồi nhét vào trong miệng Triệu Kỳ. Vương

Khang Dận và Tà Phong cũng đã sớm chuẩn bị dây ni lông buộc chặt hẳn.

"Xong xuôi!" Hoàng Hiếu Bân đắc ý đẩy Triệu Kỳ vào trong xe, sau đó vỗ vỗ hai tay giống như phúi bụi.

Khoảng 15 phút sau, mọi người thấy Triệu Kỳ như thấy bao cát lên giường trong phòng.

"Ư! ư!"

Triệu Kỳ bởi vì miệng bị nhét giấy không nói được nên chỉ có thể dụng âm thanh ư ư đưa ra kháng nghị.

"Vương Khang Dận, tay cậu không sao chứ?" Tà Phong mặc kệ Triệu Kỳ kháng nghị, lo lắng hỏi Vương Khang Dận.

"Không sao, lúc gỡ bỏ thạch cao thì có chút đau nhưng bây giờ tốt hơn rồi", sau đó nhìn về phía Triệu Kỳ đang giãy dụa nói: "Đóng cửa lại, bắt đầu tra hỏi"

Tà Phong lấy giấy trong miệng Triệu Kỳ ra, Triệu Kỳ rống lớn: "Bọn mày không thể văn minh một chút à"

"Mày câm miệng" Tà Phong rút súng ra chia vào cổ của Triệu Kỳ.

"Hừ, đừng tưởng rằng lấy mấy cây súng giả là hù được tao!" Thật không biết là do nguyên nhân thiếu ngủ hay là do phần nộ mà tơ máu trong mắt Triệu Kỳ nổi đầy cả lên, thoát nhìn rất là kinh khủng.

Tà Phong hừ lạnh một tiếng, tiếp đó lấy một viên đạn từ trong súng ra đặt ở trước mũi của Triệu Kỳ: "Ngủ đi, nếu mà cho đây là súng giả thì tao không ngại có thể cho mà nếm thử một phát"

Triệu

Kỳ giờ phút này ngủ được một mùi thuốc súng, sắc mặt nhất thời biến đổi: "Bọn mà muốn làm gì?"

Dương Hoành Kiệt ho khan một tiếng, chỉ chỉ Vương Khang Dận, hỏi: "Đêm đó lúc mà gặp cậu ta, mà đang làm gì?"

"Liên quan gì đến mà?"

Tà Phong thấy Triệu Kỳ không hợp tác, ấn mạnh nòng súng vào cổ Triệu Kỳ, quát: "Nói!"

"Gọi hồn." Triệu Kỳ lạnh lùng đáp.

"Gọi hồn để làm gì?"

"Điều tra Trần Hải Đông đã đi đâu"

Dương Hoành Kiệt nghe xong, sắc mặt biến đổi: "Chuyện ở khu lâu giảng dạy cũ không phải mà làm?"

Triệu Kỳ nhất thời nóng lên, hét lớn: "Hừ, nơi đó âm khí quá nặng, tao đi vào cũng chịu không nổi, tao làm gì ở đó chứ! Tao biết bọn mà đang điều tra một số chuyện ở đó, thật không biết lượng sức!" Triệu Kỳ nhìn về phía Vương Khang Dận tiếp tục nói: "Nếu nơi đó phát sinh chuyện có liên quan tới tao thì đêm đó tao đã giết cái tên đạo sĩ kia rồi"

"Nếu không phải mà làm thì sao mà lại bỏ chạy?"

"Vừa rồi đột nhiên xuất hiện một luồng âm khí rất nặng, bọn đạo sĩ chúng mà không cảm giác được gì sao?"

"Cái gì!" Vương Khang Dận cả kinh: "Vậy sao vừa rồi mà không nói!"

"Tao vừa muốn nói thì bọn mày chặn họng tao rồi. Bây giờ tao cũng không cảm ứng được nữa"

Dương

Hoành Kiệt tựa hồ nghĩ ra cái gì, lấy giấy viết ra viết vài thứ.

Đột nhiên Dương Hoành Kiệt ngẩng đầu lên hướng về Vương Khang Dận cùng Triệu Kỳ quát lớn: "Quý có khả năng khống chế trùng không? Còn nữa, âm khí nặng có thể thay đổi theo hoàn cảnh không?"

Triệu Kỳ gật đầu: "Có thể, có một số loại cổ thuật hàng đầu có thể khống chế các loại trùng, hơn nữa cần phải có âm khí rất mạnh. nhưng cái chuyện âm khí cùng hoàn cảnh tao cũng không biết."

Vương Khang Dận cầm lấy tờ giấy đọc, trong lòng thầm nghĩ: "Hoàn cảnh cậu nói chắc là khu lâu A đi, âm khí chỉ có thể xem như là một loại năng lượng, nếu có trận pháp mà nói thì có thể" Vương Khang Dận nhất thời rung mình, thần sắc thay đổi: "Tôi hiểu rồi! Cao Kiệt có nguy hiểm! Mau gọi cho cậu ta đi"

"Tắt máy rồi!" Dương Hoành Kiệt cầm điện thoại di động, nói.

"Đi mau, lên xe tôi giải thích cho các cậu, mau đi tìm cậu ta."

Mọi người mặc kệ Triệu Kỳ, như cơn gió chạy xuống lâu, sau đó vào xe ngồi.

Sau khi lên xe ngồi, Vương Khang Dận mới giải thích.

Bản thân ma quỷ trí tuệ rất thấp, bởi vì linh hồn sau khi rời khỏi cơ thể người sẽ có tổn thương, tuy nhiên nếu là mượn xác hoàn hồn thì trí tuệ sẽ khôi phục. Hàng chữ ở khu lâu A hiển nhiên là không phải do âm hồn viết, nếu không phải là quý thuật sĩ thì chính là âm hồn mượn xác hoàn hồn làm rồi.

Khu lâu A có âm khí rất nặng nên tài xế của Tà Phong lúc ấy mới lái xe đâm vào sao, khi chết có biểu hiện: tròng mắt, sắc mặt tái nhợt, hẳn là do sợ

hãi tốt độ, còn việc bật cười chính là do mấy con trùng gây nên.

Trên tờ giấy lúc đầu Dương Hoàn Kiệt có ghi: trong miệng thi thể có bọt mép. Đó không phải là bọt mép mà là đám trùng đang ở trong thân thể. Chỉ là do Dương Hoàn Kiệt không thấy rõ mà thôi, cho nên tôi cho rằng đám trùng đó quậy phá trong thân thể nên mới làm cho người chết bật cười.

Còn ở cái xác không đầu thì đám trùng lại bỏ đi, đó là vì thi thể đã mất đi năng lực hành động, qua đó cũng có thể thấy được đám trùng kia có thể khống chế thi thể. Việc tài xế của Tà Phong nhảy đê lên cảnh sát cũng có thể là do đám trùng gây nên.

Lúc ấy, sau khi các cậu thoát khỏi cái xác không đầu, Cao Kiệt mới hiện thân. Cao Kiệt nói đã gặp được một cô gái tên Đỗ Mai, tuy nhiên cô gái tên Đỗ Mai kia cũng có thể là một âm hồn mượn xác hoàn hồn...

Lý do là: theo như lời của Cao Kiệt, Đỗ Mai đến đây là để xem khiêu vũ, tuy nhiên khu lầu giảng dạy cũ đã bị ngưng sử dụng ba năm trước đây rồi. Đỗ Mai có thể

là một nạn nhân chết ở đây vào ba năm trước, cho nên trong trí nhớ mới cho rằng khu lầu này vẫn giảng dạy như trước.

Trước khi chúng ta bắt được Triệu Kỳ thì hẳn đang có ý đi tìm nơi phát ra âm khí. Còn Cao Kiệt ngay trước lúc chúng ta bắt được Triệu Kỳ thì lại có điện thoại và đi gặp Đỗ Mai, nếu tính toán thời gian thì âm khí có thể phát xuất từ Đỗ Mai...

Dương Hoàn Kiệt gật đầu: "Rất có lý. Hy vọng bây giờ Cao Kiệt không có xảy ra chuyện gì"

"Trước đó Triệu Kỳ đã hướng về trung tâm hoa viên mà chạy, chúng ta đây nên đi đến đó nhìn xem một chút" Hoàng Hiếu Bân ngồi ở ghế cuối, nói.

Trung tâm hoa viên, Tà Phong mạnh mẽ đạp thẳng...

Hoàng Hiếu Bân lại cầu nhàu: "Đại thiếu gia à... tôi nói rồi, lúc thẳng xe xin nhắc tôi một tiếng dùm."

"Đừng nhiều lời nữa, mau đi tìm Cao Kiện đi!" Vương Khang Dận vỗ vỗ vai Hoàng Hiếu Bân, rồi xuống xe.

Tại trung tâm hoa viên người rất nhiều, từng đôi nam nữ ở chỗ này làm một chút "chuyện tốt", những hàng cây cao và um tùm trong hoa viên đúng là bức màn cực tốt...

Tuy nhiên hôm nay, từng cặp nam nữ lại tụ tập cùng một chỗ.

"Đi nhìn coi xảy ra chuyện gì thế?" Dương Hoành Kiệt thấy nhiều nam nữ sinh viên vây quanh ở một chỗ, trong lòng nhất thời nổi lên cảm giác bất an.

Hoàng Hiếu Bân đi trước mở đường nên đoàn người rất dễ dàng tiến tới.

Trong đám người vây quanh, Cao Kiện nằm ở giữa mặt đất, trên người còn có mấy con trùng đang chuyển động.

Mọi người thấy thế, trong lòng nhất thời lạnh tanh...

"Chúng ta đã tới chậm" Giọng của Dương Hoành Kiệt mang theo vài phần mất mát, vài phần thương cảm.

"Không chậm đâu, tuy nhiên nếu chậm thêm chút nữa thì sẽ chậm thật đó." Vương Khang Dận nhíu mày nói: "Đám trùng vẫn còn đang chuyển động trên người Cao Kiện, cũng chưa tiến vào trong thân thể. Trên người cậu ta có Bài Âm Phù nên tạm thời đám trùng này không có năng lực hại cậu ấy, nhưng là nếu trễ một chút nữa..."

"Mau ra tay đi!" Tà Phong vội vàng nói.

"Cậu xem xung quanh có nhiều người như vậy, tôi làm sao mà ra tay được?" Vương Khang Dận nhíu mày, nếu năng lực của hắn bị nhìn thấy thì phỏng chừng sẽ bị người bắt đi thí nghiệm quá.

Hoàng Hiếu Bân ý thức được vì có đám người vây quanh nên Vương Khang Dận không có cách nào khác ra tay, liền quay về đám người hét lớn:

"Mấy người còn bu quanh ở đây làm gì, không cứu cậu ta thì thôi, còn đứng nhìn nữa, mau rút đi"

Sinh viên trong trường ai cũng đều nghe được tin trước khi khai giảng có một cái xác bên

trong có trùng, đồng thời còn hại chết luôn một gã cảnh sát, cho nên đám sinh viên chỉ vây quanh đứng nhìn để thỏa mãn lòng hiếu kỳ thôi, không ai dám tới giúp đỡ cả. Thậm chí lúc Hoàng Hiếu Bân mở miệng đuổi thì cũng không có bao nhiêu người nguyện ý rời đi.

"Người im cái miệng thú lại đi, la hét cái gì, giúp thì người giúp đi! Người không biết đám trùng kia giết chết người sao?" Một tên nam sinh viên quát.

Nghe được hẳn nói như vậy, Hoàng Hiếu Bân nhất thời nổi giận đỏ mặt tía tai, một quyền đâm vào mặt hắn làm cho máu rơi lã chả.

"Bọn bây còn không rút đi, tao sẽ không khách khí" Nói chuyện không phải là Hoàng Hiếu Bân mà là Tà Phong, lúc này tay của Tà Phong đặt vào nơi đặt súng.

eBook by www.dtv-ebook.com

Chương 12: Lời nguyện.

"Pằng!"

Tất cả mọi người đều ngửi thấy nhàn nhạt mùi thuốc súng.

Tà Phong giơ họng súng hướng lên trời, về mặt sát khí. Lúc này chỉ có nửa phần là bộ dáng thiếu gia, còn lại hoàn toàn là một tên du côn chính hiệu. Hoặc dùng xã hội đen để hình dung thì tính chính xác sẽ cao hơn.

Thật ra thì cha của Tà Phong là hắc đạo, chuyên buôn lậu vũ khí. Cho nên từ nhỏ Tà Phong đã được huấn luyện qua, thậm chí

đã từng nổ súng giết người. Đây hết thảy cũng đều do cha hấn an bài, vì muốn sau này hấn trở thành người nổi nghiệp.

"Tao không ngại xử những đứa muốn lưu lại đây đâu. Mặc dù đàn không còn nhiều, nhưng tao có thể cho chúng mày ăn lựu đạn đấy." Tà Phong hai mắt lạnh lùng quét qua đám người. Những người bị quét qua đều không khỏi run lên bần bật.

"Ahhhhh!"

Không biết là nữ sinh nào mà đầu hét lên chói tai, tức thì đám người giống như thủy triều tản ra. Có một kẻ không biết trời cao đất rộng, vẻ mặt căm kỉnh lấy điện thoại di động hình như định báo cảnh sát. Tà Phong nheo mắt, bắn vào bắp chân hấn một phát.

Máu tươi từ bắp chân người nọ chảy ra. Tà Phong chẳng qua chỉ muốn cảnh cáo, viên đạn chỉ sượt qua da. Nhưng điều này cũng khiến nam sinh kia một trận nhe răng nhếch miệng.

"Rác rưởi, còn không đi, phát tiếp theo sẽ nằm sau gáy mày đấy." Tà Phong thanh âm rất nhẹ, thậm chí có chút ít nghe không rõ. Những lời nói lạnh lùng làm người ta cảm thấy lông tóc dựng đứng.

"Ác ma a!" Tên nam sinh kia lúc trước còn cái vẻ quang minh chính đại giờ mặt mũi giống như nhìn thấy quỷ, kinh hoàng không thôi chẳng thèm để ý bắp chân mình đang đau đớn, lão đảo chạy thật xa.

Lúc đó có mấy nam sinh cũng định làm anh hùng,

thế nhưng khi thấy mấy người Dương Hoàn Kiệt cũng móc súng lục ra thì đều chạy mất dép.

Tuy nhiên đám người cũng không tản ra hết. Có mấy người lòng hiếu kì quá nặng vẫn đứng ở phía xa nhìn lén. Còn có mấy nữ sinh nhát gan thì đặt mông ngồi trên mặt đất không đứng dậy nổi, chẳng biết bạn trai họ đã đi đâu hết rồi.

Vương Khang Dận thở dài. Dừng thanh âm nhỏ không ai nghe rõ. Lầm bầm lâu bầy: "Khó khăn mới thấy được lòng người, khi tai vạ đến với mình, số người có thể tin tưởng được. Thật là ít"

"Hoàng Hiếu Bân. Tôi với cậu đi giải quyết cái đám có mắt như mù kia."
Tà Phong lôi kéo Hoàng Hiếu Bân. Hướng về phía những người đang đứng nhìn lên.

Lúc này Tà Phong như biến thành người khác. Khiến Hoàng Hiếu Bân hơi giật mình. Không trả lời. Đi theo phía sau Tà Phong.

Vương Khang Dận quét mắt hù dọa mấy nữ sinh đang ngây ngốc ngồi trên mặt đất. Hẳn nhận ra trong đó có cô gái đã nói lời dè bủ hăn ngày đầu nhập học.

"Các cô đi mau đi. Nếu không coi chừng tôi cho các cô ăn mấy củ lạc ha ha." Dương Hoành Kiệt đi tới trước mặt mấy nữ sinh uy hiếp. Bất quá mặt mũi hăn thế nào trông cũng là người vô hại. Thậm chí bộ dáng còn có chút cảm giác lo lắng, hèn yếu. Giống như đứa trẻ lần đầu làm chuyện xấu.

Đuổi mấy nữ sinh đi, Vương Khang Dận lấy ra chiếc chuông nhỏ kiểu cổ, lắc lắc. Tiếng chuông thanh thúy tựa hồ truyền vào sâu trong linh hồn, Dương Hoành Kiệt bên cạnh lập tức run cả người.

Dương Hoành Kiệt sờ sờ mũi. "Cái kia là cái gì vậy? Thanh âm nghe cảm thấy rất nhẹ nhàng. Giống như vừa đi tiểu xong, loại cảm giác được giải phóng. Rất là sáng khoái a....."

Vương Khang Dận liếc Dương Hoành Kiệt, ý bảo không nên quấy rầy hăn. Thế nhưng trong lòng lại cười trộm, tại sao một người có ăn học như Dương Hoành Kiệt lại có thể lấy ra ví dụ như thế.

Lai lịch thật sự của chiếc chuông này thì bản thân Vương Khang Dận cũng không biết. Từ nhỏ chiếc chuông đã được đeo trên cổ của hăn. Chiếc chuông của hăn màu bạc, còn của anh hăn là màu vàng. Theo như cha nuôi

họ là một đạo sĩ nói rằng: những chiếc chuông này, ngay cả ông cũng nhìn không thấu.

Đinh!

Tiếng chuông thanh thúy vang lên, đám trùng trắng trên người Cao Kiến cũng ngừng ngo nguậy, một vài con kịch liệt ngẩng lên quay về hướng Vương Khang Dận. Mơ hồ có mấy phần uy hiếp.

Vương Khang Dận chau mày, dùng sức lay động chuông nhỏ, tiếng chuông dồn dập trong lỗ tai Dương Hoành Kiệt không giống lúc trước làm người ta sáng khoái. Ngược lại làm sạ dày

người ta một trận sôi trào.

"Thật khó chịu a, tôi muốn ói." Dương Hoành Kiệt che miệng, sắc mặt tái mét.

Lũ trùng mày trắng dường như đau đớn, có thể nhìn thấy chúng đang không ngừng lay động. Những con lúc trước uy hiếp cũng không chịu nổi mà oằn người xuống.

Phốc ~

Một con trùng giãy dụa, nổ tung, dịch từ trong người bắn văng ra.

Phốc phốc phốc.....

Từng con, từng con trùng khác cũng đã không thể chịu được.

Tác dụng của chiếc chuông thật ra dùng để làm chấn động linh hồn. Lũ bạch trùng trong cơ thể này cuối cùng cũng chỉ là một dạng linh hồn đậm đặc thôi. Bởi vậy khi Vương Khang Dận kịch liệt rung chuông đã khiến thân thể lũ trùng chịu không được chấn động mà tự vỡ. Còn đối với linh hồn trong cơ thể người đang sống mà nói, loại chấn động này chưa tới mức lấy mạng.

Một mùi thơm ngòn ngọt bay vào mũi, mặt Vương Khang Dận liền biến sắc. "Có độc, che miệng lại!" Vừa phun ra một câu, tay hắn đã bưng kín

mũi Dương Hoành Kiệt. Bản thân cũng nín thở lùi ra xa.

Dương Hoành Kiệt đang lấy lại sức sau khi nghe tiếng chuông, liền bị Vương Khang Dận đột nhiên xuất hiện bịt kín miệng mũi.

Vương Khang Dận cứ như vậy thô lỗ kéo Dương Hoành Kiệt chạy một phút đồng hồ. Lúc Vương Khang Dận

buông Dương Hoành Kiệt ra thì mặt hắn đã xanh mét.

"Chỉ cần cậu buồn chậm vài giây thôi, tôi sẽ mất mạng."

Khi đám Vương Khang Dận quay trở lại bên cạnh Cao Kiện, độc khí cũng đã bay hết. Mọi người khiêng mấy thùng nước lớn, thay Cao Kiện tắm rửa một trận.

Hai ngày sau, hiệu trưởng tìm mấy sinh viên hỏi việc có phải đám Tà Phong mang vũ khí tới trường hay không. Tà Phong chỉ đơn giản nói tên cha mình, hiệu trưởng không những chẳng nói gì, ngược lại không ngừng vuốt đuôi Tà Phong. Cao Kiện thì vẫn hôn mê bất tỉnh, hơn nữa còn sốt cao, thân thể càng ngày càng suy yếu. Tà Phong mời bác sĩ tới, nhưng bác sĩ không cách nào tìm ra bệnh.

Cuối cùng Triệu Kỳ cho đó không phải bệnh bình thường, mà là một loại lời nguyền đã rơi xuống đầu Cao Kiện. Vương Khang Dận làm bùa chú, đổ vào miệng Cao Kiện. Tình huống chuyển biến tốt đẹp hơn một chút, sốt cao lui, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ.

"Ngày mai tôi đưa cậu ta tới Mao Sơn một chuyến." Vương Khang Dận nhú mày.

Ngày thứ hai, Vương Khang Dận cùng Dương Hoành Kiệt công Cao Kiện lên đường. Mấy người Tà Phong thì tiếp tục lưu lại trường học.

Ba người Vương Khang Dận đi rồi, trong phòng C418 chỉ còn lại một mình Tà Phong. Khoảng thời gian này phát sinh nhiều chuyện li kì, hơn

nữa Tà Phong vốn rất tin quý thần. Hiện tại một mình hấn ở đây, cảm thấy không an toàn.

Khuya hôm nay Tà Phong không ngủ sâu giấc, đây đã là lần thứ ba hấn tỉnh. Khi mở mắt ra thấy phòng ngủ đen kịt một màu, yên tĩnh, sống lưng bỗng nhiên tê dại.

Đang là mùa hè mà chẳng thấy nóng bức, bốn phía Tà Phong cảm giác như không ngừng có gió lạng thổi qua. Tà Phong chấp tay trước ngực, trong miệng không ngừng lầm bầm: "A di đà Phật..... A di đà Phật." Có lẽ cảm thấy chưa đủ an tâm, Tà Phong liền đổi câu: "Thành A La phù hộ....."

Cũng không biết đã niệm bao lâu, vẫn cảm thấy chưa đủ an tâm. Lần này tâm tư ngủ của Tà Phong cũng biến sạch, co rúc ở góc giường, cầm vũ khí trong tay run run.

Ngao ~ ngao ~ ngao ~.

Trong đêm tối yên lặng như tờ, đột ngột xuất hiện tiếng mèo hoang kêu giống như tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Có lẽ là buổi sáng uống nước nhiều. Tà Phong hai tay run run, từ bên trong áo móc ra lá bùa hộ thân, xuống giường hướng nhà vệ sinh chạy đi. Hấn cảm giác càng chạy về hướng nhà vệ sinh, càng thấy âm u.

Trong nhà vệ sinh, gió lạnh không ngừng thổi. Khiến cho Tà Phong run bần bật.....

Càng run, Tà Phong lại càng không nhịn được, đành cắn răng đi vào. Miệng lầm bầm niệm: "A di đà Phật..... A di đà Phật....."

Tà

Phong đứng ở trước bồn cầu, ngược lại đứng mãi tiểu không ra. Phía sau gáy hết trận gió lạnh này đến trận gió lạnh khác thổi vào, giống như là có người ở phía sau cố tình trêu chọc. Tà Phong mạnh mẽ quay đầu nhìn phía sau, thì ra chẳng qua cửa sổ nhà vệ sinh không đóng kín, cho nên mới có gió thổi vào.

Thở phào nhẹ nhõm, xả nước.....

"Tà Phong?"

"A~!" Tà Phong bị giật mình. Định thần nhìn lại, hóa ra là Triệu Kỳ. "Cậu làm tôi sợ muốn chết, bước đi cũng không có tiếng nữa. Tới đây làm gì?"

"Gọi hồn a." Triệu Kỳ thản nhiên nói.

Nghe thấy hai chữ "Gọi hồn", gai ốc Tà Phong nổi rần rần: "Cậu không có chuyện gì làm ngoài cái chuyện kinh khủng đó sao?"

"Muốn tìm Trần Hải Đông, lợi dụng quỷ hồn nơi nào cũng có làm tình báo thì mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng."

Chuyện kinh dị như vậy từ miệng Triệu Kỳ nói ra cứ như là đi bộ hỏi người XX đường đi như thế nào nhất dạng.....

"Thể hiện tại cậu tra được cái gì rồi?" Tà Phong đối với loại người âm khí mườì phần như Triệu Kỳ vẫn còn có chút kiêng kị.

Triệu Kỳ lắc đầu: "Không biết." Thấy vẻ mặt Tà Phong khó hiểu nhìn, hẳn tiếp tục nói: "Quỷ Hồn thông minh tương đối ít, chúng nhìn thấy việc gì chit một lúc sau là quên."

"Điểm này so với

Vương Khang Dận từng nói không sai biệt lắm." Tà Phong gật đầu.

Có thể do Triệu Kỳ không thích Vương Khang Dận nên vừa nghe Tà Phong nhắc đến tên cậu ta liền xoay người bày đầy pháp khí lên sàn nhà vệ sinh.

Mườì phút sau.....

"Hôm nay sao không gọi được hồn?" Triệu Kỳ ngồi khoanh chân trên sàn nhà vệ sinh, vẻ mặt nghi ngờ.

Tà Phong vốn cũng muốn xem gọi hồn như thế nào. Cho nên lòng hiếu kì chiến thắng sợ hãi, lưu lại. Ai ngờ Triệu Kỳ hướng về phía không khí nói thăm hồi lâu, cũng không thấy bóng dáng con quỷ nào.

"Rốt cuộc định làm trò đến bao giờ đây?" Tà Phong có chút bất mãn, ở bên cạnh Triệu Kỳ nói thầm.

Triệu Kỳ lạnh lùng liếc nhìn Tà Phong nói: "Có phải cậu đang đeo bùa không?"

Tà Phong gật đầu.

Triệu Kỳ quỷ mị đưa tay ra móc trong áo Tà Phong chiếc bùa hộ thân Vương Khang Dận đưa cho, đặt trên ngọn nến thiêu thành tro tàn.

Khóe miệng Tà Phong không ngừng có quắp, hẳn rất muốn đánh cho Triệu Kỳ một trận. Nhưng bản thân hẳn cũng hiểu, Triệu Kỳ không phải người thường, mình đánh không lại hẳn, không thể làm gì hơn là ngoan ngoãn đứng một bên.

Không có bùa hộ thân quấy nhiễu, Triệu Kỳ rất thuận lợi gọi hồn quỷ.

Tuy nhiên trong mắt Tà Phong, Triệu Kỳ cũng chỉ đang nói chuyện với không khí mà thôi, cùng lắm nhiệt độ xung quanh đã giảm xuống, trở nên lạnh lẽo vô cùng. Tựa như đang ở trong hầm băng.

Tà Phong hiểu đã gọi được hồn rồi. Mặc dù hẳn muốn hỏi Triệu Kỳ vì sao mình không nhìn thấy. Nhưng vẫn cứ là ngoan ngoãn ở bên Triệu Kỳ xem, không dám cắt ngang.

Cho đến lúc Triệu Kỳ tiễn quỷ hồn đi rồi, Tà Phong mới hỏi: "Tại sao tôi lại không thấy?"

"Tôi tính không cho cậu nhìn, tránh dọa cậu sợ thôi."

"Cái quái gì ~ tôi ngồi bên cạnh cậu chính là muốn xem quỷ hồn như thế nào, cậu thế mà không cho tôi xem." Tà Phong giận dỗi mắng.

Triệu Kỳ liếc mắt nhìn Tà Phong, hỏi: "Cậu thực sự muốn xem?"

"Ừ."

"Tốt!" Triệu Kỳ hét lớn một tiếng, hào khí ngút trời: "Cậu gan lắm!"

Tà Phong vừa muốn nói gì đó, Triệu Kỳ lại bắt đầu làm phép, mời quỷ hồn xuất hiện.

"Ahhhhhhhhhhhh!"

Trong nhà vệ sinh truyền ra tiếng Tà Phong hét chói tai.

eBook by www.dtv-ebook.com

Chương 13: Không cứu.

"Có cái gì đáng sợ đâu, im!"

Tà Phong cố gắng ổn định tâm tình, nhìn quỷ hồn đang bay lơ lửng phía trên lơ hương: "Thứ đó, thật khó coi."

Toàn thân quỷ hồn mờ mờ, mặc quần áo của những năm tám mươi. Tóc dài vén sau lưng, ngực

khá lớn, thoát nhìn có lẽ là một cô gái hơn hai mươi tuổi. Thế nhưng mặt của cô ta... Đập vào mắt là một con người đang rơi khỏi tròng, nửa bên mặt thì thịt máu lẫn lộn. Xem ra trước khi chết nửa mặt đã bị đụng hoặc bị đè ép.

Có vẻ như nghe thấy lời nói của Tà Phong.... mà thường nữ nhân đều muốn người ta khen mình nên quỷ hồn hung hăng trừng mắt nhìn hấn ta.

"Người có nhìn thấy Trần Hải Đông hay không?" Triệu Kỳ hỏi nữ quỷ đang lơ lửng.

Nữ quỷ đem ngón tay đặt ở khóe miệng, tựa hồ đang suy tư. Nếu như là mỹ nữ làm động tác này, nhất định sẽ khiến một đám nam nhân chảy nước miếng. Nhưng mà đặt ở trên người một nữ quỷ thế kia thì.....

Tà Phong nhất thời muốn nôn. Bất quá liên tưởng đến lúc trước chê nữ quỷ xấu xí mà bị trừng mắt, đành chỉ có thể quay qua Triệu Kỳ. "Cậu hỏi nó có

biết ai tên là Đỗ Mai hay không."

Nữ quý thả tay xuống. Triệu Kỳ gật đầu, vung tay lên, nữ quý liền biến mất.

"Sao thế? Có biết được gì không?" Tà Phong hướng Triệu Kỳ dò hỏi.

"Chưa hỏi được tung tích Trần Hải Đông, nhưng nó biết Đỗ Mai. Đỗ Mai ba năm trước đã chết, nghe nói là bị hiếp xong giết." Thanh âm Triệu Kỳ trầm thấp, hít một hơi thật sâu, liên tục: "Nếu như là bị hiếp giết thì có thể oán khí sẽ rất mạnh, vậy mới có hậu quả như bây giờ."

Tà Phong trầm tư chốc lát, chậm rãi nói: "Như vậy, Đỗ Mai kia hình như đã được triệu hồi? Xe ra chúng ta phải bắt cô ta."

Triệu Kỳ gật gật đầu. "Ngày mai bắt đầu tìm kiếm Đỗ Mai." Sau đó thu lại pháp khí. Chuẩn bị rời đi.

"Chờ một chút!" Tà Phong vọt tới bên cạnh Triệu Kỳ nói: "Bùa hộ thân bị cậu đốt rồi. Tôi hiện giờ rất sợ a. Trong phòng ngủ chỉ có mỗi mình tôi....."

Triệu Kỳ "À!" một tiếng. Đi vào phòng C419 ngủ.

"Chờ tôi với!" Tà Phong thừa dịp Triệu Kỳ chưa đóng cửa. Chạy vào.

"Đóng cửa lại. Đừng ồn. Tôi muốn ngủ!" Triệu Kỳ thờ ơ nói. Rồi lúc sau đã thấy thở đều.

Tà Phong hôm nay quyết tâm ngủ ở phòng C419. Thế như khi nhìn thấy chiếc giường còn trống kia thì không khỏi nghĩ đến.....

Hồn của Trần Hải Đông có khi nào đang nằm ngủ ở chiếc giường đó không a. Vạn nhất hồn của hắn ta đang nằm ở đó thật.....

Nghĩ tới đây, Tà Phong mặt mũi rúm ró. Bây giờ nếu như trở lại phòng C418 ngủ, cả phòng trống huếch trống hoác có mỗi mình hắn, nhờ đâu cô hồn dã quỷ mà tới, làm sao hắn ứng phó được đây. Nếu như ngủ ở trong này, cái giường kia lại có một người không rõ còn sống hay đã chết, tử như giữa đêm hồn hắn bay về,

nói không chừng còn bị nhập vào thân.

Tà Phong nhìn ba chiếc giường còn lại, một là của Triệu Kỳ - cái người lúc nào cũng có âm khí vây quanh, ngủ bên cạnh hẳn có khi sẽ bị hút hết dương khí..... Còn một cái là của Lục Gia Chánh - tên này thuộc dạng nhóm máu B, không thể chung đụng. Một chiếc cuối là của Hoàng Hiếu Bân, dù sao hẳn cũng thân thiết với mình, cho nên Tà Phong oanh oanh liệt liệt nằm xuống bên cạnh hẳn ta.

Hoàng Hiếu Bân cơ thể tương đối cường tráng, thế nhưng tướng ngủ không hề tệ, Tà Phong miễn cưỡng cũng có thể nằm nghiêng. Mặc dù khi ngủ không thoải mái, nhưng bây giờ đang là "Thời kì nhạy cảm".

Sáng sớm, trong phòng C419 truyền ra tiếng Tà Phong kêu lên vô cùng thảm thiết....

"Sao cậu lại ngủ ở giường tôi!" Hoàng Hiếu Bân chỉ vào Tà Phong bị hấn đạp nằm úp trên sàn nhà giận dữ nói". Cậu có phải đêm qua đã làm chuyện gì bất nhã với tôi rồi phải không!"

Hoàng Hiếu Bân vừa tỉnh, liền phát hiện chân tay Tà Phong giống như xúc tu bạch tuộc quấn chặt trên người mình. Thật ra cũng không thể trách Tà Phong, đây là lần đầu tiên Tà Phong ngủ ở một không gian nhỏ như vậy, nên cũng có chút miễn cưỡng. Vì không muốn mình bị ngã, bản năng tự nhiên sẽ quấn chặt Hoàng Hiếu Bân, tránh bị té xuống. Tiếp theo, nửa đêm Tà

Phong nằm mộng rất không đứng đắn, vậy nên tiểu đệ của hẳn.....

Tà Phong che bụng bị Hoàng Hiếu Bân đạp, vẻ mặt đau đớn. Nếu hẳn biết ngủ bên cạnh Hoàng Hiếu Bân, sáng sớm sẽ bị đánh thế này... thì có chết hẳn cũng sẽ không thêm.

Giả mà ngủ bên cạnh Lục Gia Chánh, thì cho dù Lục Gia Chánh có đạp hẳn mấy chục cái, cũng kém xa tên Hoàng Hiếu Bân đô con kia.

"Nói! Cậu đã làm gì tôi!" Hoàng Hiếu Bân nhìn mặt Tà Phong hét lớn. Thấy Tà Phong không nói lời nào, liền cho rằng Tà Phong đuối lý. Cho nên càng kích động, lao vào đánh.

Tà Phong không phải đuối lý nên không nói a, bị Hoàng Hiếu Bân một cước đá vào bụng như vậy, đau đến nỗi thở còn chẳng nổi, huống chi nói chuyện.

"Đừng đánh! Đánh nữa chớ trách ta trở mặt!" Vương Khang Dận cầm một đạo sĩ tay cầm kiếm gỗ đào, hét lên.

"Là các người tự tiện xông vào trước!" Đạo sĩ không thèm để ý Vương Khang Dận quát lớn, tiếp tục cầm kiếm gỗ đào vốn nên dùng cho việc trừ tà chém loạn.

Đến tượng đất còn có ba phần hỏa khí, huống chi Vương Khang Dận từ nhỏ đã có cuộc sống tu luyện trong Đạo quan. Tay phải chống đỡ đối phương tấn công, tay trái cho vào túi lấy ra một lá bùa. Lá bùa bay ra liền biến

cầu lửa vọt tới.

Đạo sĩ cả kinh, hẳn không nghĩ một người bình thường lại có thể sử dụng Mao Sơn đạo pháp. Chân đạp Bát Quái Bộ, một kiếm chém xuống cầu lửa. Kiếm gỗ đào nhất thời bị đốt. Đạo sĩ phản ứng rất nhanh, vung tay ném qua một bên, kiếm gỗ đào vừa rơi xuống đất đã trở thành than củi, nếu là đạo sĩ ném chậm một nhịp, đoán chừng người bị thiêu sẽ là hắn ta.

"Mẹ kiếp, ta về nhà cũng bị người cản." Vương Khang Dận mặt đầy sát khí.

Dương Hoành Kiệt đứng một bên nhìn đến ngây người, hẳn biết Vương Khang Dận rất có bản lĩnh. Nhưng không nghĩ tới có thể vung tay ném ra cả một quả cầu lửa cứ y như siêu nhân thế kia.....

Đạo sĩ kia mới vào đạo quan không bao lâu nên không có pháp lực. Hiện tại đánh không lại, chỉ có thể xoay người chạy vào đạo quan kêu viện binh.

Tuy nhiên khi hấn vọt vào lại quên đóng cửa.

"Giờ làm sao?" Dương Hoàn Kiệt vẻ mặt bất đắc dĩ. Hấn ngoại trừ công Cao Kiện đứng ngoài, còn lại chẳng giúp Vương Khang Dận được gì.

Vương Khang Dận hung hăng nhổ toẹt bãi nước miếng trên mặt đất, bực tức nói: "Tên đạo sĩ kia chắc mới tới, chờ hấn gọi người, chúng ta có thể tiến vào. Đạo quan được phân ra hai phần, một phần là đạo sĩ chân chính, bình thường

đều ở trong nội đường tu luyện. Còn phần khác là "Qua sĩ", chỉ biết hết ăn lại uống. Chẳng khác gì phục vụ sinh trong đạo quan mà thôi."

Dương Hoàn Kiệt theo bản năng gật đầu.

Chốc lát sau, cửa lớn liền mở, chỉ thấy ba tên mặc áo đạo sĩ đi ra, một trong số đó rõ ràng là tiểu tử lúc trước dùng kiếm gỗ đào đánh nhau mới họ.

"Này! Mấy đạo trưởng sao không ra? Chỉ có bọn họ mới nhận ra ta!"

Vương Khang Dận hướng ba người quát.

Đạo sĩ ưỡn ngực ngẩng đầu, xác xược nói: "Muốn nói gì... , đến cửa chính ghi danh, nơi này là trọng địa, trừ đệ tử của bốn môn, người ngoài không được phép."

"Ta phi!" Vương Khang Dận giận dữ nói: "Con mẹ nó dám ngăn lão tôn đây về nhà, Thánh Thanh đâu? Gọi hấn ra đây!"

Đạo sĩ sắc mặt biến đổi. "Tìm Thánh Thanh sư thúc làm gì?"

"Khốn! Ta là em trai của hấn!" Vương Khang Dận vẻ mặt tức giận.

"Ta còn là ông nội hấn cơ, đánh!"

Ba đạo sĩ giống như mũi tên đã rời cung mạnh mẽ phóng tới, Vương Khang Dận tránh né không kịp, bị ba người đánh vài quyền. Dương Hoàn Kiệt đứng một bên nhìn thấy rất rõ ràng, ba đạo sĩ kia đều có luyện qua võ.

Vương Khang Dận căn bản không phải đối thủ. Trên người công Cao Kiện, không cách nào hỗ trợ.

Ba quả đấm đồng thời đánh

vào ngực Vương Khang Dận. Vương Khang Dận bay ngược ba thước, ngửa mặt lên trời ngã nhào trên đất, khòe miệng chảy xuống một tia máu tươi.

"Khụ!" Vương Khang Dận ho khan, lần nữa phun ra một búng máu.

Đạo sĩ cầm đầu giơ ra quả đấm, uy hiếp nói: "Ban đầu chúng ta lịch sự thì không nghe cơ, còn không đi thì chúng ta không khách khí."

"Đám tép riu mà thôi, còn dám ăn bột nở trước mặt cao nhân ta đây."

Wương Khang Dận vận chuyển nội tức đứng lên.

Ba đạo sĩ kia đã vận dụng hết chân khí Vương Khang Dận chưa từng học qua công phu quyền cước. Hơn nữa tay phải vừa mới bị thương, chỉ có thể dùng được năm phần khí lực. Nếu không, đấu với ba tên kia sẽ chẳng đến nỗi chật vật như thế.

Wương Khang Dận cũng không phải đũa ngọc, biết mình quyền cước không sánh bằng ba tên đó. Tay đã đưa vào miệng túi, tính sử dụng bùa.

"Đừng để cho hắn ném bùa."

Tên đạo sĩ cầm đầu khi này vừa ăn đau khổ, thấy Vương Khang Dận cho tay vào túi, liền ngăn trở.

Trong Mao Sơn đạo pháp, pháp thuật cơ bản nhất cũng đạt tới trình độ thượng thừa, ba tên kia cùng lắm chỉ là trình độ bậc thấp, căn bản không thể nào kháng cự được bùa chú của người có linh lực cao hơn. Đành phải dùng tốc độ nhanh nhất xông lên ngăn đối phương ném bùa.

Wương Khang Dận kiên cường chịu vài quyền từ đối phương, hơi thở bắt đầu khó khăn. Mặc dù ngón tay đã kẹp lá bùa, nhưng tốc độ không kịp. Mắt thấy ba quả đấm cách mình càng ngày càng gần mà bó tay.

"Dừng tay! Các người quá lộng hành rồi đấy!" Theo tiếng quát, một bóng người mặc trường bào màu trắng đột ngột xuất hiện trước người Vương

Khang Dận, tung chưởng ngăn cản được hai quyền. Khuỷu tay phải cong lên một cách kỳ diệu, ngăn cản được quả đấm thứ ba.

Ba tên đạo sĩ kinh ngạc không thôi, vội vàng thở hắt: "Sư thúc."

Dương Hoành Kiệt kể từ khi điều tra sự kiện linh dị trường học, cũng đã quen dần với những việc kì lạ. Cẩn thận đánh giá người khoác áo bào trắng.

Tóc của anh ta rất dài, trên đầu có một phần được búi lại cài trâm, sợi tơ buộc thắt lưng của áo bào trắng theo gió đong đưa, sau lưng thêu hình âm dương Bát Quái. Gương mặt có năm phần giống với Vương Khang Dận. Bất quá điểm bất đồng với Vương Khang Dận chính là, người này toát ra khí chất tiên phong đạo cốt. Vương Khang Dận ngược lại có cảm giác giống lưu mang đường phố hơn.....

Không cần phải nói, người này chính là anh trai của Vương Khang Dận - Thánh Thanh.

"Cậu ta đúng là em trai ta. Nếu không phải ta muốn xuất quan, chắc cậu ta bị các

người đánh chết rồi." Thánh Thanh giọng nói bình thản, gương mặt mang theo ôn hòa mỉm cười, thật giống như người bị đánh không phải là em trai hẳn vậy. Không một chút tức giận.

"Sư thúc thứ tội." Ba người cùng cúi đầu nhận lỗi.

Thánh Thanh tùy ý phất tay áo, ba người thức thời chạy vào đạo quan.

"Anh không có chuyện gì sao lại bế quan. Gọi điện thoại cũng không nghe, đến nơi lại còn bị người ta đánh." Vương Khang Dận ai oán nhìn Thánh Thanh nói.

Thánh Thanh ha hả cười một tiếng, từ bên trong áo lấy ra điều thuốc ngậm lên môi hút..... Cảm giác tiên phong đạo cốt lúc trước không còn sót lại chút gì, giờ trông cũng chẳng khác dân côn đồ, chỉ khác cái là dân côn đồ mặc áo đạo sĩ..... Phun ra vòng khói, Thánh Thanh mới chậm rãi nói: "Bế quan nha, vốn là như vậy, lên núi có chuyện gì?"

Dương Hoàn Kiệt công Cao Kiện đi lên phía trước nói: "Đạo trưởng, xin cứu giúp người này, cậu ta bị trúng tà."

Thánh Thanh nhíu mày, nói một câu khiến Dương Hoàn Kiệt không thể tưởng tượng nổi: "Chuyện này không liên can tới ta? Không cứu!"

Chú thích:

(1) Đến tượng đất còn có ba phần hỏa khí: Nung tượng thường phải qua lửa, câu nói này là một câu bóng gió ý chỉ sự tức giận, dùng hình tượng thể hiện rằng đến vật

vô tri còn biết giận hờn chi người.

eBook by www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thi trùng quấy phá.

"Không xong rồi!"

Hoàng Hiếu Bân đang thoa thuốc cho Tà Phong trong phòng y tế thì Lục Gia Chánh vội vàng vọt vào.

"Nghe nói khoa nhạc có người bị bạch trùng cắn."

Nghe Lục Gia Chánh nói xong, Hoàng Hiếu Bân bỏ lại Tà Phong một mình trong phòng rồi chạy theo Lục Gia Chánh. Nếu không phải Tà Phong bị Hoàng Hiếu Bân đánh không hề nhẹ, có lẽ giờ phút này cũng cùng hai người kia chạy đến hiện trường.

Hoàng Hiếu Bân không để cho Lục Gia Chánh dẫn hai hãn trực tiếp đi đến nơi, mà thay vào đó là lấy xe của Tà Phong đi tìm Triệu Kỳ. Lý do rất đơn giản, hiện tại Vương Khang Dận không có ở đây, người có thể đối phó với bạch trùng chỉ có thể là Triệu Kỳ.

Triệu Kỳ hôm nay ngủ rất say, cũng không biết hấn nằm mộng thấy cái gì, ở trên giường không ngừng cười khúc khích.

"Triệu Kỳ, mau dậy đi!" Hoàng Hiếu Bân đứng bên giường Triệu Kỳ, không ngừng lay bụng hấn ta.

Trong phòng C419, tiếng cười khúc khích nhanh chóng biến thành tiếng kêu thất thanh vô cùng thảm thiết. Triệu Kỳ còn chưa tỉnh ngủ, miệng hét lớn: "Mưu sát chồng a! Mưu sát

chồng a!"

Lạ một cái, Hoàng Hiếu Bân có làm gì đâu. Máu chạy lên não lập tức đem Triệu Kỳ từ trên giường xách lên ném thẳng xuống mặt đất.

"Vợ gì mà khỏe như vậy a~....." Triệu Kỳ nằm trên mặt đất rên rỉ, xem ra vẫn chưa tỉnh lại.

Hoàng Hiếu Bân nhất thời tức đên "một Phật xuất thế - hai Phật thẳng thiên". Nãy giờ thấy Triệu Kỳ gọi mình vợ dài, vợ ngắn tới nỗi muốn khóc thét. Hoàng Hiếu Bân bó tay nhìn xung quanh, liền cầm bình thủy giữ nước nóng tưới một phát.

"Ahh!" Triệu Kỳ bị nước nóng làm phỏng. Cuối cùng thanh tỉnh mấy phần. Mở mắt ra nhìn bốn phía. Cũng chẳng thêm để ý trên người bỏng rát. Mở miệng kêu lên: "Vợ tôi đâu rồi!"

"Đừng làm mộng xuân nữa. Mau đi với tôi. Tai nạn chết người rồi."

Triệu Kỳ thấy sắc mặt của Hoàng Hiếu Bân không giống nói giỡn. Quên cả đau đớn lấy ra cái túi rồi cùng Hoàng Hiếu Bân đi.

"Căn cứ vào tin tình của mấy người trong Hiệp hội. Hấn là ở đó đấy. "Lục Gia Chánh chỉ vào đám người phía trước đang xúm đông xúm đỏ, nói.

Hoàng Hiếu Bân mở đường. Một nhóm ba người lên vào bên trong. Chỉ thấy một nữ sinh nằm vạt trên mặt đất. Ngực trái đã có năm lỗ thủng. Máu tươi đang rỉ ra. Hoàng Hiếu Bân biết rằng lũ bạch trùng đã chui vào thân thể

của cô gái đó rồi.

"Sao không ai báo cảnh sát?" Hoàng Hiếu Bân quát lớn.

"Báo! Nhưng lúc này họ đến nhìn cảnh tượng này liền bỏ đi hết rồi."

Thật ra thì điều này cũng dễ hiểu thôi, lần trước xử lý chuyện tài xế nhà Tà Phong đã chết một cảnh sát. Dù không ai nói với ai, nhưng đây đã coi như sự kiện linh dị, không phải người bình thường có thể giải quyết. Cho nên lần trước mấy người Tà Phong nổ súng, cảnh sát cũng không đến điều tra. Cùng lắm là phải mấy tên cảnh viên đi hỏi ông hiệu trưởng qua loa vài câu rồi thôi.

"Nếu theo như lời Vương Khang Dận, bạch trùng có thể khống chế thi thể. Hiện tại trùng đã chui vào rồi, thi thể có thể sẽ cử động bất cứ lúc nào đấy." Hoàng Hiếu Bân hướng Triệu Kỳ giải thích.

Triệu Kỳ vừa để pháp khí trên mặt đất, vừa nói: "Cậu không nói tôi cũng biết, đây đều là Thi Trùng. Loại này chỉ có Tà đạo sĩ mới có thể dùng. Cậu nhìn lỗ thủng chỗ ngực cô gái kia mà xem, đó là vị trí của tim. Đợi khi máy của cô ta cạn sạch, Thi Trùng sẽ thao túng thi thể. Thức ăn của Thi Trùng là linh hồn người hoặc động vật, ăn một người thôi là có thể sinh sôi nảy nở vài chục con."

Hoàng Hiếu Bân thấy Triệu Kỳ bày pháp khí, lập tức đuổi mấy người ở bên cạnh Triệu Kỳ đi chỗ khác, tránh

bọn họ ảnh hưởng đến việc Triệu Kỳ làm phép.

Triệu Kỳ châm hai cây nến màu trắng lên. Miệng lầm bầm, sau đó lấy ra một nắm bột màu vàng ném vào cây nến. Ngọn lửa nhất thời chuyển thành màu xanh, vô cùng quý dị.

"Giúp tôi đem hai cây nến cắm lên trên người cô gái." Triệu Kỳ đầu cũng không ngẩng, nói.

Hoàng Hiếu Bân biết cậu ta đang nói với mình. Đành phải cầm lấy hai cây nến, đi tới thi thể.

"Đợi chút, dùng cái này." Triệu Kỳ vung tay một cái, hai cây châm to đen xì rơi bên cạnh chân Hoàng Hiếu Bân.

Cây châm to bằng chiếc đũa nhỏ, hai đầu nhọn hoắc. Hoàng Hiếu Bân ngậm hiếu phải cắm nên vào một đầu châm, đầu kia hấn hung hăng đâm phập vào thi thể.

Cắm xong hai cây nến, Hoàng Hiếu Bân thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù là người chết, nhưng đâm người chết như vậy, hẳn có chút lo lắng liệu mình có quá vô lễ với người ta hay không.

Hoàng Hiếu Bân vừa quay lại, Triệu Kỳ đã móc ra tờ giấy màu vàng, dùng bút lông chấm máu tươi - vẽ bùa. Sau đó giống như Vương Khang Dận đã từng làm, hai ngón tay kẹp bùa, không nhúc nhích.

Hoàng Hiếu Bân ngạc nhiên nhìn Triệu Kỳ. Trong lòng ngờ vực, tại sao Triệu Kỳ thân là quý thuật sĩ, mà cách làm bùa chú thì giống y như Vương Khang Dận. Chẳng qua Vương Khang Dận lấy chu sa làm mực. Triệu Kỳ thì lấy máu làm mực.

Thật ra là do Hoàng Hiếu Bân không biết, quý thuật sĩ vốn là một nhánh từ Đạo gia. Thời cổ bởi vì Đạo gia tự cho mình là Huyền Môn chính tông, cho nên đối với quý thuật sĩ hay pháp sư, họ luôn chèn ép. Thế nên mới có chuyện khi Triệu Kỳ nhìn thấy Vương Khang Dận dùng Mao Sơn đạo pháp liền oán hận đến như vậy.

Sau khi luyện bùa xong, Triệu Kỳ hơi là bùa trên lửa nến. Trong không khí chẳng biết vẽ cái gì, nháy mắt đã nhét là bùa vào thi thể.

Giờ phút này, dưới đáy cây nến màu trắng dần dần đỏ lên. Tựa hồ đem máu của thi thể hút vào cây nến. Mà màu của ánh nến càng ngày càng xanh biết. Giống như ma trời lập lòe.

Triệu Kỳ cũng không đuổi những sinh viên tò mò đứng xem xung quanh. Trong mắt hẳn, cho dù để cho người ngoài nhìn thấy mình làm pháp cũng không hề gì. Hẳn đâu giống như Vương Khang Dận, sợ đầu sợ đuôi.

.....

.....

"Tôi van anh đấy, nhất định anh phải cứu cậu ta." Dương Hoàn Kiệt hướng Thánh Thanh cầu khẩn.

Vương Khang Dận đứng ở một bên không nói gì, mặc dù hẳn nghĩ không ra tại sao khi mình dẫn người lên núi cầu cứu, anh của mình lại không ra tay giúp đỡ. Nhưng hẳn hiểu quyết định này ắt có ẩn tình bên trong.

"Biết

vì sao mọi người lại gọi ta là Thánh Thanh không?" Thánh Thanh không nhanh không chậm hít một hơi thuốc, cười nói.

Dương Hoàn Kiệt lắc đầu. Mặc dù hẳn biết Thánh Thanh là đạo hiệu của anh Vương Khang Dận nhưng hẳn đâu hiểu đạo giáo. Dù sao hiện tại "Tam đại tông giáo" cũng không có Đạo giáo, nên giờ cũng ít người quan tâm tới giáo phái này.

Thánh Thanh dập thuốc, thản nhiên nói: "Đạo gia cúng bái cũng không phải là Thượng Đế hay Phật Tổ, mà là thờ cúng Tam Thanh đạo tôn. Tam Thanh đạo tôn là Ngọc Thanh - Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh - Đạo Đức Thiên Tôn, Thượng Thanh - Linh Bảo Thiên Tôn. Chử Thanh dùng trên người của ta kì thực có chút khuếch trương. Tuy nhiên sự phụng ta lại bảo thiên phú của ta vô cùng tốt, nói không chừng nhiều năm sau có thể đắc đạo."

Nói đến đây, Dương Hoàn Kiệt thật sự có chút không giải thích nổi. Hỏi: "Cái đó và việc không cứu người có quan hệ gì?"

Dương Hoàn Kiệt mặc dù không hiểu những gì Thánh Thanh nói, nhưng Vương Khang Dận đã mơ hồ hiểu ra mấy phần liền quay qua Dương Hoàn Kiệt giải thích: "Ý anh tôi nói là anh tôi chỉ cứu thiện không cứu ác, để tránh hậu quả xấu. Ảnh hưởng đến đạo hạnh."

Dương Hoàn Kiệt liếc Vương Khang Dận. Ý là: Cậu và anh cậu nghĩ Cao Kiện là ác nhân?

Nhưng Vương

Khang Dận chỉ nhún vai. Dù sao chuyện này can hệ tới việc tu hành của hẳn, cho nên cũng không dám trước mặt hành động lỗ mãng.

Thấy Vương Khang Dẫn không giúp đỡ, Dương Hoàn Kiệt hướng về phía Thánh Thanh: "Cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, anh....."

Lời còn chưa dứt, Thánh Thanh đã cắt ngang: "Đừng lấy lời Phật gia ra mà chình ta, vô dụng thôi." Thấy vẻ mặt Dương Hoàn Kiệt bức tức, anh tiếp tục nói: "Bất quá ta có thể nói cho người biết cách cứu chữa, nhưng có được hay không phải dựa vào một mình người."

.....

.....

"Xong." Triệu Kỳ thu hồi pháp khí, cất bước rời đi.

Hoàng Hiếu Bân đuổi theo Triệu Kỳ, u oán nói: "Thi thể kia cứ để chỗ này a~."

"Thi thể đó đâu liên quan tới tôi. Dùng lửa thiêu sạch sẽ Thi Trùng cùng linh hồn người chết thì không còn nguy hiểm gì cả." Triệu Kỳ liếc Hoàng Hiếu Bân, lạnh lùng nói.

Hoàng Hiếu Bân vừa nghe, nhất thời sống lưng lạnh toát. Ngay cả linh hồn người chết cũng đốt, như vậy không phải vạn kiếp không thể đầu thai sao?

Triệu Kỳ thấy vẻ mặt Hoàng Hiếu Bân, cũng hiểu hẳn đang suy nghĩ gì, thản nhiên nói: "Bị Thi Trùng cắn nuốt, vốn đã muốn hồn phi phách tán. Cho dù thiêu đi thì sao? Huống chi đó là cách làm của quỷ thuật nhất phái, từ trước

đến giờ chỉ cần đạt mục đích là được, không chừa thủ đoạn nào. Đừng có đánh đồng tôi với cái kiểu đại nghĩa lấm liệt của Huyền Môn chính tông."

Đám người líu ríu thảo luận không nghỉ, lúc Triệu Kỳ làm phép toàn bộ bọn họ đã thấy. Thậm chí có mấy tên "hiếu học" vây lấy Triệu Kỳ, luôn miệng nói mình muốn báỉ sư.

"Biến! Bí thuật của bốn phái, không truyền ra ngoài." Triệu Kỳ lạnh lùng nói một câu khiến mấy tên "hiếu học" kia bị đả kích dữ dội. Nhưng người đó vốn không phải vì muốn học pháp thuật mà đến báỉ sư. Chẳng qua là hiếu kì, muốn biết tại sao cây nến lại hút máu ngọn lửa có màu xanh mà thôi.

Trở lại phòng ký túc xá, Triệu Kỳ vẻ mặt ngưng trọng. "Xe ra, con quỷ kia đã bắt đầu lấy mạng người rồi."

"Hiệp hội của tôi, mạng lưới tình báo rất rộng, nếu như có chuyện, tôi sẽ là người biết trước tiên." Lục Gia Chánh vẻ mặt tự hào. Nói tới Hiệp hội thì chính là một quần thể những người cùng chơi game online với nhau. Cho nên khá đông đảo, hơn nữa Lục Gia Chánh cũng là hội phó của Hiệp hội, tốc độ thu thập tin tình báo cứ nhiên sẽ rất nhanh.

Triệu Kỳ nhìn Lục Gia Chánh, khinh khi đáp: "Nhỡ đâu cùng một lúc chết mấy người thì sao? Chưa nói tới chuyện pháp lực tiêu hao, mà chết mấy người như vậy tôi cũng

chẳng vội. Hiện tại mục tiêu thiết yếu là bắt được cái người tên Đỗ Mai kia."

Lục Gia Chánh đối với sự kiện li kì phát sinh trong trường học mấy ngày gần đây tuy có nghe thấy, nhưng cũng không có trực tiếp trải qua. Sau khi được Tà Phong cũng Hoàng Hiếu Bân kể. Nhất thời đối với chuyện như vậy sinh ra hứng thú. Gào thét muốn tham dự cho bằng được, nói gì mà mọi người là anh em, muốn chết thì cũng chết.

Tuy nhiên, chỉ sau một khắc đã bị Hoàng Hiếu Bân đánh cho lên bờ xuống ruộng: "Con mẹ nó! Cậu mới đi chết."

"Đừng đánh nữa, tôi sẽ dùng thân phận của cha mình ép hiệu trưởng cho tôi đi xem tư liệu lịch sử của trường này, nói không chừng có thể tìm thấy thông tin của Đỗ Mai. Huống chi con của ông ấy hiện tại cũng mất tích, chắc sẽ không phản đối." Tà Phong nhìn Lục Gia Chánh, tiếp tục: "Cậu đến Hiệp hội bảo người chia ra tìm hiểu xem có ai đã từng nghe về cái tên Đỗ Mai này hay không."

Lục Gia Chánh nghe Tà Phong nói xong, vội vàng chạy ra ngoài. Cũng không phải hấn tích cực điều tra gì cho cam, mà là sợ Hoàng Hiểu Bân cho hấn... mấy quyền, nửa đời còn lại chỉ có thể hạnh phúc với chiếc xe lăn thì chết.

"Cứ như vậy đi, mấy người đi thăm dò, tôi ngủ trước....." Nói xong, Triệu Kỳ đã

nằm trên giường, thở khò khò.

eBook by www.dtv-ebook.com

Chương 15: Bạch Thảo Tinh.

Bên trong nhà gỗ, chỉ có một tấm bồ đoàn (1) , một cái giường. Nơi này chính là phòng của Thánh Thanh. Mặc dù cũ kỹ, đơn sơ nhưng không khí trong đây khác hẳn với bên ngoài.

"Đỗ Mai.... Tại sao...." Cao Kiện liên tục nói những điều này.....

"Tình yêu là thứ vô cùng kỳ quái. Càng cố theo đuổi, thì cuối cùng lại trở thành công dã tràng. Mà khi không theo đuổi, thì lại tìm thấy nó. Đến lúc cứ nghĩ nó đã được nắm chắc trong tầm tay..... Nó lại phản bội."

"Đừng có ở đó mà lải nhải." Thánh Thanh ở một bên bất mãn nói.

Cao Kiện vừa mới vào trong căn phòng này liền khôi phục được một chút ý thức, nhưng Cao Kiện chỉ biết nói đi nói lại: "Tại sao?" rồi "Đỗ Mai".

Mà Dương Hoàn Kiệt..... này giờ cứ thao thao bất tuyệt cái gì mà Thánh Thanh chẳng thể hiểu nổi.

"Chuẩn bị xong, chúng ta đi thôi." Vương Khang Dận đẩy cửa gỗ, vào nhà vỗ vỗ bả vai Dương Hoàn Kiệt.

Dương Hoàn Kiệt gật đầu, quay lại liếc nhìn Cao Kiện rồi cùng Vương Khang Dận đi ra.

Thánh Thanh thở dài, vẫn rù rì nói: "Cuối cùng kẻ lải nhải kia cũng đi rồi." Quay đầu

nhìn Cao Kiện đang nằm trên giường. Nướng mày, từ bên trong áo bào lấy ra lá bùa màu vàng, ngón tay miết lên thật nhanh, hoa văn màu trắng lập tức xuất hiện trên lá bùa.

"Người nha ~ đừng có kêu đấy."

"Pạch!" Thánh Thanh không chút khách khí đem lá bùa vỗ lên bụng Cao Kiện.

.....

.....

Dương Hoàn Kiệt cùng Vương Khang Dận mỗi người đều mang theo hành trang lên núi. Để lên đỉnh Mao Sơn, ở bên vách có một lối đi bộ. Bốn phía tràn ngập sương trắng mịn mờ. Thoạt nhìn giống như nhân gian tiên cảnh.

"Trong phòng của anh cậu có mùi hương giống ở nơi này." Dương Hoàn Kiệt thuận miệng nói một câu.

Vương Khang Dận mỉm cười: "Thì ra cậu còn có thể cảm giác được linh khí. Nơi này là núi cao, ít người sinh sống cho nên linh khí của trời đất được bảo toàn một cách tương đối. Bên trong phòng anh tôi có linh khí.

Hắn là có quan hệ với việc bế quan tu luyện. Cho nên linh khí tụ tập rất nhiều."

Vương Khang Dận vừa nói xong. Dương Hoàn Kiệt liền ngạc nhiên hỏi. "Thì ra vậy. Bế quan là như thế nào? Có phải tự giam mình ở trong phòng không đi đâu hết phải không? Mỗi lần ăn cơm cũng phải bảo người ta đưa tới hả?"

"Xem nhiều tiểu thuyết huyền huyền chưa? Họ viết không khác biệt lắm." Vương Khang Dận thấy Dương Hoàn Kiệt

lắc đầu. Đành cười khổ một tiếng. Tiếp tục nói: "Chính là khoanh chân mà ngồi. Không ngừng vận hành chân khí. Với trình độ của anh tôi. Hắn là có thể mở hết lỗ chân lông để hút lấy linh khí. Hơn nữa khi tu luyện, mọi chức năng của cơ thể đều dừng. Thậm chí không hô hấp. Trạng thái gần giống như hôn mê. Khi tỉnh lại cũng có nghĩa là đã hoàn thành việc bế quan."

Vẻ mặt Dương Hoàn Kiệt ngạc nhiên như phát hiện ra châu lục mới. Kích động hỏi: "Vậy trình độ của cậu đạt tới đâu rồi? Tôi đã từng thấy cậu khoanh chân ngồi thiền trong phòng a? Tôi có thể học không?"

"Cái này sao....." Dương Khang Dận lúng túng cười: "Tôi cùng anh trai tu luyện từ nhỏ, tuy nhiên tôi không thích cuộc sống đạo quán, nên ra ngoài để đi học. Tính cách của anh tôi trong mắt người bình thường tương đối lãnh đạm, không thích nói chuyện..... Tôi khó có thể bình tâm để tu luyện như anh ấy, nếu xét về trình độ. Anh trai rồi hẳn là đạt tới cảnh giới "Ngọc dịch hoàn đan" rồi. Tôi chỉ là "Đại chu thiên" thôi, bình thường lúc ngủ tôi cũng tu luyện, khi tu luyện cũng không nhất thiết phải ngồi khoanh chân." Suy nghĩ một hồi, nói tiếp: "Nếu như cậu muốn học.... , nhất định phải gột bỏ hết những suy nghĩ trần tục, nếu không nhiều nhất cũng chỉ luyện tới

"Đại chu thiên". Tỷ như muốn đem tinh khí ngưng kết thành Kim đan, nói không chừng lại thành Phát đan, Toái đan. Nhẹ thì giảm thọ, ngã bệnh, nặng thì tử vong. Trừ phi tâm tư phai nhạt, không có tạp niệm, còn không sẽ rất nguy hiểm."

Dương Hoàn Kiệt cũng đâu phải kẻ ngốc, nghe Vương Khang Dận nói như thế, tự hiểu mình không thích hợp để tu luyện.

Vương Khang Dận sợ Dương Hoàn Kiệt nghĩ mình coi thường hẳn ta, liền bổ sung thêm: "Tu luyện phải ít tạp niệm, nếu không rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma. Không tin, khi quay lại trường cậu nhìn Triệu Kỳ mà xem, tính cách hẳn tất nhiên cũng tương đối đậm bạc, lạnh lùng, chẳng qua so với anh trai tôi thì khá khăm hơn một chút, dù sao cái mà hẳn tu luyện cũng là tà đạo."

Bên trong nhà gỗ, Thánh Thanh nhìn về phía hai người Vương Khang Dận thầm nói: "Hai đứa bây thật đúng là rảnh rỗi, nói chuyện vui quá nhỉ." Sau đó lấy điện thoại di động ra gọi Vương Khang Dận: "Hai đứa chúng bây đi nhanh chút, đừng có nói chuyện phiếm nữa. À... bảo Dương Hoàn Kiệt đừng nghe lén điện thoại."

Đầu bên kia điện thoại, Dương Hoàn Kiệt cả kinh. Vội vàng đem đầu đang ghé sát vào Dương Khang Dận dịch chuyển.

"Không sao đâu, chắc anh ấy dùng thuật Thiên lý nhãn." Vương Khang Dận cúp điện thoại, mỉm cười

với Dương Hoàn Kiệt.

Dọc theo đường đi, Vương Khang Dận giới thiệu cho Dương Hoàn Kiệt chút ít pháp thuật thần thông. Dương Hoàn Kiệt cũng cảm thấy mới lạ, càng nghe càng nhập thần.

"Dừng." Đang tán gẫu Vương Khang Dận bỗng ngưng lại, lớn tiếng quát.

Dương Hoàn Kiệt vội vàng dừng lại, nhìn về phía trước, có một vách đá cách mình vài chục bước. Lúc này nghĩ chuyện nhập tâm quá, nếu không phải Vương Khang Dận nhắc nhở, có lẽ đã rơi xuống vực rồi.

Chuyến này hai người sẽ phải đi tìm một loại thực vật tên là Bạch thảo tinh. Bạch thảo tinh, thật ra là một loại thảo dược đã được hấp thụ đủ tinh khí của trời đất, sẽ chỉ tìm thấy ở những nơi có tinh khí. Khi được một trăm năm thì rất dễ thành tinh, muốn hái được thì phải có đạo hạnh cực cao. Với hai

người Vương Khang Dận mà nói... , cùng lắm chỉ có thể hái được Bạch thảo tinh chưa đầy một trăm năm.

Mao Sơn là nơi tinh khí quần tụ nên Thánh Thanh mới chỉ có hai người đến.

"Chúng ta nên tới gần vách núi xem một chút, nếu có một loại cỏ màu trắng như ngọc thì đó chính là Bạch thảo tinh. Nếu không thấy thì phải dùng dây thừng để xuống."

Dương Hoành Kiệt gật đầu, đi tìm kiếm.

Đỉnh núi sương trắng mịt mờ, phạm vu nhìn cũng không phải rộng rãi gì cho cam, khả năng tìm thấy là rất khó. Hơn nữa theo như lời Vương Khang Dận thì Bạch thảo tinh hơn trăm năm rất khó bắt.

Chẳng lẽ một gốc cây có lại có thể chạy?

Dương Hoành Kiệt chẳng tin chuyện đó, vẫn cứ tìm kiếm xung quanh cây cỏ màu trắng.

Có lẽ là Dương Hoành Kiệt may mắn, cách năm thước chợt thấy một cây bạch thảo (cỏ trắng). Có mười nhánh dài, một nhánh ngắn. Trừ nhánh ngắn ra, mấy nhánh còn lại cao tầm 20cm, nhánh ngắn tầm 5cm. Mười nhánh cỏ tụm lại thành hình dải quạt.

Dương Hoành Kiệt nhẹ nhàng đến bên cạnh, khom lưng, đưa tay. Bạch thảo đột ngột cuộn thành một đoàn, nhanh hơn sét đánh xẹt qua chân Dương Hoành Kiệt.

Lúc này Dương Hoành Kiệt giữ nguyên tư thế, cả người đóng băng, hình như... bị Bạch thảo kia làm cho sợ ngây người. Thật ra cũng không thể trách hẳn, Vương Khang Dận lúc trước không nói với hắn, Bạch thảo tinh cứ mười năm thì một nhánh sẽ dài ra. Cho nên Dương Hoành Kiệt cũng chưa chuẩn bị tâm lý.

"Tìm được rồi! Còn là một trăm năm!"

Vương Khang Dận thanh âm từ đằng xa truyền đến, Dương Hoàn Kiệt mạnh mẽ lắc lắc đầu, tỉnh táo lại, chạy đến bên cạnh Vương Khang Dận.

"Lần đầu tiên tôi nhìn thấy một cây cỏ biết chạy....." Dương Hoàn Kiệt vừa nhìn thấy Vương Khang

Dận, bắt đầu không ngừng kêu khổ. "Cỏ này thật là quý dị, tôi vừa tới bên nó thì nó đột nhiên chạy. Con mẹ nó đẩy đầu phải cỏ a!"

"Ách....." Vương Khang Dận nhất thời cứng họng, chờ Dương Hoàn Kiệt nói xong, hắn mới chậm rãi nói: "Cái kia..... cỏ này giống như đang chạy trốn, vừa lúc đụng vào chân tôi...." Vương Khang Dận giơ Bạch thảo tinh lên, rõ ràng chính là cây cỏ mười nhánh dài, một nhánh ngắn 5cm a~.....

.....

.....

Tại thời điểm đó ở trường học. Tà Phong được hiệu trưởng đồng ý dẫn đi tới phòng tài liệu, xem xét tư liệu lịch sử của trường. Tuy nhiên khiến Tà Phong thất vọng chính là chẳng tìm thấy nhân vật nào tên "Đỗ Mai" cả.

Đầu mối đứt, Tà Phong không biết nên xử lý như thế nào đành gọi điện thoại cho Hoàn Hiếu Bân.

"Dù sao cũng đã đến phòng tài liệu rồi, đem danh sách những người ba năm trước đã chết và mất tích sao chép toàn bộ ra." Hoàn Hiếu Bân nói với Tà Phong.

Tà Phong lúc này phát huy tính thiếu gia, chào hỏi nhân viên quản lý phòng tài liệu. Bảo nàng đem tất cả danh sách những sinh viên đã chết hoặc mất tích từ lúc trường học được thành lập cho tới bây giờ sao ra một bộ đưa tới phòng C419.

Nhân viên quản lý là một cô gái hơn hai mươi tuổi, mặt mũi

có chút..... xin lỗi các bạn chứ..... thế mà đang ôm lấy tay Tà Phong nũng nịu: "Đẹp trai a~, tuần sau đi uống cà phê với em nha?"

Tà Phong toàn thân dựng hết da gà. Tuy nhiên vẫn chịu đựng, thản nhiên nói: "Vậy lúc nào cô có thể đưa tư liệu tới?"

"Thứ sáu nha, hôm nay thứ tư. Chắc chắn tới kịp." Sau đó liếc mắt đưa tình với Tà Phong.....

Tà Phong ho nhẹ một tiếng. Trong lòng thầm nghĩ: "Ta lấy tư liệu xong thì bỏ chạy, ai thềm hẹn họ với con khủng long như cô chứ." Thế nhưng ngoài mặt lại khúm núm đáp ứng.

Làm việc với nhân viên quản lý xong, Tà Phong bỏ chạy nhanh như chớp. Phía sau nhân viên quản lý còn nói với theo: "Tuần sau không gặp không về ơ ~~~~."

Tà Phong mới đứng cùng nhân viên quản lý phòng tài liệu một lúc toàn thân mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng. Chạy về phía kí túc xá lớn tiếng với Hoàng Hiếu Bân : "Lần sau tôi... con mẹ nó chứ... con mẹ nó không bao giờ... tới cái phòng quản lý tài liệu đó nữa! Nhân viên quản lý trong phòng đó... con mẹ nó... xấu kinh lên, so với thi thể mất đầu hôm trước còn xấu hơn."

Hoàng Hiếu Bân vẻ mặt vô tội: "Cái này đâu phải lỗi của tôi, người muốn đi là cậu mà."

Nhưng vào lúc này, Lục Gia Chánh xông áo vào phòng: "Không xong, lại có người chết."

"Ai?" Triệu Kỳ vẻ mặt

bất đắc dĩ, hẳn biết sau khi có người chết thì mình sẽ phải tới hiện trường:

"Ai? Nếu có Vương Khang Dận ở đây nữa thì tốt." Sau đó nghĩ mình miệng thối, tức giận nói: "Ai muốn tên đạo sĩ kia hỗ trợ chứ, ah, ta phi! Phi! Phi...."

Lục Gia Chánh chờ Triệu Kỳ "Phi" xong, mới nói: "Người chết là nhân viên quản lý phòng tài liệu."

Tà Phong hơi cao hứng, nhưng lại thấy đáng tiếc. Cao hứng là tuần sau không phải hẹn hò với khùng long. Đáng tiếc là nữ nhân kia đã chết, không ai giúp hắn sao chép tư liệu. Về mặt thương cảm thì vị đại thiếu gia này không có. Bởi vì nhà hắn là hắc đạo a, giết người như ngóe, thương cảm cái nỗi gì.

.....

.....

Trên đỉnh Mao Sơn, Vương Khang Dận hái một nhánh của Bạch thảo tinh. Rồi cùng Dương Hoàn Kiệt rời đi.

"Một nhánh là đủ rồi sao?"

"Đủ rồi, một nhánh của nó là mười năm tu luyện đó. Đi thôi."

Chú thích:

(1) Bồ đoàn: là một danh từ kép được phối hợp bởi hai thành tố: Bồ là cỏ bồ, đoàn là tròn. Người xưa dùng cỏ bện lại thành nệm có hình dáng tròn để ngồi thiền, lạy Phật hoặc ngồi tụng kinh.

Chương

16: Trở lại trường học.

Trưa hôm sau, Cao Kiện đã tỉnh lại. Nhưng trạng thái tinh thần vẫn đờ đẫn mê mang như trước, có lẽ do vừa mới khỏi bệnh hoặc là do Đỗ Mai?

Dương Hoàn Kiệt thấy Cao Kiện như vậy, nóng lòng hỏi: "Cao Kiện, cảm thấy thế nào?"

Cao Kiện: "....."

"Cậu nói đi a!"

Cao Kiện: "....."

"Thánh Thanh, Cao Kiện tại sao không nói chuyện?" Dương Hoành Kiệt hết cách đành phải chuyển hướng Thánh Thanh hỏi han. Tuy nhiên không như mọi lần thông qua Vương Khang Dận mà gọi thẳng tên.

"Phải gọi ta là đạo trưởng!" Thánh Thanh cao giọng bày ra bộ dáng đứng đắn, nghiêm túc nói: "Trên bụng hấn có là bùa, xe ra là được." Dừng một chút, hường Vương Khang Dận nói: "Cậu nhìn anh trông có ra dáng đạo trưởng không?"

Vương Khang Dận: "....."

.....

.....

Hai ngày nay, Triệu Kỳ gần như đã phát điên rồi. Vừa qua, tổng cộng mới chết hai sinh viên nhưng tin tình báo của Lục Gia Chánh thì sai liên tục. Hiện tại hể trong trường chỉ cần xuất hiện tiếng thét chói tai, y như rằng sẽ có tình báo truyền đến.

Triệu Kỳ cũng biết bởi vì lòng người bất an nên tin tức không được chính xác. Tuy vậy hấn vẫn cứ phải dùng tốc độ nhanh nhất có mặt ở hiện trường. Triệu Kỳ có thói quen vào buổi tối gọi mấy hồn quỷ lên vui đùa một chút, không gọi hồn thì hấn không thể an tâm ngủ được. Nhưng hiện tại suốt ngày đều có chuyện xảy ra, nơi nào truyền đến tiếng thét thì nơi đó mạng tình báo của Lục Gia Chánh sẽ hết sức căng thẳng.

Thậm chí đang nửa đêm gọi hồn thì có tin báo nơi nào đó xảy ra chuyện. Làm Triệu Kỳ vắt chân lên cổ chạy đến nơi hóa ra là một nữ sinh bị nam sinh chọc ghẹo.....

Triệu Kỳ lúc này muốn nổ tung. Hung hăng quăng xuống câu: "Bố đây không phải nhân viên truy quét tệ nạn xã hội!"

Hôm này đã là thứ sáu. Phòng quản lý tài liệu trường bởi vì nhân viên quản lý lúc trước bị chết ở đây nên tạm thời bị phong tỏa. Tuy nhiên dưới sự thúc giục của Tà Phong. Hiệu trưởng hôm nay liền đem chìa khóa phòng tài liệu giao cho hẳn.

Dù sao phòng tài liệu đã có người chết. Trong lòng Tà Phong mơ hồ có chút bất an. Cho nên phải lôi kéo Hoàng Hiếu Bân và Lục Gia Chánh hai người cùng đi. Cũng không phải Tà Phong không muốn dụ dỗ Triệu Kỳ. Mà do Triệu Kỳ mấy ngày gần đây bị Lục Gia Chánh tự xưng là "Trên trời dưới đất, không có chuyện gì có thể lọt qua lưới tình báo" quần cho tơi tả hoa lá.

Hiện tại đang nằm trong phòng kí túc ngủ bù.....

Có hai người bên cạnh. Tà Phong an tâm hơn. Can đảm cũng tăng lên. Trong lòng không còn hoang mang nữa.....

"Tôi nói.... cậu bảo bọn tôi đi cùng là để tiếp thêm dũng cảm hay là làm cu li cho cậu vậy?" Lục Gia Chánh lật lật tư liệu. Về mặt bất mãn nói.

Tà Phong lúc này đúng là rảnh rỗi. Ngồi tựa trên ghế uống nước: "Cậu không biết đó thôi. Nhân viên quản lý kia thật sự là một con khủng long a. So sánh với quý còn muốn dọa người hơn. Nhỡ hồn cô ta từ đâu lao ra. Tôi không bị giật mình mà chết cũng sẽ bị cái xấu của cô ta làm cho phải chết." Sau đó nghĩ đến mấy ngày trước nhân viên quản lý nũng nịu hẹn hẳn đi uống cà phê. Tà Phong đánh một cái rùng mình.

"Thấy rồi, ba năm trước nơi đây chết bốn nữ sinh, mất tích hai nam sinh. Đều ghi hết trong này." Hoàng Hiếu Bân đem một bộ tài liệu bày trên bàn để mọi người cùng nhau xem xét.

Lục Gia Chánh lập tức thốt ra một câu: "Wow ~ đếch đờ được, mấy cô nàng bị chết đều rất kiệt xuất a!"

"Phụt! !! !! !" Tà Phong đang uống nước thấy Lục Gia Chánh vừa nói như thế liền bị sặc phun toàn bộ vào hẳn ta.

Lục Gia Chánh tức khí xoa xoa mặt, âm trầm nói: "Ở nhà cậu không được dạy những lễ nghĩa tối thiểu trong việc ăn uống à....."

"Đừng

cãi nhau!" Hoàng Hiếu Bân đang tập trung nghiên cứu tài liệu, vội vàng quát.

Hoàng Hiếu Bân chỉ vào tài liệu rồi quay sang hai người kia: "Tiết Nguyên Băng, nữ, khoa biểu diễn sân khấu. Trạng thái tử vong: bị móc hai mắt. Chúng ta gọi cô ấy là nạn nhân số một; Nhâm Minh, nữ, khoa vũ đạo. Trạng thái tử vong: hai chân bị chặt đứt. Cô ấy là nạn nhân số hai. Nhạc Khiết, nữ, khoa văn. Trạng thái tử vong: đầu bị chặt. Cô ấy là nạn nhân số ba. Lương Lệ, nữ, khoa âm nhạc. Bị chặt mất hai tay. Cô ấy là nạn nhân số bốn."

Dừng một chút, Hoàng Hiếu Bân chỉ vào hình chụp của hai nam sinh mất tích nói: "Một nam sinh đã mất tích cùng ngày với nạn nhân số ba và số bốn. Nam sinh còn lại mất tích vì cô tình bước vào khu vực mà trường học đã phong tỏa. Địa điểm tìm thấy xác bốn nạn nhân kia cũng chính là tòa lâu bị phong tỏa đó."

Tà Phong cùng Hoàng Hiếu Bân trầm tư suy nghĩ, chỉ có Lục Gia Chánh vẫn đang dùng ánh mắt cổ quái đánh giá bốn nữ sinh trong bức ảnh chụp họ khi mới nhập học. Sau đó thở dài, xa xăm nói: "Bốn cô gái..... thật thảm. Hơn nữa đều là mỹ nữ, aizzz~, trên thế giới cứ như vậy vô duyên vô cớ mất đi bốn mỹ nữ a! Thật đáng thương tiếc!"

Hoàng Hiếu Bân đang suy tư, bị Lục Gia Chánh quấy nhiễu như vậy, lập tức cho

hắn ta một cú đấm. "Than thở cái gì, vừa nghĩ được đến điểm mấu chốt thì bị nhà người làm quên mẹ rồi!"

"Nghĩ được gì rồi? Tôi không tìm ra được đầu mối." Tà Phong đứng bên cạnh chán nản nói.

"Tôi chỉ cảm thấy, mấy nữ sinh này trừ thân thể ra thì các bộ phận cơ thể đều bị lấy mất." Rồi bất chợt, tựa như Hoàng Hiếu Bân nghĩ ra cái gì, vỗ thật mạnh lên mặt bàn, hét lớn: "Không sai! Nhìn nạn số một đi, so với bốn nữ sinh kia thì cô ấy có đôi mắt to tròn và đẹp nhất. Nạn nhân số hai, thân cao 1m75, so với mặt bằng chung chiều của nữ nhân thì cũng có thể là cao nhất. Thể trọng cũng không nặng. Hơn nữa lại học võ đạo. Nạn nhân số ba thì có khuôn mặt xinh đẹp nhất. Nạn nhân số bốn học khoa nhạc, hệ piano. Hai tay nhất định rất tinh tế."

Tà Phong cũng vỗ bàn đánh ruỳnh một cái, hưng phấn nói: "Đúng vậy! Điều này chứng minh hung thủ lấy đi phần cơ thể đẹp nhất của họ? Mang về sưu tập? Nhưng nam sinh tại sao cũng mất tích?"

"Có nhớ thi thể mất đầu hôm trước không? Tôi nhận thấy cỗ thi thể kia là nam giới. Hẳn là dùng để làm cương thi rồi." Hoàng Hiếu Bân trầm trọng: "Giả thiết, nếu như Thi trùng chẳng những có năng lực thao túng thi thể mà còn có thể ghép lại những bộ phận cơ thể kia thành một cá thể hoàn chỉnh thì sao?"

"Ừ, Dương Hoàn Kiệt nói Cao Kiến rất thích gái đẹp, lại không chung tình. Mặc dù chúng ta chưa từng thấy Đỗ Mai, nhưng có thể làm cho Cao Kiệt để ý như thế, tuyệt đối phải là mỹ nữ."

Hai người thảo luận đến đây, bỗng thấy lại xuất hiện một vấn đề lớn. Nếu như giả thiết Đỗ Mai là do các bộ phận cơ thể hợp lại mà thành, vậy kẻ chủ mưu là Đỗ Mai? Hay là người khác?

Tà Phong cùng Hoàng Hiếu Bân chuyên tâm thảo luận. Hoàn toàn quên mất Lục Gia Chánh. Hai người vừa bên xấp tài liệu vừa nói chuyện đi ra khỏi phòng.

.....

.....

"Đỗ Mai lúc ấy đột nhiên lấy ra mấy con bạch trùng thả lên người của tôi. Tôi biết đám cô trùng đó rất nguy hiểm nhưng đầu óc trống rỗng, tôi không nghĩ cô ấy lại....." Cao Kiện thanh âm càng ngày càng nhỏ, khóe mắt đã lăn xuống hai giọt nước trong suốt.

Thánh Thanh đứng ở bên lạnh lùng nói: "Cậu bị cô ta lừa rồi, theo lời kể của cậu thì bạch trùng này chính là thi trùng. Cô ta có thể là thuật sĩ, vì muốn tu luyện đến trình độ cao cho nên dùng thi trùng giết người cũng không phải là chuyện lạ lắm."

Cao Kiện đã hoàn toàn sụp đổ, cuốn rúc vào một góc giường, không ngừng nước nỡ. Xem ra là Đỗ Mai đã tấn công

hắn trước nên trong lòng hắn mới bị đả kích dữ dội đến vậy.

Thánh Thanh lại là người thích thanh tĩnh, nghe Cao Kiện khóc âm ỉ như vậy liền rút ra một lá bùa dán thẳng vào trán hắn ta. Xoay người hướng Vương Khang Dận nói: "Ngày mai chúng bây phải đi thôi, lưu lại nơi này âm ỉ chết đạo gia ta."

Vương Khang Dận le lưỡi. Hắn biết anh hắn tự gọi mình là "đạo gia" cũng tương đương với lúc người bình thường xưng "ông đây", nói thẳng ra là đã thiếu kiên nhẫn lắm rồi. Cho nên gật đầu đồng ý.

Khi đám Vương Khang Dận trở lại trường học thì cũng đã qua hai ngày. Ba người vừa vào phòng C410, liền phát hiện vật dụng hàng ngày của Tà Phong toàn bộ đều biến mất.....

"Chẳng lẽ Tà Phong thôi học?" Vương Khang Dận nghi ngờ nói.

"Không đúng lắm, có thể nổi tính đại thiếu gia nên về nhà rồi." Dương Hoàn Kiệt đỡ Cao Kiện nằm lên giường, thản nhiên nói.

"Không đi!" Cách vách truyền đến tiếng gào. Vương Khang Dận suy nghĩ một chút, hẳn là tiếng Triệu Kỳ.

"Cậu không đi thì ai có thể giải quyết vụ này." Nghe xong câu này, Vương Khang Dận lập tức đi ra, giọng nói đó tuyệt đối chính là của Hoàng Hiếu

Bân.

"Không! Tôi muốn ngủ! Mất ngày qua các người hành hạ tôi vậy là quá đủ, cứ xác nhận chính xác những gì mạng tình báo

của Lục Gia Chánh mang tới rồi hãy tìm tôi! Suốt ngày báo sao đến N lần!"

Vương Khang Dận cũng không biết bọn họ náo loạn cái gì. Cũng Dương Hoàn Kiệt xông ào vào phòng C419 lên tiếng chào hỏi. Vừa vào trong, Vương Khang Dận phát hiện ra Tà Phong đang nằm sải lai trên chiếc giường thứ nhất. Tất cả vật dụng hàng ngày cũng đã đưa đến, xem ra ở chỗ này cũng được mấy ngày rồi.

"Tà Phong ở đây a~, tôi còn tưởng cậu thôi học." Vương Khang Dận vừa thấy Tà Phong nằm trên giường, khẽ thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì hiện tại chi tiêu của mấy người phần lớn do Tà Phong chi trả, ra đến cửa cũng ngồi xe Tà Phong. Không có Tà Phong..... ngày hôm đó giống như dài bằng cả thế kỉ. Nghe thì có vẻ Vương Khang Dận rất tham tiền. Tuy nhiên thực tế là Vương Khang Dận đã quen việc cùng ăn cùng ở với Tà Phong rồi.....

Tà Phong nhìn thấy Vương Khang Dận như nhìn thấy chúa cứu thế, từ trên giường bật dậy, la hét Triệu Kỳ thấy chết không cứu, không có lương tâm.. vân vân.. , gần như dùng toàn bộ những lời phẫn nộ mà xỉ vả.

Triệu Kỳ nhìn thấy Vương Khang Dận tâm tình tự nhiên phức tạp. Mao Sơn đạo pháp của Vương Khang Dận vốn đối địch với quỷ thuật nhất phái của hắn, hơn nữa lúc trước tình huống gặp nhau cũng chẳng vui vẻ gì. Nhưng bây

giờ gặp lại, trong lòng bỗng vui.

Những biến hóa tâm lý của Triệu Kỳ cũng dễ hiểu, quan hệ giữa hắn với Vương Khang Dận vốn là sinh tử đại địch. Dù sao Vương Khang Dận cũng là "huyền môn chính tông" còn hắn chẳng qua là "bàng môn tà đạo", cho nên lần đầu tiên nhìn thấy Vương Khang Dận, hắn đã có một cuộc đấu tranh tâm lý vô cùng nghiêm trọng. Nhưng trong khoảng thời gian này bị Lục Gia

Chánh quân cho một trận không nhẹ, hẳn thường xuyên nghĩ: Giá như Vương Khang Dận ở đây... thì mình đã được tự do thoải mái rồi.

Hiện tại Triệu Kỳ không biết mình nên dùng biểu cảm để đối mặt với Vương Khang Dận. Không thể làm gì khác hơn là cười khan vài tiếng, sau đó làm ra vẻ kể cả, nói: "Ah, trở lại là tốt rồi. Đi đường chắc vất vả."

Lời kia vừa thốt ra, Triệu Kỳ lập tức muốn tự cho mình một bạt tai.

Vương Khang Dận đầu tiên nghi ngờ thái độ Triệu Kỳ đối với mình sao bỗng nhiên thay đổi nhiều như vậy. Cơ mà so sánh cách nói chuyện của Triệu Kỳ hiện giờ với thái độ thù địch lúc trước tốt hơn. Cho nên gật đầu, mỉm cười: "Không khổ cực, Cao Kiện cũng khỏi rồi."

Triệu Kỳ ho nhẹ một tiếng, che dấu tâm đang lúng túng. Dùng ngữ khí nhàn nhạt: "Cậu tới rồi thì tôi ngủ đây. Mấy ngày qua chẳng được sống yên ổn, đến ngủ còn chẳng đủ nữa, ngủ ngon."

Vương Khang Dận vừa muốn nói gì đó thì đã thấy Triệu Kỳ nằm trên giường ngáy o o. Không thể làm gì khác hơn là đem lời muốn nói nuốt trở lại. Cũng không còn nhớ được bây giờ vẫn còn là buổi trưa, lịch sự đáp: "Ngủ ngon....."

eBook by www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thánh Thanh.

Khi Lục Gia Chánh xuất hiện, Vương Khang Dận mới biết được Triệu Kỳ đã bị mạng lưới tình báo của hắn ta đùa bỡn đến thế nào.....

Vương Khang Dận đi theo Lục Gia Chánh chạy tới khu trường học mới phát hiện ra chẳng qua là mấy nữ sinh nhìn thấy hot boy, cho nên đồng loạt rú lên.... Vương Khang Dận nhất thời cảm thấy khó chịu, nếu như những

tiếng rú kia là dành cho hần, có lẽ hần sẽ thấy trong lòng thoải mái chút ít. Mình hảo tâm tới trừ tà, cuối cùng hết lần này tới lần khác lại phải đi ghen tị với người khác. Vương Khang dận đang muốn trở về phòng thì đột nhiên lại xuất hiện một người chẳng biết chui ra ở đâu.

"Căn cứ vào tin tức từ mạng lưới tình báo vô cùng dày đặc, được biết ở thao trường có biến, hy vọng đại sư có thể đến đó xem." Người nọ nói như vậy.....

Vương Khang Dận bị đối phương nói trên trời dưới đất cái gì mà lưới này nọ

khiến cho buồn bực, hơn nữa cũng chẳng quen biết đối phương, cho nên hỏi: "Cậu là ai?"

"Ah, tôi là người đi đường Giáp, Lục Gia Chánh bảo tôi tới báo cho cậu."

Người đi đường Giáp*? Tôi... con mẹ cậu còn là người đi đường Ất* đây..... Bất quá Vương Khang Dận cũng không quan tâm nhiều, dùng tốc độ nhanh nhất của mình đến thao trường. Cuối cùng nhìn thấy một nữ sinh khá đáng yêu đang chơi bóng rổ, nhìn nhập thần tới nỗi không phát hiện ra quả bóng bay tới. Quả bóng đập vào đầu - sau đó có tiếng hét thất thanh.....

*Giáp, Ất: chỉ người vô danh giống như A, B chúng ta hay dùng.

Vương Khang Dận trở lại phòng kí túc đã là tám giờ tối, lê lết cả người vào uống hết nửa lít nước. Sau đó xông ào vào phòng C419, xách cổ Lục Gia Chánh đánh một trận.

Đến trưa, Vương Khang Dận cơ hồ chẳng làm được gì. Luôn có một tên khốn kiếp xa lạ nào đó nhảy ra, rồi thông báo nơi nào đó xảy ra chuyện. Mình chạy tới lại chẳng có gì, Vương Khang Dận tính tình mặc dù coi như ôn hòa. Nhưng vừa quay lại trường đã bị mạng lưới tình báo kia làm cho tới bời hoa lá, dù tính tình hiền hòa cỡ nào cũng khó mà chịu được.

"Bạn bè thỉnh thoảng đùa với nhau một chút a~..... Bọn chúng với tôi đều thích game a~ Thế nên tất cả mới tạo thành

hiệp hội như vậy, cũng có thể coi chúng là bạn a~....." Lục Gia Chánh không ngừng biện giải cho bản thân.

"Tôi biết." Vương Khang Dận trầm giọng.

Nghe Vương Khang Dận nói như vậy, Lục Gia Chánh thở phào nhẹ nhõm. Thầm nghĩ: "Xem ra mình không bị đánh."

Thế nhưng câu nói tiếp theo của Vương Khang Dận đã đem Lục Gia Chánh đây cuống địa ngục....." Tôi biết. Máy người chơi game ảo nhiều nên có chút chán. Cho nên đổi sang chơi tôi."

Lục Gia Chánh trong trầm xuống. Lập tức hai tay ôm đầu. Cả người co rúc chặn lại những chỗ hiểm, chuẩn bị để nhận đánh.

Chẳng qua Vương Khang Dận đang mệt mỏi. Cho nên không hạ thủ. Đang lúc Lục Gia Chánh buông bỏ phong ngự. Vương Khang Dận liền nhìn Hoàng Hiếu Bân nói: "Giúp tôi dạy dỗ hẳn."

"Ah~! Ah~.. ừ.. cha mẹ ơi....."

Ngày thứ hai. Bởi vì Lục Gia Chánh bị thương. Mạng lưới tình báo cũng yên tĩnh hẳn.

Ban ngày mọi thứ cũng được gọi là bình ổn. Tuy nhiên, cái ác thường sẽ hoạt động trong bóng tối.

"Vương Khang Dận, đánh một bài cho mọi người nghe đi."

Trong lớp học âm nhạc, Trần Huệ Mẫn ngoắc ngoắc ngón trỏ với Vương Khang Dận, vừa khiêu khích, vừa như..... đùa giỡn?

Vương Khang Dận cười khố một tiếng, Trần Huệ Mẫn đã từng nói: "Ngày mai tôi muốn nghe cậu đánh lại

bản nhạc này." Chẳng qua sau ngày đó, mấy người Vương Khang Dận rất ít đi học, dù sao trong đại học, bỏ vài ngày cũng không phải vấn đề lớn gì. Nói thì nói vậy nhưng nếu không đi học... điểm học phần sẽ bị trừ đến kiếm mạt tạnh. Thế nên thừa dịp rảnh rỗi Vương Khang Dận sẽ đến nghe giảng

một chút. Bất quá hẳn mặc dù nghe giảng, nhưng trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ làm sao tìm được Đỗ Mai.

Hẳn cũng đâu biết hôm nay đi học lại đúng ngày Trần Huệ Mẫn dạy. Hơn nữa nàng đối với Vương Khang Dận ấn tượng sâu sắc, chắc bởi khúc nhạc đó.

Suy nghĩ bị cắt đứt, Vương Khang Dận chỉ có thể đi tới bên cạnh piano liếc mắt nhìn Trần Huệ Mẫn dùng ánh mắt của mình nói cho nàng biết: hiện tại tôi đây rất bất mãn. Rồi ngay sau đó mở miệng nói: "Thưa cô! Cô muốn em chơi bài nhạc nào."

"Tùy cậu." Trần Huệ Mẫn làm như không nhìn thấy ánh mắt Vương Khang Dận, cười đùa nói.

Người bình thường cười một cái không sao, nhưng với kiểu khí chất mỹ nữ như Trần Huệ Mẫn thì..... Mới cười một tiếng, cả đám nam sinh đang đứng đã đổ nghiêng ngả. Mấy nam sinh đang ngồi kia liền ngay người một lúc, một vài kẻ đã trượt cả xuống đất.

Vương Khang Dận đem hai tay đặt trên phím đàn vuốt ve, giống như đang ở bên tình

nhân. Nhìn qua thì thấy bình thường, tuy nhiên trên thực tế khoảng thời gian Vương Khang Dận đánh piano cũng đủ để nó trở nên thân thuộc.

Kỹ năng đánh đàn của Vương Khang Dận đã đạt tới trình độ cao. Người bên cạnh có lẽ nhìn không ra, nhưng Trần Huệ Mẫn khi thấy động tác của Vương Khang Dận liền hiểu.

Hai tay nhẹ nhàng nâng lên, mười đầu ngón tay duỗi thẳng, nhu hòa đặt trên phím đàn.

Trần Huệ Mẫn mở to hai mắt, chăm chú quan sát hai tay Vương Khang Dận. Cô nghĩ, động tác của Vương Khang Dận tựa hồ giống như là "cử trọng nhược kinh (1)"

"Tốt! Tài đánh đàn của cậu xem ra đã vượt qua tôi." Trần Huệ Mẫn vẻ mặt thận trọng, nhìn hai tay Vương Khang Dận lướt trên phím đàn.

Vương Khang Dận diễn tấu khúc "Canon (2)", từ chậm tới nhanh. Từng tiết tấu, từng nốt nhạc lọt vào tai. Trên phím đàn hai tay khiêu vũ, nhìn qua thấy có chút phóng khoáng, tự nhiên.

Mọi người ở đây đều chú ý đến hai tay Vương Khang Dận nhưng không ai nhìn thấy hấn hơi nhú mày.

Bởi vì tay phải bị thương, Vương Khang Dận đã bắt đầu cảm thấy đau đớn, bất quá hấn cố nén. Vì bản "canon" này, hấn không muốn xuất hiện bất kì vết ết nào.

"Tốt rồi, cậu có thể..." Trán Vương Khang Dận đầy mồ hôi, tay phải mất vẻ phiêu đảng. Trần Huệ Mẫn

cảm nhận được nhất định tay phải của Vương Khang Dận có thương tích.

Vương Khang Dận không để ý lời nói của Trần Huệ Mẫn, vẫn cứ tiếp tục nín thở đánh đàn. Nếu như hấn là kẻ dễ dàng buông tay.... thì liệu có thể đạt được thành tựu như ngày hôm nay không?

Bản nhạc chấm dứt, Vương Khang Dận nhấc tay trái lên lau mồ hôi. Tay phải run rẩy giấu sau lưng. Hướng phía dưới khẽ mỉm cười. "Chút tài mọn."

"Tan học, cậu đến văn phòng gặp tôi." Trần Huệ Mẫn khẽ cau mày, thản nhiên nói.

Vương Khang Dận khó nghĩ, đánh đàn mà cũng gặp phiền toái. Sau khi tan lớp, Vương Khang Dận đã bị Trần Huệ Mẫn kéo vào phòng làm việc.

Phòng làm việc của Trần Huệ Mẫn nhỏ hơn so với phòng làm việc của giáo viên khác nhưng đây là phòng cá nhân, chỉ có một mình cô mà thôi. Hơn nữa, tường được sơn màu lam nhạt, trong góc còn có một cái giường.....

Trần Huệ Mẫn rất khách khí hướng Vương Khang Dận hỏi: "Uống gì?"

"Không cần." Vương Khang Dận ngồi ở trên ghế sofa lắc đầu.

Trần Huệ Mẫn cười. Nàng biết Vương Khang Dận là giả bộ khách khí, cho nên lấy một ly nước lạnh, đặt trên bàn trà trước mặt Vương Khang Dận. Hơn nữa còn chơi ác, len lén bỏ muối ở trong.....

Vương Khang Dận uống một hớp nhỏ, thiếu chút nữa phun toàn bộ ra ngoài..... nhưng ngại Trần Huệ Mẫn, đành nuốt xuống.

Trần Huệ Mẫn ngồi trên giường nhìn về mặt Vương Khang Dận, trong lòng cười thầm. Sau đó mở miệng nói: "Cậu thấy phòng làm việc của tôi thế nào?"

Vương Khang Dận không trả lời trực tiếp câu hỏi, bởi vì ly nước đá kia làm tâm trạng hẳn rất không tốt. Hẳn tức giận: "Cô sẽ không phải mời em đến đây để thăm quan phòng làm việc của cô chứ?"

"Được rồi, tôi vào chuyện chính. Tay phải của cậu bị thương phải không?"

"Vâng, lúc trước cánh tay phải trật khớp, xương chọc ra ngoài, dây chằng bị thương. Cho nên mới nghỉ học vài ngày." Nói đến đây, Vương Khang Dận linh quang chợt lóe: "Cô thấy đấy, tay em bị thương nên không đi học, chuyện điểm danh..... hắc hắc."

Trần Huệ Mẫn đột ngột đứng dậy, ngồi bên cạnh Vương Khang Dận, nâng tay phải của hắn lên, về mặt ngưng trọng đánh giá. Ai oán nói: "Bị thương nặng như vậy, vậy mà cậu còn đánh đàn như thế. Bác sĩ nói sao?"

"Không có chuyện gì, bây giờ chỉ hơi đau, qua một thời gian là tốt rồi. Tuy nhiên, bên tay này chỉ còn có thể đánh được bảy phần so với với trước kia."

Vốn Trần Huệ Mẫn định mắng Vương Khang Dận một phen, nhưng sau khi hắn nói như thế, trong lòng liền mềm nhũn. Đôi mắt bỗng

dưng ngập nước: "Tại sao có thể như thế....."

Vương Khang Dận khước miệng co giật... co quắp... có quắp hơn nữa, thầm nghĩ: có cần xúc động đến thế không? Thấy mắt Trần Huệ Mẫn rơm rớm,

nhất thời cứng họng. Dù sao một nữ nhân ở trước mặt mình rơi lệ, làm thẳng đàn ông đoán chừng cũng cảm thấy hơi khó chịu đi.

Thấy Vương Khang Dận không nói lời nào, Trần Huệ Mẫn khẽ xoa đầu hắn, an ủi: "Đừng buồn, cho dù tay của cậu bị thương thì cậu vẫn có thể đánh lên bản nhạc rất hay."

"Hình như trông cô buồn hơn tôi thì phải?" Vương Khang Dận trong lòng thầm nghĩ. Trên mặt thiện ý cười cười. "Nếu như không có chuyện gì, em đi trước."

Thấy Trần Huệ Mẫn gật đầu, Vương Khang Dận đi ra ngoài cửa. Đứng trước cửa, vẫn không quên nói một câu: "Nước cô mời em, mùi vị rất đặc biệt."

Sau khi Vương Khang Dận rời đi, Trần Huệ Mẫn che miệng cười khẽ. Thầm nghĩ: "Vẻ mặt hắn lúc uống nước thật đáng yêu."

Lúc Trần Huệ Mẫn nhớ lại cảnh Vương Khang Dận uống nước, cửa phòng làm việc của cô đột nhiên mở ra. Nếu mở cửa phòng cô từ bên ngoài, nhất định phải cần tới chìa khóa. Nhưng hiện tại cửa lại dễ dàng mở ra như vậy.....

"Người nào!" Trần Huệ Mẫn kinh hoàng kêu lên.

Cửa mở, một nam nhân mặc áo bào

trắng đứng ở đó. Gương mặt cùng Vương Khang Dận có năm phần giống nhau.

"Anh là ai?" Thấy đối phương vẫn đứng ở ngoài cửa, không có thêm động tĩnh gì. Trần Huệ Mẫn giọng nói cũng bình tĩnh vài phần.

Đối phương khẽ mỉm cười: "Bần đạo là huynh trưởng của Vương Khang Dận. Thứ lỗi cho ta mạo muội quấy rầy."

Bần đạo? Sao không phải là bần tăng? Lại còn huynh trưởng?

Người này xuyên không từ cổ đại tới à?

Trần Huệ Mẫn trong lòng dâng lên cảm xúc khác thường. Bất quá trên mặt lại bày ra nụ cười thân thiện: "Thì ra là người nhà của trò Vương Khang Dận, anh đến có chuyện gì không?"

"Cô là cô giáo Trần? Tước hiệu của ta là Thánh Thanh, gọi ta Thánh Thanh là được. Ta có thể đi vào ngồi một chút không?"

"Mời vào."

Thánh Thanh vung vẩy tay áo, nhảy qua cửa mà vào. Rất có dáng vẻ tiên phong đạo cốt, thế nhưng dáng vẻ đó trong mắt Trần Huệ Mẫn thì.....

"Sao trông giống hồn ma quá vậy?" Đây chính là tiếng lòng của Trần Huệ Mẫn, dĩ nhiên là cô sẽ không nói ra.

Thánh Thanh ngồi trên ghế sofa, cười nói: "Không cần hỏi ta uống gì, cô làm cho người ta đồ uống quá ư đặc biệt."

Gương mặt Trần Huệ Mẫn ửng đỏ, nghĩ thầm: Chẳng lẽ Vương Khang Dận nói cho anh hẳn biết? Thế nhưng câu tiếp theo của

Thánh Thanh đã xóa mất ý nghĩ trong đầu cô.

"Đừng nói cho Vương Khang Dận việc ta tới."

Trần Huệ Mẫn trừng mắt nhìn, vẻ mặt không giải thích được. Thánh Thanh nói như vậy, chứng minh hẳn chưa gặp Vương Khang Dận. Nhưng sao hẳn biết mình cho Vương Khang Dận uống nước có vấn đề?

Thánh Thanh lúc này ý thức được mình nói hớ, thật ra thì từ lúc Vương Khang Dận bắt đầu đi học, cho đến khi rời khỏi văn phòng này, hẳn đã dùng thiên lý nhãn nhìn lén. Bối rối cười một tiếng: "Cô giáo Trần không cần suy nghĩ nhiều, là tại ta nghe lén ấy mà."

Sau một khắc, Thánh Thanh thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tay phải của Vương Khang Dận bị thương, cô có biết không?"

Trần Huệ Mẫn im lặng, gật đầu.

- - - - -

Chú thích:

(1) Là nâng vật nặng dễ như nâng vật nhẹ.

(2) Canon cung Rê trưởng (tên gốc Kanon und Gigue in D-Dur fur drei Violinen und Basso Continuo, nghĩa là bản luân khúc cung Rê trưởng cho ba đàn vĩ cầm và bè trầm đánh số; còn được biết đến trong tiếng Việt qua các tên Canon hay Canon in D) là một trong những bản nhạc nổi tiếng nhất của Johann Pachelbel. Nó được viết vào khoảng năm 1680, thời kì Baroque, như là một bản nhạc giao hưởng dành cho ba đàn vĩ cầm và bè trầm đánh, nhưng sau đó được hòa âm nhiều kiểu dành

cho đồng diễn. Canon bản nguyên thủy được viết thành một đôi với một điệu jic cùng nốt, mặc dù bản này không được công diễn và ghi âm thường xuyên hiện nay.

Giống như nhiều tác phẩm khác của Pachelbel và những tác phẩm khác từ thế kỉ 17 trở về trước, bài canon cung Rê trưởng đã bị lãng quên suốt nhiều thế kỉ và chỉ được tái phát hiện vào thế kỉ 20. Nó được tái công bố vào năm 1919 và chỉ vài thập niên sau đó đã trở nên cực kì nổi tiếng. Bài nhạc từng một thời cực kì nổi tiếng trong cộng đồng nhạc pop trong thập niên 1990, từng được sử dụng trong các bài hát cực kì nổi tiếng như C U When U Get There của Coolio và Basket Case của Green Day. Bản nhạc được đặc biệt nhắc tới vì kiểu chuyển hợp âm của mình, và được chơi trong các lễ cưới, được đưa vào nhiều đĩa CD nhạc giao hưởng, cùng với các bản nhạc thời Baroque nổi tiếng khác như là Giai điệu trên dây Sol (Air on the G String) của J. S. Bach (BWV 1068). Canon trở nên nổi tiếng vào cuối thập niên 1970 qua một bản thu âm nổi tiếng của dàn nhạc giao hưởng Jean-Francois Paillard. Một đoạn nhạc biến tấu không dùng vĩ cầm cũng thường được thêm vào (thường là một bản nhạc dùng nhạc cụ dây hoặc một nhóm tứ tấu) trong khi đàn clavico hay organ thì không còn được sử dụng để gia tăng sự du dương cho cung trầm.

Ngày nay Canon và các biến tấu của nó được sử dụng trong rất nhiều thể loại nhạc: từ nhạc thánh ca, nhạc giao hưởng tới cả nhạc nhẹ, rock và hiphop.

Canon cung Rê trưởng là sự tổng hợp của kỹ thuật canon và bè trầm trì lục (basso ostinato). Canon là một phức điệu trong đó nhiều loại âm xướng cùng chơi một thức nhạc điệu theo chuỗi. Trong tác phẩm của Pachelbel, có 3 loại âm xướng tham gia vào điệu canon (xem 9 nhịp đầu của bản canon cung Rê trưởng) và âm thứ 4 - bè trầm liên lục (basso continuo) - đóng vai trò độc lập.

eBook by www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tiểu kết cục.

"Ta mang theo thuốc cao, ta không muốn cho thằng bé biết là ta mang cho nó. Nếu như thằng bé có hỏi thuốc này ở đâu thì cô nói là cô mua nhé."

Thánh Thanh từ trong tay áo lấy ra miếng thuốc cao dán ngoài da hình dáng y như trong mấy bộ phim kiếm hiệp trên ti vi đưa cho Trần Huệ Mẫn. "Đem miếng thuốc này hơ trên nhiệt nóng để nó chảy ra, sau đó xé đi một mặt giấy, dán bên trên vai phải một ngày."

Lúc này trong đầu Trần Huệ Mẫn rối như tơ vò. Theo bản năng nhận lấy thuốc.

Như lời Thánh Thanh đã nói thì hình như hẳn là một đạo sĩ. Hơn nữa còn đưa

cho mình miếng thuốc cao dán..... mà lại từ trong tay áo lấy ra.....

Người cổ đại?

Điên? Bệnh thần kinh? Hồn ma?

Thánh Thanh cũng không để ý Trần Huệ Mẫn đang chờ dẫn cả người. Nói tiếp: "Cửa lớn cô không khóa kỹ, lần sau chú ý một chút. Thuốc này nhất định phải đưa cho thằng bé, hơn nữa giục nó mau chóng mà dán lên." Sau đó đứng dậy rời đi.

Ngày hôm sau, Trần Huệ Mẫn làm theo lời Thánh Thanh, kéo Vương Khang Dận vào phòng làm việc, giúp hắn đắp thuốc. Vương Khang Dận cũng cho là thuốc này do Trần Huệ Mẫn mua được nên tùy Trần Huệ Mẫn muốn làm gì thì làm.

Thánh Thanh trong trường học dò xét một lượt, phát hiện Vương Khang Dận cùng một quý thuật sĩ hình như khá thân, bất quá không ra mặt. Thù hận hai phái chẳng qua là từ thời xưa xưa xưa xưa, cho nên chẳng thèm để ý. Khi hắn đi qua khu nhà dạy học cũ, rõ ràng phát hiện nơi đây âm khí rất nặng, ngay cả mình cũng không thể đối phó. Cơ mà thử nghĩ xem, nơi đây chỉ là một nơi hoang phế, hẳn là không ai mò đến, cho nên hắn nhanh chóng rời đi.

Tà Phong, Vương Khang Dận, Dương Hoàn Kiệt, Cao Kiện, Hoàng Hiếu Bân, Triệu Kỳ, Lục Gia Chánh - bảy người chen chúc trong phòng C418. Thế nhưng bọn hắn hôm nay không đàm luận làm sao tìm kiếm Đỗ Mai cùng Trần Hải Đông. Mà đang thảo

luận một việc đại sự khác.

"Sắp tới đến kì sát hạch rồi, các cậu tính thế nào?" Hoàng Hiếu Bân cười tà nói.

Tà Phong hai tay giơ lên: "Tôi cái gì cũng không biết. Đúng rồi, tiền... có khó khăn gì thì tôi có thể giúp các cậu về mặt tài chính."

Hiện tại trạng thái tinh thần của Cao Kiện cũng đã khôi phục. Ngẩng đầu hướng Vương Khang Dận hỏi: "Tôi với cậu hợp tấu thì hay lắm. Lần trước cậu chơi bản Canon rất dễ nghe."

Kỳ sát hạch của trường đại học Thế Kỷ rất cổ quái. Cho phép hợp tấu. Thậm chí là học khác khoa cùng phối hợp. Tỷ như khoa âm nhạc hệ đàn. Khoa vũ đạo hệ khiêu vũ hoặc là khoa âm nhạc hệ phổ nhạc, khoa văn học hệ sáng tác.

Nghe Cao Kiện đề nghị như vậy. Hoàng Hiếu Bân lập tức nhớ ra. Thật ra thì hẳn vốn học mỹ thuật cũng có đầu óc thẩm mỹ. Cho nên lấy ra một bức tranh, cười tà nói: "Hai cậu hợp tấu. Sau đó ở phía sau treo bức tranh này. Nhất định rất có ý cảnh."

Mọi người vừa ngẩng mặt nhìn. Nhất thời trợn tròn mắt..... Cư nhiên là bức "Mỹ nữ đang tắm (1)" nha~.....

"Đại ca à..... không cần đâu." Vương Khang Dận vái ngả nón, nói.

Hoàng Hiếu Bân nháo loạn cả lên. Trừ Tà Phong ở ngoài. Ba người còn lại cũng xông vào la hét rầm trời.

Buổi tối tại phòng luyện nhạc,

Vương Khang Dận thiếu chút ới máu bỏ mình.....

Tình huống là thế này.... Cao Kiện chuyên hệ là đàn ghi-ta, hơn nữa còn là ghi-ta điện vì theo lời Cao Kiện, nam sinh biết đánh đàn ghi-ta sẽ có khả năng hấp dẫn nữ sinh.

Bởi vì có cả Lục Gia Chánh cũng Triệu Kỳ trong hệ diễn xuất tham dự nên mọi người chỉ có thể diễn ca kịch.....

Vương Khang Dận tấu một bài nhạc piano tương đối nhẹ nhàng, tiết tấu chậm chạp. Tiếp đó đến phần Cao Kiện đệm vào một đoạn ghi-ta kích động điên cuồng. Sau đó Dương Hoàn Kiệt viết lời. Để Lục Gia Chánh cùng Triệu Kỳ diễn xuất.....

Thế là một vở ca kịch quái dị vừa được sinh ra.....

Bối cảnh treo "Mỹ nữ đang tắm". Vương Khang Dận đàn một khúc nhạc dụ dàng.....

Vì phối hợp bối cảnh, Dương Hoàn Kiệt sáng tác kịch bản cũng có chút đặc biệt..... Lục Gia Chánh tiếp sau ra hát: "Nữ thần của ta, vẻ đẹp của nàng khiến cho lòng ta như ngọn lửa bùng cháy. Làm cho ta hồn phi phách tán....."

Vương Khang Dận lúc này đã vã cả mồ hôi hột, cũng chẳng phải do tay đau. Kể từ khi đắp thuốc lên cánh tay phải thì nó đã lành lại giống như kì tích vậy, thật là tốt. Mồ hôi này là bị Lục Gia Chánh dọa thì đúng hơn.

Cũng không phải do Lục Gia Chánh hát không tốt, mà là do kịch bản của Dương

Hoàn Kiệt.....

Đàn xong, Vương Khang Dận thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng khi Cao Kiện bày biện tư thế anh tuấn, liêu mạng gảy đàn ghi-ta, Vương Khang Dận đã hoàn toàn phát điên rồi.....

Triệu Kỳ thấy Cao Kiện gảy đàn nhanh như vậy, nên hát cũng nhanh theo. Cuối cùng thành đọc Rap.....

"Không nên quên, người, người ban cho đôi môi của ta, yeah~. Một ngày nào đó, ... ta, ... ta sẽ trở lại.... Đó, đó, .. cũng!"

Vương Khang Dận nhất thời nổi giận, hét lớn: "Cái này là cái quái gì a!"

Cơ mà hình như trừ hấn ra, tất cả mọi người đều rất hài lòng. Dĩ nhiên, không phải là đối với màn ca kịch hồ lốn này.....

Từ đầu tới cuối Hoàng Hiếu Bân đều chỉ nhìn bức tranh "Mỹ nữ đang tắm" của mình. Cao Kiện cũng chỉ cố giữ vẻ đẹp trai, gảy đàn. Dương Hoàn Kiệt mặt mũi vênh váo tự cho rằng kịch bản mình viết đúng là number one, không có vấn đề gì. Lục Gia Chánh cũng cho là giọng hát của mình rất tuyệt, động tác diễn rất uyển chuyển, bất quá nói toạc ra, nhóm máu B thì muôn đời vẫn là nhóm máu B mà thôi..... Về phần Triệu Kỳ thì đúng là khiến cho Vương Khang Dận bực nhất, làm người tu luyện, tính cách hấn là

khá lạnh lùng, nhưng đến đoạn Triệu Kì hát, hấn lại còn nhảy lên múa mà vẫn giữ nguyên bộ mặt đơ.....

Cái mẹ này

là hấn tự thêm vào hay là do kịch bản a..... Gánh xiếc đầu đường so với hấn còn có phần hơn.....

Ba ngày sau, Vương Khang Dận đứng ở sân khấu, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.... Nói thật, hấn thật không có mặt mũi nào làm trò trên sân khấu trước bao nhiêu người như vậy, chỗ để đàn piano treo ngay bức "Mỹ nữ đang tắm"..... Hơn nữa còn là một vở kịch bát nháo.

Có lẽ là trời ca chiếu cố, Triệu Kì đột nhiên hét lên: "Có một cỗ âm khí rất nặng! !! !!"

Mọi người chẳng thèm để ý đến thi cử với chả sát hạch nữa, lập tức chạy tán loạn cả lên.

Vừa ra khỏi hội trường, Cao Kiện ngậy ngấn cả người, bởi vì trước mặt hấn..... rõ ràng chính là Đỗ Mai - nữ sinh hấn si tình cũng chính là quý hồn không rõ thân phận.

Đỗ Mai nhìn thấy mọi người, vẻ mặt nhất thời kinh hoảng nói: "Tôi chỉ muốn đi vào xem khiêu vũ....."

Trừ Cao Kiện ngoài, những người còn lại đều không biết mặt Đỗ Mai. Dương Hoàn Kiệt lấy cùi chỏ thọt Hoàng Hiếu Bân: "Khiêu vũ? Quyển sách kia ghi cái gì vậy? Cô ấy là nữ sinh trường ta sao?"

Hoàng Hiếu Bân khóe miệng co giật. Mặt toát mồ hôi nói: "Khoa vũ đạo hệ..... khiêu vũ....."

"A! Khiêu vũ thì ra là khoa vũ đạo a!"

"....." Hoàng Hiếu Bân buồn bực, hấn thật sự không nghĩ ra Dương Hoàn Kiệt bình thường rất thông minh giờ lại như vậy.....

Thật ra thì Dương Hoàn Kiệt không phải là không biết "khiêu vũ" miệng Đỗ Mai nói là động từ hay danh từ. Hắn làm như vậy, chẳng qua muốn mọi người bớt căng thẳng thần kinh mà thôi. Nhẹ nhàng - dứt khoát - im lặng. Đạo lý này Dương Hoàn Kiệt đương nhiên hiểu.

"Đừng gây tiếng động! Bắt lấy cô ta! Vương Khang Dận, cùng tiến lên!" Triệu Kì cũng Vương Khang Dận đồng thời lấy ra lá bùa. Mà mấy người còn lại cũng lấy ra súng lục. Lục Gia Chánh và Hoàng Hiếu Bân xông ào vào hội trường, phòng ngừa quỷ hồn chạy ra ngoài.

Nhưng Cao Kiện đã chặn trước mặt Đỗ Mai. Rơi lệ nói: "Đừng....."

Đỗ Mai nhìn Cao Kiện, nhẹ nhàng nói: "Cậu chưa chết sao?"

"Mau tránh ra! Cao Kiện! Cô ta sẽ giết cậu đấy!" Tà Phong giơ súng, hét lớn.

Cao Kiện cúi đầu không nói, nhưng nước mắt đã từ gương mặt của hắn rơi xuống nền đất.

Đỗ Mai thở dài: "Cần gì chứ, tôi hại cậu vậy mà cậu vẫn cứ cố bảo vệ tôi. Huống chi thời gian của tôi cũng không còn nhiều nữa." Đỗ Mai hướng về phía mọi người cười nói: "Mấy ngày hôm trước tôi giết người, chỉ là muốn trút giận, suy trì thân thể này là vì tôi muốn linh hồn Cao Kiện đi theo tôi, cho nên tôi mới hại cậu ta. Muốn cậu ta và

tôi cùng nhau xuống địa ngục, mãi mãi ở bên tôi."

Đỗ Mai cười rất ngọt, giống như nụ cười ngày đầu tiên gặp Cao Kiện vậy. "Thật ra thì mấy người điều tra đến bây giờ cũng chẳng tiến triển gì, nhưng mấy người đã xuất hiện vào đúng lúc mấu chốt tôi đoạt linh hồn Cao Kiện, nhìn trong mắt mấy người..... hình như muốn động thủ mà.... thích thì tới đi."

Cao Kiện ngẩng đầu nhìn Đỗ Mai: "Tại sao?"

"Nếu như ba năm trước gặp được cậu thì thật là tốt. Ngoài vườn hoa, dưới gốc cây hòe có chôn nhật kí của tôi, chắc nó sẽ có ích cho cậu." Nói xong,

Đỗ Mai vòng qua Cao Kiện, đứng trước mặt Vương Khang Dận cùng Triệu Kì, nhắm mắt lại nói: "Động thủ đi."

Hai luồng hỏa cầu, một xanh, một đỏ lao vào ngực Đỗ Mai.

Lửa cháy dữ dội, những thanh âm cuối cùng của Đỗ Mai vang lên: "Cơn ác mộng chưa kết thúc, hy vọng các cậu có thể tìm ra sự thật kết thúc tất cả. Nhóm.... các cậu....." Thanh âm tắt ngấm, chỉ còn lại ánh lửa hừng hực.

"Đỗ Mai....." Cao Kiện quỳ rạp xuống đất, khóc nức lên.

Một tuần sau, bởi vì mọi người không biểu diễn nên đều trượt. Tuy nhiên cuối cùng Tà Phong lấy cọc tiền nộp trước ban hiệu trưởng - lập tức cả nhóm đều qua kì sát hạch ngon lành. Đồng thời, Tà Phong cũng dùng tiền mua hai

phòng C418 và C419.

Sau đó tìm tới công ty thiết kế thi công bảo hộ phá vỡ bức tường ngăn cách giữa hai phòng, liên thông thành một, rồi thiết kế lại toàn bộ nội thất.

Giờ đây căn phòng trông y như phòng tổng thống, hào nhoáng, tráng lệ. Hai tấm biển số phòng C418 cùng C419 cũng đã không còn mà thay vào đó là tấm biển lớn có tên "Tổ trình thám".

Tà Phong làm như vậy, nguyên nhân chính là câu nói sau cùng của Đỗ Mai. Theo mọi người phân tích, Đỗ Mai ý muốn nói: cơn ác mộng chưa kết thúc, hy vọng bọn họ có thể kết thúc hết mọi chuyện. Bọn họ phải là một tổ chức thì mới có khả năng bắt được kẻ chủ mưu.

Cuối cùng bọn họ quyết định, thành lập Tổ trình thám. Vừa có thêm việc làm lại vừa xóa đi những ngày nhàm chán trong trường.

Tuy nhiên trong nhật kí của Đỗ Mai cũng không có nhiều tư liệu đáng giá. Đến cái chết của cô cũng không rõ ràng, chỉ biết là ban đầu cô thường xuyên bị mấy nam sinh quấy rầy. Rồi từ việc Tà Phong cùng Triệu Kì gọi hồn biết được Đỗ Mai bị cưỡng hiếp rồi giết chết. Trong nhật kí không tìm

ra được đầu mỗi hữu dụng nào. Cơm ác mộng kia chưa kết thúc, cũng chỉ có thể tiếp tục nhìn nó trơ trơ như vậy.

"Nói xem Tổ trình thám của chúng ta lấy tên gì thì hay? Bảy người, Thất Nguyệt Thiên (2) ?" Về mặt Lục Gia Chánh cười xấu xa nói.

"Thất Nguyệt? Ối giời ơi ! Hot quá đi thôi. Gọi "một tuần" luôn cho nhanh, chúng ta còn có thể đặt biệt hiệu cho từng người một: Từ thứ hai đến chủ nhật. Tên ai làm ngày nấy." Cao Kiện hai chân xoắn quấy đung đưa, phản bác.

"Thế đặt cho cậu là chủ nhật, cho cậu làm việc vào chủ nhật thì tốt lắm đấy." Dương Hoàn Kiệt ngáy mắt với Cao Kiện.

"Không ~ không ~ không, Tổ trình thám "Bắc Đẩu Thất Tinh (3)". Nghe thế nó mới oai chứ!" Hoàng Hiếu Bân đặc ý nói. Tựa hộ đối với cái tên này có chút thỏa mãn.

"Không được! Nhìn hình Bắc Đẩu Thất Tinh dễ dàng liên tưởng đến muôi cơm, sau đó muôi cơm có thể liên tưởng đến thùng cơm. Thật khó nghe." Tà Phong lắc đầu nói.

"Cậu không nói thì nào có ai nghĩ như vậy a!" Hoàng Hiếu Bân đập vào mặt bàn.

Nhìn mấy người cãi vã, cả Triệu Kỳ lẫn Vương Khang Dận đều lắc đầu. Đồng thanh nói: "Tổ trình thám linh dị nghe thế nào?" Rồi hai người đồng thời ngẩn người, sau đó nhìn nhau cười một tiếng.

- - - - -

(1) Là bức [The Blue Room] của Picasso

(2) Tức là bảy ngày đêm

(3) Tức là sao Bắc Đẩu

Hết Quyển 1